

Cô Nàng Lập Dị

Contents

Cô Nàng Lập Dị	1
1. Khi Chúng Ta Trẻ Trâu	1
2. Con Đường Phía Trước	16
3. Ai Rồi Cũng Phải Trưởng Thành	33
4. Sau Mỗi cơn Mưa, Cuối Chân Trời Là Cầu Vồng	51
5. Ngoại Truyện	62

Cô Nàng Lập Dị

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: Đỗ Thùy Trang, nhân vật chính, tính tình lập dị, ăn mặc lố mốt, cao 1m 65, học

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-lap-di>

1. Khi Chúng Ta Trẻ Trâu

Chapter 1: Hot boy thách đấu

Tại lớp 12A1,

Hoàng Ngọc Tú ngồi quay bút, vu vơ nhìn ra sân trường. Bây giờ đang là giờ giải lao, và tiết sau là tiết vật lý, môn tủ của cậu. Năm nào cũng vậy, cậu luôn là học sinh được mặc định chọn vào danh sách thi học sinh giỏi. Ngồi bên cạnh cậu là cây toán của trường, Nguyễn Anh Tuấn. Tuấn và Tú đều nổi tiếng khắp trường vì học giỏi, đẹp trai. Tú có nét đẹp thư sinh, lãng tử, mà bọn con gái trong trường thường hú hét là trap. Haizz, có thằng con trai nào tự hào vì mình xinh gái đâu, thậm chí mỗi lần bị khen là xinh gái, Tú chỉ muốn che mặt đi cho bớt nhục. Ngoại hình là 1 chuyện, thậm chí cái tên của Tú cũng gái nốt, khiến cho Tú bao phen mất mặt. Ngược lại với vẻ xinh trai của Tú, Tuấn lại đầy vẻ khỏe mạnh, manly, nam tính. Chính vì thế mà bọn con gái trong trường luôn ship Tuấn Tú. Điều này khiến Tú vô cùng khó chịu. Tuy nhiên cậu cũng chẳng hơi đâu mà đi bịt mồm từng đứa một.

Đang là tháng 9. Năm nay cậu đã là học sinh lớp 12, nhưng cậu vẫn cảm thấy bản thân mình rất nhàn rỗi. Cậu là con nhà giàu, thi trường nào, sau này ra làm gì đều đã được bố mẹ sắp đặt. Cậu cũng không trề trầu đến nỗi suốt ngày gồng mình thoát ra khỏi cái vòng kim kẹp ấy để khẳng định bản thân. Có bố mẹ nào là không muốn tốt cho con chứ?

Niềm vui duy nhất trong các cấp học là luôn có 1 đối thủ để hơn thua, đó là Tuấn. Chính vì sự xuất hiện của Tuấn mà cuộc đời Tú có chút ít niềm vui. Có điều, khi tốt nghiệp THPT, cậu sẽ đi du học, cậu cũng không còn cơ hội hơn thua với Tuấn nữa. Kể ra cũng có chút đáng tiếc.

Tú nhìn ra sân trường, vu vơ bảo:

-Ê Tuấn. Tao với mày đã bắt phân thắng bại nhiều phen. Chốt hạ ở ván cờ cuối cùng đi.

Cậu con trai ngồi bên cạnh này giờ gục xuống bàn ngủ, cũng uể oải trả lời:

-Ván cờ gì thế?

-Tán gái.

Tuấn ngồi dậy, tựa lưng vào ghế, buông lỏng cơ thể, dừng dừng hỏi lại:

-Muốn tán ai nào công túa?

Tú quay phắt sang bóp cổ thằng bạn thân, mắt toàn nộ khí:

-Mày gọi bố như thế nữa bố bóp chết.

Tuấn gỡ tay Tú ra, cười sằng sặc:

-Được rồi. Thế mày muốn tán ai? Em Thủy hot girl à?

Kiều Thu Thủy, học sinh lớp 11 a4, lớp chuyên Anh. Thủy đúng là 1 cô gái có vẻ đẹp sắc nước hương trời, lại có tính cách nhu mì khả ái. Tuy nhiên, tán em Thủy thì gọi gì là thách thức nữa. Tú chỉ tay về phía đứa con gái đang ngồi 1 mình ở sân trường:

-Không. Tán em kia kìa.

Tuấn giãy nảy người lên như lợn bị chọc tiết:

-Mày điên chắc. Tán “thằng đó” làm gì? Tán nó tao cảm giác như mình bị gay ấy.

Ồ, Đỗ Thùy Trang, lớp 12A2, nữ sinh lập dị nhất trường với thứ thời trang luôn được vote vào hàng thẩm họa, học hành cũng được liệt vào dạng tanh tưởi, thỉnh thoảng rất nghịch ngợm nhưng thỉnh thoảng cũng rất ngoan. Tú không có hứng thú với Trang, và càng không thích mẫu con gái như vậy. Sở dĩ Trang lọt vào tầm mắt của Tú và Tuấn (nghĩa là cả 2 hot boy đều biết đến Trang là vì, Trang Tuấn Tú luôn luôn được xếp cùng phòng thi, từ lớp 10 cho đến tận bây giờ). Đã thách thức thì phải thách thức bằng mục tiêu như vậy mới thú. Ai sẽ mất dầy hơn, ai sẽ cao thủ hơn, ai giỏi chịu đựng hơn. Ván cờ này sẽ phân thắng bại.

Tú điềm tĩnh khích bác:

-Không chấp nhận là chịu thua rồi chứ gì?

Tuấn chán nản nhìn cô bạn lập dị đang ngồi ở khuôn viên trường 1 hồi lâu, rồi cũng gật đầu:

-Ok. Tao chấp mày 1 nước cờ đấy.

Và thế là 2 chàng hot boy đã bắt đầu chiến dịch tán bạn Đỗ Thùy Trang, lớp 12A2, học sinh nữ lập dị nhất trường.

Chapter 2. Gallant bắt đầu dĩ

Tiết hình học không gian, cả lớp im lặng như tờ. Tiết hình học không gian là tiết của cô Hiền. Cô mang cái tên lừa tình như vậy thôi, chứ cách giảng dạy của cô không hiền chút nào. Cô luôn đòi hỏi cách trình bày khoa học, chính xác đến từng câu chữ và cách giải phải là ngắn gọn thông minh nhất. Và học sinh cưng của cô không ai khác chính là Đỗ Thùy Trang.

Gần hết tiết, cô Hiền viết đề bài lên bảng. Lớp 12A2 cũng là lớp chọn nên chương trình luôn được nâng cao hơn các lớp thường. Nửa tiết sẽ được dành cho kiến thức cơ bản trong SGK, nửa tiết còn lại sẽ là kiến thức nâng cao.

Đề bài được viết lên bảng được 1 phút, vừa đủ để vẽ xong hình thì có 1 cánh tay giơ lên. Người xung phong lên bảng không phải ai xa lạ chính là học sinh cưng của cô. Cô gật đầu để Trang lên bảng. Cô thích đầu óc Trang, mặc dù Trang hơi lập dị.

Trang mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình, thêm chiếc quần vải cũng rộng nớt, cộng 1 đôi dép siêu nhẹ cũng rộng nớt. Nhìn rất kỳ quặc. Mái tóc dài đen tự nhiên được buộc túm sau gáy, có lẽ chưa từng được chăm chút ở hiệu làm tóc nào. Và thứ nổi bật nhất trên gương mặt Trang lại là cặp kính cận lỗi mốt.

Cô Hiền, 25 tuổi, chưa chồng, không chỉ nổi tiếng là khắt khe trong giảng dạy, cô còn nổi tiếng là biết giữ gìn sắc đẹp và tuổi trẻ. Cô có gương mặt đẹp, dáng người cân đối, phong cách ăn mặc trẻ trung, tôn dáng nên được nhiều thầy giáo và cả học sinh nam yêu mến. Nhìn cô, ai cũng nghĩ cô chỉ tầm 20 – 21 tuổi. Cô được mệnh danh là nữ hoàng thời trang, ngược lại học sinh cưng của cô lại là thảm họa thời trang của trường.

Lớp 12A2 là 1 lớp khá là thiếu đoàn kết. Học sinh trong lớp đều là ai biết phận người ấy, ngày ngày đến lớp chúi mặt vào quyển sách, hết giờ thì sách cặp đi về. Nếu so sánh về sức học thì học sinh lớp 12A2 không thua kém gì 12A1. Có điều lớp 12A1 lại là lớp có nhiều con ông cháu cha, nhà mặt phố, bố làm to. Có thể nói lớp 12A1 là lớp của con cháu quý tộc, thì 12A2 là lớp của con cháu những gia đình khá giả, trung lưu.

Trong môi trường học đường, sự giàu có không được đề cao, mà thứ được đề cao là điểm số. Chính vì thế, nếu bạn ngồi ở lớp nào, 12A1 hay 12A2, dù gia đình bạn giàu có, dù bạn đẹp người đẹp nết, bạn cũng không được nể trọng nếu bạn học hành yếu kém. Sinh tồn ở 1 lớp chọn là như thế. Tất cả đều phải khẳng định bằng năng lực của bản thân.

Dẫu vậy, nếu trái tim bạn trót rung rinh vì ai đó thì học lực thôi vẫn chưa đủ.

Đỗ Thùy Trang là 1 học sinh thuộc top của lớp 12A2. Cô vẫn luôn tự tin và tự hào bởi cái tên của mình bởi chỉ số IQ và điểm số, nhưng từ khi cô âm thầm để ý người khác giới thì cuộc sống của cô trở nên cực kỳ rắc rối.

Sau khi Trang giải bài xong, dưới lớp cũng bắt đầu tập trung nhìn lên bảng. Vẫn còn khoảng nửa lớp đang cắm đầu vào tờ giấy nháp tìm lời giải. Cô Hiền lướt qua bài giải 1 lượt rồi hỏi:

-Có em nào nhận xét gì không?

Dưới lớp đều im lặng, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào bài giải của Trang. Đó là 1 bài toán khó, vậy mà lời giải đã được nghĩ ra khi mà hình vẽ vừa được vẽ xong. Một số học sinh trong lớp bắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ để chứng tỏ mình cũng đã giải xong, không cần ghi chép lại. Một số học sinh bắt đầu chép lời giải trên bảng. Một số học sinh thì chăm chú đọc lời giải.

Cô Hiền mỉm cười :

-Lời giải rất tuyệt vời. Tuy nhiên nó vẫn chưa phải cách nhanh nhất. Các em về nhà nghĩ tiếp cách nhanh nhất nhé.

Hết tiết.

Hiền chống tay vào cằm nhìn Trang.

-Tớ rất thích nhìn cậu khi lên bảng. Có 1 bầu không khí lạnh đăm đăm vây quanh cậu. Đó là sự tự tin. Thậm chí tớ không thể rời mắt khỏi.

Trang chỉnh lại cặp kính cận, nhanh tay gấp sách vở.

-Cậu đang tỏ tình với tớ đấy à?

Hiền phẩy tay:

-À không. Tớ thích con gái nữ tính cơ. Cậu căn bản không phải loại tớ thích.

Hiên là bạn gái thân nhất của Trang ở lớp này. Thông thường Trang không được mọi người khen ngợi, đơn giản là vì ai cũng có tính ghen tị trong người, nhất là những học sinh yếu kém hơn Trang. Hiên chỉ học khá các môn tự nhiên, nhưng lại rất giỏi Anh văn. Có lẽ là vì bố mẹ Hiên đều thường xuyên đi công tác nước ngoài nên từ nhỏ đã hướng cho con gái mình tập trung vào ngoại ngữ. Hiên phục tài năng của Trang, và Hiên thừa nhận điều đó. Là bạn thân, đôi khi cảm thấy rất tự hào. Hiên không sang lớp chuyên anh 12A4 cũng là vì Trang.

Gấp sách vở xong, Trang háo hức kéo tay Hiên ra ngoài sân trường đá cầu. Thời gian thoải mái nhất chính là giờ ra chơi, vì khi ấy Trang được vận động và được gặp cậu ấy, Nguyễn Quang Hùng.

Từ lớp 11, Trang đã để ý cậu bạn này. Đó là cậu bạn có mái tóc húi cua, có má lúm đồng tiền, và luôn vận lên mình những bộ trang phục hợp thời. Hùng học lớp 12A1, là lớp được mệnh danh là kiêu kỳ nhất trường nhưng tính cách của Hùng lại không phải như vậy. Hùng tốt bụng, hòa đồng, là mẫu bạch mã hoàng tử trong mơ của Trang. Có điều Hùng rất đào hoa. Ừ thì đứa con gái nào chẳng thích con trai gallant, tốt bụng, nhất là những chàng trai có điều kiện cơ bản là ổn như Hùng.

Sân trường náo nhiệt tiếng nói cười, tiếng hò hét của học sinh. Trang ngẩn ngơ nhìn nhóm bạn đang tụ tập đá cầu, và không có Hùng. Trang với Hiên cùng đứng vào vòng tròn nhưng cảm giác hụt hẫng cứ chi phối tâm trí Trang. Không có Hùng ở đây, đá cầu cũng không còn thấy vui nữa. Chợt Hiên quay sang rỉ tai Trang:

-Chắc sắp bão to rồi. Hôm nay hot boy trường mình cũng đá cầu cơ đấy.

Trang ủ rũ hỏi lại:

-Host nào?

Hiên nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu. Thường thì Trang hay dùng từ HOST để cố ý đim hàng mấy chàng hot boy mà Hiên khen ngợi.

-Hot boy. Đùng có nhầm à. Hot boy Hoàng Ngọc Tú kia kia.

Trang chỉnh lại cặp kính cận, lom lom nhìn về phía Hiên đang đảo mắt. Trờ trời hay sao mà hoàng tử của cô chẳng thấy đâu, lại lù lù xuất hiện cậu bạn xinh gái này. Trang gật gù:

-Ồ nhỉ. Hot girl trường mình.

Hiên đưa tay bầu vào eo Trang, cù lấy cù để:

-Hot boy, là hot boy. Rõ chưa.

Trang bị chạm vào eo, giãy nảy cả người, cô gấp người lại, tránh xa 1 chút:

-Được rồi. Hot boy.

Vừa lúc thì cầu cũng bay đến phía cô. Theo phản xạ tự nhiên, Trang tung chân đá 1 phát. Cầu bay vù vù về phía trước, cùng lúc Trang cũng trượt chân ngã xuống và nghe được tiếng gì đó kỳ kỳ, chính xác là tiếng bục chỉ.

Cậu bạn xinh gái tung chân đỡ được cầu và đá sang phía khác, động tác nhẹ nhàng, khéo léo, uyển chuyển mà vẫn đầy phong độ. Trong chốc lát Trang phải thừa nhận cậu ta xứng đáng là hot boy.

Có điều Trang đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Trang ngoan cố ngồi bệt dưới nền gạch, mặt mũi méo xệch.

Hiên ngay lập tức hiểu ra, vội vàng chạy vào trong lớp tìm thứ gì đó có thể che chắn cho Trang.

Tú tham gia vào nhóm đá cầu là để tiếp cận với Trang. Cố tìm lấy hứng thú tán tỉnh Trang. Có điều từ nãy đến giờ, Tú vẫn không tìm được động lực. Cậu phải thừa nhận là cậu đã nghịch dại, sao lại thách đấu với thằng bạn thân là của cấm cô bạn này. Thôi thì cứ làm bạn trước đã. Nhìn thấy Trang nhăn mặt ngồi dưới nền gạch, Tú miễn cưỡng lại gần hỏi han:

-Bạn sao thế? Đau ở đâu à?

Trang lắc đầu nguầy nguậy:

-Không có.

-Thế thì đứng dậy chơi tiếp đi nào.

Tú kéo tay Trang dậy, còn Trang cố chấp ngồi dưới nền gạch. Sức lực của trai 18 dĩ nhiên là vượt trội hơn cô. Cô bị Tú kéo cho đứng phắt dậy, liền hoảng hốt đưa tay ôm hông quần. Tú thấy biểu hiện kỳ lạ của Trang, liền đặt hết lưu ý vào bàn tay Trang. Thử cậu nhìn thấy là đồ lót đỏ chót thấp thoáng bên trong lớp quần bị rách. Lạ chúa, chuyện quái gì thế này.

Trang ngồi phịch xuống đất, đưa tay ôm mặt:

-Cậu biến đi.

Tú bị shock, đứng ngẩn ngơ như thằng dở bạn làm thơ. Chưa tán tỉnh được miếng nào lãng mạn đã dính ngay cái chuyện đáng xấu hổ này. Lát sau, Tú cũng lấy lại được bình tĩnh, chậm rãi đưa tay cởi cúc áo sơ mi rồi choàng vào vai Trang:

-Cậu về lớp đi.

Nói xong Tú cũng về lớp mình. Trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo 3 lỗ trắng tinh. Học sinh nữ các lớp bu đầy ở hành lang, nhìn lom lom vào hình thể của Tú.

Gương mặt có hơi xinh nhưng hình thể thì tuyệt vời.

Ừ thì thu hút hết sự chú ý vào mình, Trang sẽ bớt xấu hổ mà yên tâm về lớp. Không biết lúc này có ai nhìn thấy đồ lót màu đỏ của Trang không. Nếu có thì chắc chắn Trang sẽ thù cậu không để đầu cho hết.

Kể cũng lạ, nãy giờ mặt cậu nóng bừng.

Trang đưa giữ chặt chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, cứ thế ngẩn ngơ nhìn theo cậu bạn đã đi khỏi. Đến lúc bị Hiền vỗ vai, cô mới trở về thực tại. Việc cần làm lúc này là trở về lớp, khâu lại chiếc quần chứ không phải là mơ mộng hay ngồi đó mà ngạc nhiên.

Chapter 3: Bạn thân

Tan học,

Trang đứng đợi ở cổng trường chờ thằng bạn thân. Xe Trang hỏng nên mấy hôm nay Huy đều đưa đón Trang đi học. Huy là hàng xóm của Trang nhưng mãi đến cấp 3 mới thân thiết với nhau. Lúc Trang học lớp 4, Huy chuyển đến lớp Trang và nhanh chóng lên top. Huy học khối A rất đỉnh, nhưng lại theo khối D. Suốt thời tiểu học và đầu trung học, Trang với Huy không nói chuyện với nhau mà chỉ âm thầm quan sát nhau, xem nhau như đối thủ. Lên lớp 8, bỗng dưng Trang cảm thấy rung rinh trước Huy, một chút tình cảm đầu đời, đẹp và cũng thơ ngây. Có điều, cả Huy và Trang vẫn như mặt trăng với mặt trời, không ai bắt chuyện với ai. Trang cứ âm thầm tương tư như thế suốt 1 năm trời. Tình cảm học trò vu vơ nhưng nhiều vị ngọt. Hết cấp 2, Huy tiếp cận và làm bạn với Trang. Bạn, chỉ là bạn không hơn. Đến lớp 11, Huy thừa nhận rằng hồi lớp 8 đã có tình cảm với Trang khiến Trang rất bất ngờ, nhưng cũng không nuôi tiếc tình cảm đã qua. Cũng không tự hỏi, nếu ngày ấy 1 trong 2 đứa chủ động thì có thành tình yêu không. Chút cảm nắng của ngày ấy thật sự đã qua rồi.

Một chàng hoàng tử để mơ mộng, một thằng bạn thân thiết, và một đứa bạn gái để trải lòng. Trang hài lòng với những gì mình có.

Huy là anh em họ với Hùng. Dòng họ Nguyễn Quang vốn có truyền thống trong học tập. Trang không hề muốn lợi dụng bạn thân của mình nên hiếm khi Trang dò hỏi Huy về Hùng. Chỉ khi nào Huy kể thì Trang lắng nghe. Anh em họ, lại chơi với nhau khá thân nên Huy biết nhiều thông tin cá nhân về Hùng.

Giờ khê phớt qua mái tóc Trang. Ánh nắng của tháng 9 cũng nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt Trang. Chiếc xe đạp thể thao phanh gấp trước cổng trường. Cậu bạn trai tóc húi cua, có đôi mắt sáng ngời về thông minh nhìn Trang đầy ẩn ý:

-Hôm nay cậu lại sáng tạo ra một mới à?

Trang mỉm cười, vùng vẫy trong chiếc áo sơ mi trắng tinh, rộng thùng thình đang khoác trên người:

-Áo chống nắng đấy.

Nụ cười của Trang sao mà dịu dàng đến thế. Nụ cười ấy thoáng chút làm cho Huy ngẩn ngơ. Chỉ 1 chiếc áo từ người lạ cũng có ý nghĩa với Trang đến vậy sao? Ban nãy chuyện xảy ra ở sân trường Huy cũng đã chứng kiến.

Trang ngồi lên xe, khẽ bám nhẹ vào áo Huy. Chiếc xe đạp bắt đầu lăn bánh trên con đường rợp bóng cây. Huy vu vơ bảo:

-Tớ đang thích 1 người. Làm thế nào để tấn công nhỉ?

Trang mắt tròn mắt dẹt nhìn Huy. Chẳng phải Huy đã tự hứa với bản thân là lên đại học mới nghĩ đến chuyện tình cảm hay sao.

-Ai, ai cơ? Yêu tinh phương nào lại có khả năng mời chài được cậu?

-Người đó nổi tiếng lắm. Cậu cũng biết đấy.

-Không phải em Thủy lớp Anh đấy chứ?

-À không. Là người khác. Còn nổi tiếng hơn cả Thủy.

Trang cười ngặt nghẽo, bám mạnh vào áo Huy lay lay:

-Cậu đừng nói là thích tớ đấy nhé. Tớ tai tiếng chứ nổi tiếng nổi gì.

Huy đi chậm lại, để bầu không khí trở nên nghiêm túc:

-Dưa bỏ mùa này đất lắm. Là chị Hiền.

Trang giật mình đến mức suýt rớt khỏi xe. Chị Hiền? Là cô Hiền dạy toán sao? Trời đất ơi. Loạn, loạn rồi. Trang rối rít hỏi lại:

-Cô Hiền á? Cậu tính lái máy bay à? Có bằng lái chưa mà đòi?

-Đang thi bằng lái. Nên muốn nhờ cậu tư vấn đấy thôi.

Trang là học sinh cưng của cô Hiền, dĩ nhiên cũng cảm mến cô. Nếu như thằng trẻ trâu nào đó định trêu đùa cô, Trang sẽ cười vào mặt nó. Có điều Huy thì khác, Huy không phải là thằng ranh con hết việc nên vẽ chuyện để làm. Mỗi lần Trang khen 1 anh đẹp trai nào đấy trong truyện, Huy thường lắc đầu: “Đấy là 1 điều không thực tế.” Chẳng phải chuyện này còn không thực tế gấp vạn lần sao. Trang bắt đầu giở giọng mẹ già dạy con:

-Đấy là 1 điều không thực tế. Cậu 18 tuổi, cô Hiền 25 tuổi. Cậu thi lên ĐH, theo khối D thì học mất 4 năm. Ra trường thì cô Hiền 29 tuổi, liệu có đợi cậu được không?

Con trai khác con gái ở điểm, khi nghĩ đến tình yêu, con gái nghĩ ngay đến hôn nhân, còn con trai, yêu chỉ là yêu thôi.

Huy im lặng. Dĩ nhiên là Huy cũng có nghĩ đến cái tương lai đầy chông gai ấy. Nhưng cậu cũng không muốn buông tay. Càng gần ngày tốt nghiệp, càng khiến cậu nhiều nuối tiếc.

-Nếu tớ giúp cậu đến với Hùng. Cậu sẽ ủng hộ tớ đến với chị Hiền chứ.

Thái độ nghiêm túc đến ghê tởm này khiến cho Trang á khẩu. Là thật lòng với cô Hiền sao? ==

Cơ mà Huy vừa nói gì ấy nhỉ? “Giúp cậu đến với Hùng”, lẽ nào Huy đã biết hết thứ tình cảm Trang giấu kín trong tim. Trang chưa từng nói chuyện này cho Huy biết. Tình cảm đó, thậm chí Trang còn cố tình giấu cả Hiền, không may đã bị Hiền phát hiện, khi nhìn thấy ảnh Hùng trong điện thoại Trang. Nhưng tại sao ngay cả Huy cũng phát hiện ra được. Thảo nào mà Trang không dò hỏi, Huy cũng rất thường xuyên kể về Hùng. Mỗi câu chuyện, từng chút một đều khiến Trang vui, ôm ấp thứ tình cảm đơn phương cứ từng ngày lớn dần lên. Có lẽ là vì những điều tốt đẹp mà Huy nói về Hùng càng khiến Trang tò mò nên 1 hoàng tử trong mơ tuyệt đẹp.

-Hùng là 1 thằng con trai tốt. Nếu nó yêu cậu, nó sẽ khiến cho cậu hạnh phúc.

Chapter 4: Giáp mặt

Sáng hôm sau, Trang mang chiếc áo sơ mi qua lớp 12a1 trả Tú. Chiếc áo sơ mi hàng hiệu đã được giặt cẩn thận và phơi nắng từ chiều hôm trước, vẫn còn phảng phất hương thơm Comfort và mùi nắng.

Qua thực qua lớp 12A1, Trang cũng cảm thấy có chút ngại ngùng. Vì đó là lớp Hùng học, và Trang thầm cảm mến Hùng từ lâu, cũng chưa từng đủ dũng khí để bắt chuyện làm quen. Trang rủ Hiền cùng qua lớp hàng xóm cùng mình, Hiền mừng ra mặt.

Trước cửa lớp 12A1, hai cô nữ sinh lớp 12a2 đứng thập thò ngoài cửa, một cô gái ăn mặc tuềnh toàng, đơn sơ và hơi bị lỗi thời trong bộ trang phục rộng thùng thình, 1 cô gái thì rất biết cách làm tôn lên ưu điểm trên cơ thể mình. Nhìn vào 2 cô gái ấy, người ta không khỏi thắc mắc vì sao họ lại chơi thân được với nhau đến thế.

Hiền điềm nhiên đứng tựa vào lan can đợi Trang, còn Trang ngập ngừng không biết nên vào hay không. Hiền là điển hình của 1 đứa fan girl, đằng sau lưng có thể phất phơ bàn tán, hú hét âm ỉ, nhưng trước mặt thì không tỏ một thái độ nào. Hiền luôn giữ thái độ khách quan, giao tiếp chừng mực với bất kỳ ai.

Có lần Trang với Hiền rủ nhau đi mua sắm. Hiền luôn chọn những bộ đồ bó sát còn Trang lại thích những bộ đồ rộng thùng thình thoải mái. Hiền biết làm tóc, biết chăm sóc da, còn Trang lại thích vẽ mộc mạc. Hiền đã từng hỏi Trang:

-Cậu làm đom 1 chút sẽ rất xinh đấy.

Trang lãnh đạm lắc đầu:

-Không.

Hiền hỏi lại, mà thực ra là hỏi cho có thôi, Hiền biết mình không thể thay đổi Trang:

-Tại sao?

Trang chán nản nhìn Hiền xúng xính trong bộ váy điệu đà:

-Nếu 1 chàng trai yêu thích mình ngay cả khi mình xấu xí, đấy mới là tình yêu thực sự. Và nếu có ai đó yêu tao như vậy, tao sẽ thay đổi vì người đó, sẽ xinh đẹp vì người đó. Tao vẫn sẽ tìm và chờ đợi.

Hiền bĩu môi:

-Mơ đi em. Em xem film nhiều quá nên bị ảo tưởng rồi à. Chị nói à biết nhé, bản thân em thích con trai học giỏi, ngoại hình khá, gallant, thì con trai nó cũng thích những cô gái có 1 số tiêu chuẩn nhất định. Em xấu xí dĩ nhiên vẫn có người thích, nhưng không phải là chàng hoàng tử em đang mơ đâu em nhé. Nỗi nào thì úp vung nấp thôi.

Trang cười, nụ cười vị tha của người lớn trước đứa trẻ con nông cạn. Quan điểm khác nhau nhưng tôn trọng nhau là được. Trang là con người bảo thủ, ngược lại Hiền rất tân tiến. Trang hiểu rõ quan điểm của Hiền, nhưng cũng giữ khư khư quan điểm của mình.

Ánh nắng le lói chéch nghiêng nghiêng khuôn mặt của hai cô gái đang im lặng chờ đợi làm nổi bật lên ánh mắt mộng mơ của tuổi mới lớn. Trang qua trả áo nhưng thực tế, Trang rất muốn nhìn thấy Hùng, còn Hiền dĩ nhiên cũng có người ở trong lòng. Ánh mắt của hai cô gái đều đang chờ đợi hình bóng trong tim.

Trang đang lưỡng lự không biết nên bước vào hay gọi Tú ra thì Hùng bước tới. Trang chết điếng người không biết phải làm sao, đây là cơ hội, rõ ràng là cơ hội, và chắc là cũng sẽ như những cơ hội khác, trôi qua khi mà Trang không kịp và không dám nắm bắt. Rút cuộc thì Trang vẫn giống như 1 bộ vi xử lý cũ kỹ, chẳng kịp làm gì, đành ủ rũ cúi mặt, tránh sang 1 bên cho Hùng bước qua. Khi Hùng chuẩn bị bước qua thì đột ngột dừng lại, Hùng cười cởi mở:

-Bạn tìm ai vậy?

Không ngờ Hùng lại là người chủ động bắt chuyện với Trang. Mà cũng đúng thôi, Hùng rất gallant với phái nữ mà. Lần đầu tiên được giáp mặt, Trang càng lúng túng hơn, đến nỗi nói năng cũng lắp bắp:

-Mình...tìm...Tú.

Hùng quay vào lớp, vừa cười vừa gọi Tú, trong nét cười hình như có chút trêu đùa Tú, có lẽ Hùng hiểu lắm Trang qua để làm quen với Tú:

-Tú ra có bạn nữ tìm.

Trang cảm thấy cần phải giải thích nhưng không mở miệng được, và cũng không biết mở miệng thế nào. Cuối cùng cũng chỉ thốt ra được 1 câu:

-Cảm ơn bạn.

Hùng gật đầu cười cởi mở rồi bước qua. Thái độ phóng khoáng ấy thể hiện quá rõ ràng rằng, Hùng chỉ đang tốt bụng mà giúp đỡ Trang chứ không hề có chút để ý nào. Trang ước Hùng sẽ tỏ ra buồn bã khi người mà Trang tìm là Tú. Ấy vậy mà.

Không ngờ lần đầu đối diện lại khiến Trang hụt hẫng đến thế. Tâm trạng cứ rối bời, thất vọng cũng có mà mừng vui cũng có.

Nãy giờ Hiền vẫn im lặng quan sát, quan sát thái độ của Hùng, quan sát biểu hiện của Trang, và quan sát cả người mà Hiền đang mong ngóng.

Tú tò mò bước ra cửa lớp. Lúc vừa nhìn thấy Trang, trong tim cứ khẽ le lói một niềm vui nho nhỏ. Là háo thắng hay Tú bắt đầu thấy cuộc chơi thú vị? Tú cũng không trả lời được.

Tuấn ngồi trong lớp, chống cằm nhìn ra cửa lớp. Cuộc chơi đã bắt đầu mà Tuấn hoàn toàn uể oải, thậm chí còn chưa thêm khởi động. Tuấn đâu có chút hứng thú nào với cuộc chơi này. Chấp nhận chảng qua là để chiều lòng thằng bạn thân.

Rút cuộc thì vì tò mò, Tuấn cũng bước ra ngoài cửa lớp, khoanh tay, tựa cửa đứng xem. Tuấn nhìn một lượt 2 cô gái đang ở trước mặt mình, lúc ánh mắt Tuấn chạm ánh mắt Hiền, Hiền chỉ gật đầu mỉm cười nhẹ, còn Tuấn cũng chỉ lướt qua 1 chút như vậy thôi.

Trang rút rè đưa áo cho Tú:

-Cảm ơn cậu. Tổ đã giặt cẩn thận, gửi lại cậu.

Nếu là bàn tán sau lưng, Trang hoàn toàn có thể xem Tú như 1 cậu bạn xinh gái. Nhưng giáp mặt, Trang lại luôn là người nhút nhát hơn. Trang rất ít kinh nghiệm ứng xử với người khác giới. Người khác giới duy nhất chơi thân được với Trang là Huy.

Tú chìa tay cầm lại áo rồi nói:

-Tổ không nhận lời cảm ơn xuống đâu. Cái gì cũng phải thực tế mới được.

Trang tròn mắt ngẩng lên nhìn Tú. Tự nguyện giúp đỡ người khác còn yêu sách này nọ. Trang hơi có chút ầm ỨC, nhưng trả ơn cũng đúng thôi.

-Vậy cậu muốn gì?

Tú điềm nhiên ra điều kiện:

-Một buổi hẹn.

Hiền đứng quan sát nãy giờ mà trong lòng nổi sóng dữ dội. Tại sao một hot boy như Tú lại đòi trả ơn theo cách đó. Có phải là quá có lợi cho Trang không? Ghen tị muốn nổ đom đóm mất mà. Còn may là người ở trong lòng Hiền không phải Tú.

Trang lại càng bất ngờ hơn Hiền, áp ỨNG không biết phải trả lời thế nào. Thấy vậy Tú càng được nước lấn tới:

-Cuối tuần này đi ăn kem nhé. Tổ qua đón.

Vừa nói xong thì có chuông báo vào tiết. Tú cầm chiếc áo bước vào lớp, không để Trang phản ỨNG kịp.

-Cứ thế nhé. Bye cậu.

Tuấn đứng lặng lẽ quan sát này giờ, gương mặt không thể hiện một chút thái độ nào. Còn Hiền thì gò má đã nóng ran, không hiểu vì hơi nắng này giờ hay vì lần đầu tiên đứng gần 2 hot boy đến thế. Cũng may mà có chuông báo vào tiết, nếu không Hiền cũng không biết phải làm thế nào để ứng xử được tự nhiên.

Trang quay lưng bước về lớp, còn Hiền khẽ quét ánh mắt qua Tuấn, thay lời chào rồi về lớp cùng Trang.

Ánh nắng nhẹ của tháng 9 bỗng nhiên ấm áp và huyền ảo lạ lùng.

Chapter 5: Cuộc hẹn

Trang đắn đo mãi cũng không đủ dũng khí đi chơi riêng với Tú. Tú chỉ là cậu bạn mới quen, không thân thiết gì. Đi riêng với nhau có chuyện gì mà nói? Rủ Hiền thì bị Hiền từ chối thẳng thừng. Trang biết mình không có khả năng dẫn dụ Hiền nên đành quay sang Huy. Có điều Huy cũng không khác gì Hiền, kiên quyết từ chối với biểu cảm rất gian xảo. Huy nhìn Trang lom lom xem đứa bạn của mình có ưu điểm gì mà lại được hot boy ượn áo, rồi còn mời đi chơi. Được hot boy để ý là may mắn, Huy cũng chẳng dư hơi mà làm kỳ đà cản mũi. Nếu so với việc đơn phương theo đuổi Hùng, chẳng thà để cho hot boy theo đuổi sẽ tốt hơn cho Trang.

Dĩ nhiên Trang cũng không chịu bó tay, Trang liền ra điều kiện:

-Nếu có cô Hiền nữa cậu sẽ đi cùng tớ chứ.

Cô Hiền đúng là điểm yếu của Huy. Vừa nghe được điều kiện Trang đưa ra, Huy nghiêm túc nhìn Trang rồi nghi hoặc hỏi:

-Thật sao?

Trang gật đầu kiên định, trong lòng sớm đã mở tiệc ăn mừng. Để nhờ cô Hiền đi cùng thì đơn giản lắm, cô rất tốt bụng, vả lại Trang cũng là học sinh cưng của cô mà.

Cuối tuần, Tú đến đón Trang. Vừa nhìn thấy Tú, Trang đã cảm thấy ngứa con mắt. Học sinh lớp 12 thôi mà, đã đủ tuổi đâu mà cười SH. Phô trương quá rồi. Mà thực ra Trang chưa đủ tuổi chứ không chừng Tú đã đủ 18 tuổi rồi. Ngược hẳn với hình ảnh cậu bạn mặc chiếc sơ mi kẻ body khá đẹp mắt, cùng chiếc quần kaki nâu vừa vặn, thỉnh thoảng còn lộ ra chiếc thắt lưng hợp mốt hình như là hàng xách tay US, thì Trang lại mặc nguyên cái áo sơ mi đồng phục rộng thùng thình, cùng chiếc quần jean cũng rộng nốt, lại còn thêm đôi dép siêu nhẹ model cổ lỗ sĩ. Tú cũng nhìn Trang với ánh nhìn cực kỳ lưỡng lự, trong đầu thầm nghĩ: “Mình vớ phải người rừng hay sao thế này”. Sau 1 lúc hai bên nhìn nhau với cảm nhận riêng biệt, ánh mắt không lóe lửa tình mà lóe thứ lửa rất khó diễn tả, thì Tú cũng kịp lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngại ngùng này:

-Cậu không ngại đi ăn kem trong thời tiết thu se lạnh này chứ?

Trang nhìn Tú rồi lắc đầu nhè nhẹ:

-Tớ không ngại, nhưng tớ muốn đi mua sắm ít quần áo, cậu đưa tớ đi được không?

Nghe đến đây Tú mừng ra mặt. Nói thật Tú cũng là con người có tính sĩ diện cao, nếu đi cùng người rừng thì e là ánh mắt mọi người sẽ đổ dồn vào nhìn Tú rồi bàn tán, cười cợt cũng nên. Không muốn người khác nhìn vào rồi đánh giá: bông hoa nhài cắm bãi... Tú sẵn sàng bỏ tiền để khai thác vẻ đẹp tiềm ẩn nơi Trang. Mà Tú cũng lo xa quá rồi, đã tán đổ đâu mà lo bông hoa nhài cắm bãi... (Bông hoa nhài hiển nhiên là Tú rồi.)

Tú đưa Trang đến địa chỉ shop quần áo mà Trang nói. Sau khi gửi xe, Tú vào trong hăm hờ chọn đồ. Tú thật ra cũng khá tinh tế, nói về khiếu thẩm mỹ thì hiếm ai sánh bằng. Tú lướt lờ 1 lượt rồi chọn ra 1 chiếc váy xòe, cùng với 1 chiếc áo ren khá đẹp mắt, trong khi Trang bước vào shop chỉ ngồi 1 chỗ, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ.

Tú đưa cho Trang chiếc váy cùng chiếc áo ren rồi bảo:

-Tớ nghĩ nó hợp với cậu.

Trang cầm chiếc váy cùng chiếc áo ren rồi cười nhạt. Huy chết tiệt đi đâu rồi? Hay lại tranh thủ đưa cô Hiền đi đánh quả lê. Trang miễn cưỡng đứng dậy vào trong thử đồ, lát sau Trang ngượng ngùng bước ra ngoài:

- Tớ cảm thấy không thoải mái, cứ trống trải làm sao ấy.

Tú đơ ra mắt 1 lúc. Không biết nên khen đáng người Trang đẹp hay nên tự hào vì con mắt thẩm mỹ của mình nữa. Quả thực là rất đẹp. Thấy Trang rúm ró mắt tự nhiên, Tú liền cười:

- Không phải trống trải, mà cảm thấy rất mát đúng không?

Trang thoáng đỏ mặt. Đúng là phía dưới rất mát. Không cẩn thận lộ hàng như chơi, nhất là lúc nào gió mạnh. Trang định vào trong thay ra thì thấy bóng ai quen quen. Trang mừng rỡ chạy ra cửa vẫy vẫy:

-Huy. Ở đây này.

Vừa nhìn thấy Trang, chiếc xe SH đã lao đảo. Tí nữa thì đâm vào chậu cây cảnh gần đấy. Huy thật không dám tin vào mắt mình nữa. Đúng là người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân. Trang bình thường là thế, mà khi khoác lên mình 1 chiếc váy xinh đẹp lại có thể trở nên nổi bật lạ kỳ. Huy dừng xe rồi nhanh nhẹn đi gửi xe. Trang hớn hờ chào cô Hiền rồi đưa cô vào trong. Hôm nay cô Hiền mặc 1 chiếc quần vải ngố màu đen, cùng chiếc sơ mi vintage màu trắng rất đẹp, nhìn vừa dịu dàng vừa sang trọng vừa trẻ trung, nổi bật. Trang cũng là con người có tí mồm mép nên lúc nào cũng biết cách ca ngợi đúng ưu điểm của cô. Con gái ai chẳng thích được khen.

Còn Huy. Đúng là đồ đại gái. Bình thường đi cùng Trang, lúc nào cũng xe đạp cọc cạch, thế mà lúc đi đón cô Hiền lại bày đặt SH. Mà nhà Huy làm gì có SH cơ chứ ==, bày đặt đi mượn cơ đấy. Biển số xe này, nếu không nhầm thì Huy mượn của Hùng.

Cô Hiền cũng nhìn chiếc váy Trang đang mặc rồi tùm tùm cười:

-Em có con mắt thẩm mỹ có kém cạnh ai đâu mà phải nhờ cô chọn giúp.

Trang cười ngại, nhìn về phía Tú:

-Đâu phải em chọn đâu, là bạn ấy.

Tú đứng ở quầy hàng chán nản nhìn 2 con kỳ đà cản mũi. Thế ra đây không phải hẹn hò riêng mà 1 buổi team building à. Dù có không thích thì cũng nên cởi mở. Tú lại gần chào hỏi cô Hiền và Huy.

Chuyên gia đến rồi, Tú đâu còn chỗ mà thể hiện, đành ngồi xuống salon đợi Trang chọn đồ.

Huy cũng ngồi xuống salon vu vơ hỏi:

-Cậu thật sự thấy được ưu điểm của Trang sao?

Tú hơi bất ngờ trước câu hỏi của Huy. Giống như là đang muốn bảo vệ bạn mình trước cạm bẫy cuộc đời vậy. Không thân quen gì mà tự nhiên hỏi câu này, Huy cũng hơi đường đột và thiếu lịch sự rồi. Tuy vậy, mối nghi ngờ của Huy cũng đúng thôi mà. Rõ ràng ở Trang không có 1 tố chất nào để 1 hot boy lớp khác phải để ý và chinh phục. Tú cười:

-Ưu điểm mà cậu nói là gì? Nội dung hay hình thức? Nếu là hình thức, không phải Đỗ Thùy Trang lúc này xuất hiện trước mặt cậu rất nhiều ưu điểm hay sao?

Dĩ nhiên ý Huy chỉ muốn hỏi Tú có nghiêm túc trong chuyện này không. Còn ưu điểm của Trang à? Ngoại trừ học lực tanh tuổi ra thì làm gì có ai để ý Trang vì cái mẽ bề ngoài. Thế mà tại sao hot boy như Tú lại để ý đến Trang cơ chứ? Nhưng mà Trang thật ra cũng rất xinh đấy chứ. Thoạt nhìn thì không xinh, nhưng quen thân lâu ngày thì nhận ra đôi mắt của Trang rất đẹp, cộng thêm khéo miệng khi cười rất duyên nữa. Có điều Huy không yêu Trang được. Người ta cứ khẳng định là không có tình bạn giữa 2 người khác giới, nhất là cả 2 đều có nét hấp dẫn riêng, nhưng với Huy thì Trang mãi mãi chỉ là bạn thôi.

Hồi Huy học lớp 9, Huy vẫn còn để ý đến Trang. Và cảm thấy tò mò không hiểu tại sao 1 con nghiện truyện tranh lại có thể học hành tanh tuổi đến thế. Huy cũng thử đọc truyện tranh. Và nhanh chóng ghiền chung 1 bộ truyện như Trang, đó là bộ Death note. Một ngày đẹp trời, Huy đăng ký account ở sharing chỉ để đọc dou và xem fan art, và cũng là để có thể kết bạn với Trang. Vì Huy được biết Trang rất cởi mở với con gái nhưng rất ngại kết bạn và tiếp xúc với con trai nên Huy để gender là female. Huy cất công kết bạn, tám nhảm để tìm hiểu con người đối phương. Có điều account mà Huy đoán là của Trang lại không phải của Trang. Sau một năm nói chuyện linh tinh không chia sẻ thông tin về đời thực, người đó đã tự xưng là sinh

viên năm thứ nhất ĐH SP Hà Nội và còn gửi ảnh cho Huy xem. Huy không thất vọng mà lại nhen nhóm 1 hi vọng khác về người bạn ảo này. Cô ấy rất đẹp, lại có 1 tâm hồn tinh tế. Huy cũng tự tạo 1 profile ảo: nữ sinh viên năm thứ nhất ĐH Ngoại Thương để giao lưu với cô bạn này. Huy thầm cảm mến cô bạn ấy từ lúc nào không hay. Cô bạn ấy chia sẻ với Huy rất nhiều thứ, thậm chí còn nhiều lần gửi quà cho Huy mà chẳng cần Huy đáp lại điều gì cả. Dĩ nhiên Huy dùng địa chỉ nhận quà là của chị gái đang học Ngoại Thương. Dù vậy cô bạn ấy không bao giờ chịu gặp Huy, luôn từ chối với những lý do rất mềm mại: Không ở gần trường, nắng ngại ra ngoài, đang ốm, gia đình có sinh nhật,... Có lần Huy đến trước cổng trường đại học Sư phạm Hà Nội, nói là có việc đi ngang qua, hẹn gặp mà đợi mấy tiếng đồng hồ cô ấy cũng không chịu gặp với lý do để quên điện thoại trong phòng, ra ngoài nên đã không biết. Có lúc Huy đã cảm thấy rất chán nản và chán ghét cô bạn ấy. Nhưng Huy lại không tìm được lý do để ghét, bởi vì cô ấy không hề lợi dụng Huy. Thậm chí cô ấy chỉ à chưa bao giờ nhận điều gì.

Đến cuối năm lớp 10 thì người bạn ảo mang nick name Melt_the_Snow ấy biến mất, ngay cả số điện thoại cũng không liên lạc được nữa. Huy khủng hoảng mất 1 thời gian. Nhận ra rằng mình đã cố níu giữ, cố nắm bắt và theo đuổi 1 ảo ảnh không tồn tại. Có thể cô ấy đã nói dối về nhân thân, thậm chí tấm ảnh kia cũng là đối trá. Có thể cô ấy xấu đến mức không dám gặp. Và rồi Huy nhận ra cuộc sống thật mới là cuộc sống đúng nghĩa. Huy chủ động kết bạn với Trang, Trang bằng xương bằng thịt chứ không phải ảo ảnh xa vời. Tiếc là Huy vẫn không thể quên được Snow. Có đêm học bài xong, Huy lướt mạng đọc lại mấy bài cảm nhận về nhân vật mà cô ấy viết. Có nhiều bộ truyện Huy chưa đọc, Huy cũng tìm đọc để hiểu hơn về cảm nhận của Snow. Càng đọc Huy lại càng cảm thấy buồn. Có lẽ tại Huy mà cô ấy phải biến mất.

Và Huy đã tự nhủ với lòng, nếu với tay mà chạm được vào hình bóng ấy, Huy sẽ mãi mãi không buông.

Đầu năm lớp 11, có 1 cô giáo chuyển công tác đến trường Huy. Mới nhìn thấy cô ấy, Huy đã như bị sét đánh. Không phải vì cô ấy đẹp mà vì gương mặt ấy rất quen. Nhưng người bạn của Huy là sinh viên năm thứ 1, đến lúc này cũng chỉ có thể là sinh viên năm thứ 2 thôi. Còn cô giáo ấy đã sắp 24 tuổi. Huy đã hi vọng cô giáo ấy có em gái hoặc em họ nhưng qua tìm hiểu thì không có.

Huy lặng lẽ ngắm cô gái đang chăm chú chọn lựa trang phục. Dáng vẻ thanh tao, khuôn mặt thanh tú. Nếu đúng cô ấy là Melt_the_snow thì Huy nên làm thế nào mới đúng đây?

Sau một hồi chọn đồ, Trang hơn hở mang ra 1 chiếc sơ mi trắng đơn giản và chiếc quần vải cũng đơn giản nốt và 1 chiếc áo phông nam. Tú đăm chiêu nhìn bộ đồ Trang vừa chọn. Thật may là nó không phải thứ thẩm họa thời trang rộng thùng thình như đồ con trai. Mặc lên nhất định sẽ rất đẹp. Có điều, Tú vẫn thích bộ đồ ban nãy Trang thử. Với lại chiếc áo phông nam là thế nào? Trang mua cho ai?

Trang vui vẻ tính tiền, còn Tú vẫn điềm nhiên ngồi ở salon đợi. Huy cũng không khá khẩm hơn gì, chẳng qua cũng chỉ là vai xe ôm bắt đắc dĩ, chưa xác định được mục đích thực sự của mình. Nếu so với các nhân vật trong phim thần tượng thì 2 chàng trai chỉ là 2 đứa học sinh gốc xit. Đâu thể nào đứng dậy hô to: “Để đấy tớ thanh toán cho”.

Tú bắt đầu đàm phán:

- Cậu không nghĩ là cậu nên đưa cô Hiền đi riêng sao?

- Chuyện đó thì không được. Giao Trang cho cậu, tớ cảm thấy không yên tâm. Tớ làm sao có thể bán rẻ bạn mình, phải không?

Tú cười khó chịu:

- Nếu muốn gặp Trang thì tớ không thiếu cơ hội. Còn cậu, cơ hội đi riêng với chị Hiền như thế này liệu có bao nhiêu? Bán vậy không rẻ đâu. Với lại, đi với tớ Trang cũng không thiệt hại gì.

Huy hơi bất ngờ trước mấy câu đàm phán hơi bị đều của Tú. Tú cũng thật tinh ý khi chỉ vừa mới đó đã đoán ra được tình cảm của Huy. Tú nói hoàn toàn đúng, cơ hội như thế này không phải là hiếm, mà là vô cùng hiếm. Huy im lặng thay cho lời đồng ý, còn Tú đứng dậy, thì thầm với nhân viên bán hàng câu gì đó. Lát sau nhân viên bán hàng gói 1 túi đồ đưa cho Tú.

Cô Hiền lại gần Tú mỉm cười:

-Tiếc là Trang nhất định không chịu mua bộ đồ em chọn. Phải công nhận là em rất có con mắt thẩm mỹ.

Tú cười cởi mở:

-Bộ quần áo cô chọn cũng rất đẹp mà.

Huy vẫn ngồi trên salon nghĩ ngợi. Nhất định phải tận dụng triệt để cơ hội này, nhất định phải tìm ra câu trả lời: “Cô Hiền liệu có phải là Melt_the_snow hay không?”. Nhất định phải khéo léo không để cho Melt_the_snow biến mất một lần nữa.

Tính tiền xong, Trang vui vẻ lại gần nhóm bạn:

-Hôm nay Trang mời mọi người đi ăn kem.

Huy đứng dậy bảo Trang:

-Cảm ơn nhé. Tối tớ sẽ đền.

Trang hát tay Huy cười bảo:

-Tối sang nhà tớ, tớ cho xem cái này.

Trang cùng cô Hiền vui vẻ bước ra khỏi shop. Còn Huy với Tú đi phía sau. Vừa đi Huy vừa nói rất khẽ, đủ để Tú và Huy nghe thấy.

-Đền đồ nhé.

Tú gạt đầu hài lòng với thỏa thuận ngầm đã ký.

Đến ngã tư, Tú cố tình phóng nhanh để vượt qua, còn Huy cố tình đi chậm lại để chờ đèn đỏ. Có điều, thanh niên phóng nhanh vượt ẩu qua ngã tư thì không bị công an để mắt. Ngược lại chiếc xe SH của Huy lại bị giữ lại hỏi giấy tờ. Huy khóc không ra nước mắt. Biết thế này đi xe đạp cho rảnh. Mà Việt Nam đâu giống như Hàn Xêng. Đi xe đạp chả có tí lãng mạn nào cả đâu. Với lại, nếu đi xe đạp, Huy không đủ tự tin để đi với chị Hiền.

Cảnh sát giao thông mặt khó dăm dăm:

-Các cô các cậu bây giờ là ngổ ngáo lắm nhé. Chưa đủ tuổi, chưa có bằng lái mà toàn phóng xe phân khối lớn. Vào đồn rồi trình bày.

Sau một hồi gãi đầu gãi tai, không biết phân bua thế nào, Huy đành cười nhạt:

-Cháu vi phạm lần đầu, các chú thông cảm cho cháu lần này ạ.

Nói đi nói lại thì anh hùng cũng khó qua khỏi ải mỹ nhân, cô Hiền bỏ giấy tờ ra, cười tươi rói:

-Anh thông cảm cho em, em với em trai đi mua ít đồ. Lẽ ra là em chở nó, nhưng lúc này em mệt quá nên mới để nó chở em. Em có đầy đủ bằng lái, giấy tờ đầy ắp.

Cảnh sát giao thông cầm giấy tờ xem qua rồi cũng gạt gù:

-Thôi được rồi. Nhưng mà cậu này không được lái xe nữa.

Huy khóc không ra nước mắt. Vâng. Chưa đủ tuổi lái xe. “Em với em trai”. “Cậu này không được lái xe”. Vâng. Ngồi sau. Còn nhục hơn là chết.

Cô Hiền ngồi lên xe bảo:

- Em ngồi lên đi không lỡ hẹn bây giờ.

Huy cau có nhìn chiếc xe, muốn đập nó tan tành lắm rồi.

-Thôi. Em muốn lái xe.

Cô Hiền vẫn vui vẻ bảo:

- Không phải ngại đâu. Lên đi.

Huy thực sự không còn chút thể diện nào nữa rồi, liền hung dữ cầm lấy tay lái rồi dắt xe đi.

- Cô đứng đây đợi em 1 lát.

Huy dắt xe vào siêu thị gần đó gửi xe rồi bước ra.

- Mình sẽ đi taxi.

Vừa nói xong thì taxi dừng trước mặt. Cô Hiền thấy Huy có vẻ khó chịu từ nãy đến giờ nên cũng không phản đối. Huy mở cửa cho cô Hiền vào trước rồi cũng bước vào xe.

Trang cùng Tú bước vào 1 trung tâm thương mại sa hoa. Tú đã không đến địa điểm mà Trang chọn. Nếu phải bỏ tiền ra khao bạn bè ở 1 nơi như thế này chắc chết quá. Nhưng điều Trang ngại nhất là đang đi riêng với Tú. Trang lưỡng lự:

- Cậu ơi, đợi Huy với cô Hiền đã.

Tú cười thâm trong bụng nhưng vẫn tỏ vẻ hợp tác:

- Tầng 2 là khu kinh doanh của gia đình tớ, qua đó ngồi đợi cũng được.

Trang liên tục gọi điện cho Huy nhưng Huy không bắt máy, chỉ trả lời được 1 câu: “Trang thông cảm. Huy gặp chút rắc rối với cái xe. Trang cứ vui vẻ đi. Tối Huy sang nhà Trang. He he”

“Gặp rắc rối với cái xe” khiến Trang nghĩ đến chuyện xui xẻo, nhưng giọng cười khả ố của Huy thì chắc là chuyện không có gì đáng lo. Với lại có cả cô Hiền nữa, chắc không sao đâu. Có điều Trang đã bị bỏ lại với Tú. Cứ thấy ngại ngại là sao nhỉ.

Tú thỉnh thoảng liếc sang nhìn chiếc túi mà Trang đang cầm theo. Lúc này bảo để lại trong cốp xe mà Trang không nghe. Trong chiếc túi đó có bộ quần áo mới của Trang và chiếc áo phông nam. Tú rất muốn hỏi chiếc áo đó là thể nào. Nhưng thôi, chưa phải là thân thiết thì không nên tò mò quá.

Trang bước theo Tú lên thang cuốn. Trung tâm thương mại này lớn quá đi. Đưa mắt nhìn quanh mà cũng thấy chóng mặt. Trang hiếm khi shopping nhưng bước vào nơi này quả thực cũng có chút tò mò, háo hức. Trang nhìn khắp các gian hàng và cách bài trí, rồi háo hức nhìn lên phía trên bảo Tú:

- Kiến trúc nơi này đẹp quá. Gia đình cậu giàu có nhỉ.

Nụ cười rạng rỡ trên khóe miệng xinh xắn bất chợt tắt lịm. Trước mặt Trang là Hùng. Hùng đang đi xuống, ngược hướng với Trang, tay trong tay với Thủy. Thủy lúc nào cũng thế, rất nữ tính, xinh đẹp, ăn mặc cầu kỳ yếu điệu, trang điểm nhẹ, cộng thêm làn mi cong vút chóp lên chóp xuống càng hợp hồn người khác. Trang ngừng mắt vài nhịp thở, đầu óc quay cuồng, tim đập mạnh, bất giác làm rơi chiếc túi đựng đồ. Trang bị choáng, choáng đến nỗi không muốn đối diện lần thứ 2. Hoàng tử trong mơ thực ra cũng như bao nhiêu thằng con trai khác, ham mê nữ sắc, theo đuổi hot girl. Tú với Hùng chào hỏi nhau, còn Trang chỉ muốn biến mất.

Khi Hùng đã ở phía sau, Tú ngạc nhiên cúi xuống nhặt túi đồ Trang làm rơi. Chiếc thang đã lên đến tầng 2 mà sắc mặt Trang trắng bệch, đờ đẫn như người mất hồn. Tú vội vàng cầm tay Trang kéo lên trên, trước khi Trang bị mất đà ngã xuống dưới.

Khi bàn tay Tú nắm lấy tay Trang, Trang như người tỉnh giấc. Lần đầu tiên cầm tay người khác giới, rất vững và ấm. Bỗng nhiên cảm thấy mình vừa được kéo lên từ vực thẳm. Có điều đầu óc Trang vẫn để ở tận đâu đâu.

Thấy Trang có vẻ muốn buông tay Tú ra, Tú càng nắm chặt. Cô gái sinh động là thế, đang phấn khởi là thế mà bỗng chốc biến thành khúc cây di động. Tú cũng không phải là người thiếu thông minh nhưng cũng tự dằn lòng không nên suy diễn.

Vào đến quán trà đạo piano của gia đình, Tú mới buông tay Trang ra. Nhân viên ở đây vui vẻ đón tiếp Tú bằng thái độ tự nhiên niềm nở như đối với bạn bè vậy. Mấy em gái thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn Trang dò xét tỉ mỉ rồi nhìn Tú cười tủm tỉm. Cũng có ghen tị đấy, nhưng cách họ nhìn Trang không hề có ác ý.

Trang ngồi xuống bàn, lặng lẽ đưa tầm mắt view toàn cảnh hồ Tây. Bản nhạc du dương như có mưa rào rích khiến Trang bình tâm trở lại. Tú đặt túi đồ lên bàn rồi tiện thể hỏi luôn:

-Chiếc áo phong này đẹp thật đấy.

Trang nhìn túi đồ đang nằm trên bàn như nhìn 1 giấc mơ đã vỡ nát. Trang bình thần trả lời:

-Nếu cậu thích thì tớ tặng cậu.

Gương mặt Tú thoáng biểu lộ nét bất mãn. Tú đâu có thiếu thốn đến mức phải nhận quà không phải chọn ình. Tú cầm lấy chiếc áo phong, ướm thử lên người rồi cười:

-Thực sự rất muốn nhận, nhưng tớ muốn cậu tặng tớ món quà chọn riêng cho tớ cơ. Thứ này chẳng phải nên vứt đi sao.

Tú cầm chiếc áo, đứng phắt dậy, lại gần cửa sổ, thuận tay vứt bém xuống hồ.

Trang cũng vội vàng đưa dậy, chạy qua túm chặt cánh tay Tú thì đã muộn, chiếc áo bay phất phơ trong nắng nhạt rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước. Ướt nhem, nổi lênh bênh. Trang tiếc của nói xa xă:

-Cậu bị sao vậy? Cậu giàu có quá thừa tiền rồi à. Có thể mang nó cho từ thiện cũng được cơ mà.

Tú thấy buồn cười, tưởng thế nào hóa ra tiếc của. Trang còn biết tiếc của thì chuyện xảy ra chắc cũng không đáng lo. Tú chống tay vào cửa sổ, nhìn xuống hồ, ra vẻ tiếc nuối:

- Tớ biết bơi mà, nếu cần tớ sẽ vớt lên.

Trang trở lại chỗ ngồi, chán nản ngồi xuống. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, chẳng có gì phải tiếc thứ không bao giờ thuộc về mình. Chỉ là giấc mơ đã vỡ thôi mà. Bỏ đi, vứt đi là đúng. Trang ngồi thu chân lại, cúi mặt xuống đầu gối, để che giấu những giọt nước mắt đang vỡ ra đầy ắp ứ.

-Thôi bỏ đi.

Tú im lặng ngồi xuống bên Trang. Buổi hẹn đầu tiên là như thế này sao. Phải đi giải quyết cái mớ rắc rối chả đâu vào đâu.

-Tớ đã thích cậu ấy, rất thích. Thích âm thầm từ rất lâu rồi. Tớ đã nghĩ cậu ấy là con người hoàn hảo, không khinh rẻ người nghèo khó, không coi thường con gái xấu xí. Nhưng cậu ấy thực tế cũng chỉ là 1 thằng con trai bình thường. Là tại tớ đã thần tượng hóa cậu ấy lên... Có điều tớ thấy buồn lắm... Người như cậu chắc chưa từng phải nếm cảm giác thất tình nên không hiểu được đâu.

Hiếm khi Trang trải lòng với người khác, chỉ tại hoàn cảnh hôm nay đã khiến mọi cảm xúc vỡ ra rồi. Không kìm nén được nữa, mà Trang cũng không muốn kìm nén. Trang muốn nói, muốn chia sẻ, chỉ để thấy nhẹ lòng.

Tú tựa lưng vào tường nhắm mắt lại, thả mình theo điệu nhạc du dương. Đột nhiên Tú cũng cảm thấy buồn ghê gớm. Là đồng cảm? Không. Tú thấy tội nghiệp cho Trang. Trang đã bị tình cảm làm cho tổn thương đến rơi nước mắt. Nếu Tú tán đổ Trang rồi bỏ đi du học thì sao? Lúc ấy Trang liệu sẽ như thế nào? Tú tò mò muốn biết, nhưng lại không nỡ. Liệu khi Trang thất tình vì Tú, Trang có khóc không, Trang có đau khổ không? Có hận Tú, ghét Tú không?

Trò chơi này sai rồi. Tú không nên mang tình cảm ra cá cược.

Một lúc sau Trang ngẩng lên, nước mắt đã ráo hoảnh từ lúc nào. Nhìn Trang lúc này, chắc không ai nhận ra Trang vừa khóc. Trang cầm menu, gọi đồ ăn:

-Cậu vứt mất chiếc áo đắt tiền tớ mua rồi, chắc phải đền bù thiệt hại tương đương thôi.

Thật lòng mà nói Tú cũng bối rối khi phải nhìn nước mắt của con gái. Tú không thể an ủi Trang là: “Thằng đó không xứng đâu”, cũng không thể nói mấy lời ủy mị sến súa. Trang có thể tự đứng lên thì tốt quá.

Tú và Trang vừa ăn vừa trò chuyện với Tú về Huy, về cô Hiền, về học hành và về dự định tương lai. Trang đứng dậy sau tổn thương nhanh thật đấy. Trong chốc lát Tú nhìn thấy ở Trang một cô gái thông minh, nghị lực. Khi nói về học hành, về tương lai, mắt Trang sáng hẳn lên. Đôi mắt tháo bỏ cặp kính cận vốn dĩ đã đẹp

rồi. Khi nói về ước mơ, đôi mắt ấy càng đẹp rạng rỡ hơn, cộng thêm nụ cười tươi tắn nữa. Trang quả thực rất xinh. Nếu như không thể yêu thì làm bạn cũng không tồi. Tú không hối hận vì đã chơi trò chơi này.

Tú mừng tượng ra hình ảnh cô sinh viên trường Y giản dị, tươi tắn, cần cù, tự tin cắp sách bước vào giảng đường. Trang cũng đặc biệt hợp với màu trắng, nếu khoác lên mình chiếc áo blouse sẽ rất đẹp và hợp. Trang sẽ trở thành 1 bác sĩ có lương tâm, có trách nhiệm, có hoài bão.

Còn ước mơ của Tú là gì ư? Tú không biết, mà có biết chắc cũng quên mất rồi. Để quên ở nơi nào đó, cũng không có ý định tìm lại, bởi cuộc đời Tú lúc nào cũng ở trên 1 đường thẳng, trơn tru, sạch sẽ.

Buổi tối, Trang ngồi vào bàn học, vu vơ quay bút. Bỗng nhiên Trang cảm thấy rất xấu hổ khi đã khóc trước mặt Tú. Dù là chuyện gì đi chăng nữa, Trang cũng không muốn bị ai thương hại. Có điều Trang cũng phải thừa nhận, tính cách của Tú không giống như ngoại hình hơi có phần nữ tính. Ở Tú có điểm gì đó khiến người khác giới muốn được dựa dẫm. Đầu óc quan sát tinh tường và hành động đều có lý do. Cơ mà Trang vẫn không hiểu tại sao Tú lại muốn làm quen Trang. Trang không phải là đứa con gái hay ảo tưởng nên không thể lý giải được chuyện này.

Mà thôi, chuyện đó tạm thời bỏ qua. Tình cảm rút cuộc chỉ là thứ đánh lừa con người ta. Có hay không cũng không được phép đổ vỡ. Hi vọng quá nhiều thì thất vọng sẽ càng lớn. Việc cần làm là bước chân vào cổng trường đại học. Chỉ cần cố gắng bước và bước thôi. Phải nắm lấy những thứ có thể nắm bắt được. Kiến thức là thứ trung thành nhất, không bao giờ quay lưng hay phản bội.

Trang bắt đầu chăm chú giải mấy bài toán hóc búa. Mỗi lần tìm ra lời giải cho 1 bài toán khó, cảm giác hết sức ngọt ngào. Có lẽ đó là cảm giác hạnh phúc nhất mà Trang được nếm trải. Đang mải mê với mấy bài toán thì Huy xuất hiện phía sau. Huy cười nhăn nhó:

-Hôm nay vui không?

Trang hơi giật mình nhưng vẫn tiếp tục vui đùa vào làm toán. Phải ném cho Huy cả rổ bơ vào mặt thì Huy mới biết lỗi. Huy nằm ra giường, hành động thoải mái như nhà mình vậy, 2 tay chắp sau gáy, mắt nhìn thẳng lên trần nhà.

-Cậu biết không? Lúc bám đuôi cậu và Tú, tớ với chị Hiền gặp công an.

Trang buông bút xuống, im lặng lắng nghe. Hóa ra là có chuyện thật à. Nhưng gặp công an cũng không cần bỏ rơi Trang suốt buổi như thế chứ.

-Sau khi được tha, tớ đã hỏi chị Hiền là: “Cô có thích những người mặc quân phục không?” Cậu biết chị Hiền trả lời thế nào không?

Trang vẫn im lặng. Rất lâu rồi mới thấy Huy chăm chú và hứng thú với 1 vấn đề. Nói sao nhỉ? Có lẽ đây là tình yêu. Quen biết lâu lắm rồi mới thấy Huy như thế này. Trước đến nay, thái độ của Huy trước mọi sự việc đều hờ hợt. Ngay cả học tập cũng không bỏ quá nhiều công sức. Dù vậy kết quả Huy đạt được rất đáng ngưỡng mộ.

-Chị Hiền nói là rất thích bác sĩ và quân nhân. Mẫu người yêu lý tưởng của chị ấy là bác sĩ quân y.

Trang giật nảy người, vội kéo ghế sang nói chuyện với Huy:

-Cậu định thi Học viện Quân Y à?

Huy cười sáng khoái, ánh mắt vẫn để ở nơi xa - 1 tương lai rất đẹp mà Huy tự vẽ nên:

-Ừ. Chắc phải vậy thôi. Người tớ đã thích cũng từng nói thích bác sĩ quân y.

Trang sờ vào trán Huy gặng hỏi:

-Nhưng trước giờ cậu đều học theo khối D, giờ thi khối B, lại thi trường cao như thế, muốn trượt à?

Huy ngừng cười, nói chắc nịch:

-Tớ sẽ đỗ.

Trang đành bó tay chịu thua. Huy tự tin cũng có lý do của Huy. Huy học giỏi, lại có sức bật lớn. Không chừng đỗ Quân Y thật cũng nên.

-Cậu sẽ kèm tớ môn sinh học nhỉ. Chúng ta sẽ cùng làm bác sĩ.

Trang kéo ghế quay trở lại bàn học, lẩm bẩm:

-Cậu bị điên rồi.

Huy vẫn nằm trên giường, ánh mắt mơ màng. Những thông tin mà Huy có được đều khẳng định chị Hiền chính là Melt_the_snow. Mà cho dù không phải thì Huy vẫn muốn tiếp tục. Người xuất hiện trước mặt Huy sinh động hơn Melt_the_snow trong thế giới ảo. Có lẽ vì đã nếm cảm giác mất thứ gì đó rồi bỗng nhiên nó quay trở lại bên mình, khiến Huy càng không thể nào buông bỏ.

Mà thôi, quyết định vậy đi. Huy còn nợ Trang 1 lời xin lỗi. Đó mới là điều cần được ưu tiên nhất trong lúc này. Huy đứng dậy cầm túi kem xôi đặt lên bàn học:

-Cậu hết giận tớ chuyện hôm nay chưa?

Trang mở túi ra, lấy kem xôi đưa cho Huy 1 cốc và cầm 1 cốc, bắt đầu ăn:

-Lần này chị tha, nhưng lần sau mà thế nữa chết với chị nghe chưa?

Huy cười nhăn nhó, vừa ăn kem vừa hỏi lại:

-Cậu nói muốn khoe tớ cái gì mà. Là cái áo phong đúng không? Mua tặng tớ à?

Trang nhăn mặt:

-Tớ mua để mặc đấy. Có được không?

Không nói cũng biết chiếc áo đó không phải tặng Huy, có điều Trang mua để mặc thì hơi kỳ. Huy phản đối ngay, đồng thời cũng cố tình nhắc đến đối tượng mà Huy nghĩ Trang sẽ tặng chiếc áo.

-Cậu đúng là ngàn năm không thay đổi. Thằng Hùng thích con gái nữ tính cơ.

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến lại cảm thấy buồn rồi. Đúng vậy, Hùng đã có được người con gái như ý rồi. Có lẽ nếu biết Trang ôm tình cảm đơn phương với mình, Hùng sẽ cảm thấy khiếp vía, chạy rút cả dép cũng nên. Bất giác Trang bật cười, nụ cười buồn không tả được.

Thấy tâm trạng Trang không tốt, Huy biết mình lỡ lời, bèn lảng sang chủ đề khác:

-Từ mai tớ sẽ ôn thi sinh cùng cậu. Mong sư phụ giúp đỡ.

Trang cười vui vẻ:

-Ừ. Nhưng tớ nghiêm khắc lắm đấy.

Phải rồi. Thứ cần hướng đến là tương lai, chứ không phải ủy mị trong quá khứ. Ở cái tuổi 17 – 18, tương lai hiện ra trước mắt tươi đẹp biết bao. Cả Huy cả Trang sẽ cùng tiến bước trên con đường không bằng phẳng ấy.

2. Con Đường Phía Trước

Chapter 6: Hot boy nổi loạn

Trang vội vàng bước vào lớp luyện thi sinh. Cũng chỉ vì đợi Huy sang đón đi học mà bị trễ. Hôm trước còn quyết tâm ghê lắm, bảo là sẽ thi Quân Y, bảo là sẽ ôn sinh. Hôm nay Trang đợi dài cả cổ vẫn không thấy đâu. Đến lúc gọi sang nhà Huy thì nghe được giọng ngái ngủ. Trang liền xách cặp đi luôn. Lần này phải giận cho 1 trận mới chừa.

Trang rảo bước vào lớp luyện thi, tìm đến chỗ ngồi quen thuộc ở bàn đầu thì đã thấy có người ngồi rồi. Đi muộn mà, chấp nhận số phận thôi. Trong trường hợp được lựa chọn, Trang luôn luôn chọn ngồi bàn đầu, vì ngồi bàn đầu nghe giảng rõ hơn, cộng thêm mắt Trang bị cận, ngồi bàn đầu sẽ dễ học bài hơn. Còn may là chỗ ngồi phía bên trong cậu ta vẫn còn trống. Trang dùng thái độ lịch sự nhất, dịu dàng nhất hỏi:

-Bạn có thể ngồi dịch vào 1 chút ình ngồi với được không?

Đối phương vẫn im lặng. Cái đầu chôm chôm vượt keo dựng đứng, quay sang nhìn Trang rồi lại quay mặt về phía bục giảng. Bị phớt lờ rồi. Đúng là 1 ngày xui xẻo. Sẵn tiện đang nóng máu, Trang ngồi phịch xuống ghế, đẩy đối phương vào bên trong. Đối phương quay sang nhìn Trang đầy ngạc nhiên, vì không tự vệ mà đã bị đẩy vào tít bên trong.

Được rồi, đã chiếm được địa bàn rồi, Trang cũng đỡ hậm hực hơn 1 chút. Xếp sách vở gọn gàng trên bàn xong, Trang quay sang nhìn đối phương xem mặt mũi tròn méo thế nào mà “gallant” thế. Cái đầu chôm chôm đang khoanh tay trước ngực, lưng tựa thoải mái vào ghế, có vẻ như đã an phận nhường chỗ. Nhìn nghiêng thấy khuôn mặt ấy cân đối và rất đẹp, sống mũi thẳng, lông mày rậm, mắt sáng và rất quen. Vâng, rất quen ă. Cái đầu chôm chôm biết mình bị đối phương ngắm nghía thì quay sang hỏi:

-Chưa nhìn thấy trai đẹp bao giờ à?

Trang giật mình thon thót. Cậu ta rất nổi tiếng trong trường. Xét về ngoại hình, gia thế, và học lực đều khiến con trai ghen tị, và con gái ngưỡng mộ. Năm nào cậu ta chẳng nằm chình ình trong danh sách thi học sinh giỏi toán. Tên của cậu ta không ai không biết: Nguyễn Anh Tuấn. Có điều Trang không hiểu, cậu ta học khối A đỉnh thế, cấp mông ôn sinh làm gì? Không lẽ cũng giống như Huy? Điền hết lượt rồi.

Trang thờ ơ hỏi lại:

-Cậu đi ôn thi sinh vì sợ trượt tốt nghiệp à? Mình cùng phòng thi, nếu thái độ của cậu tốt, tớ có thể ném bài à.

Trang phát hiện thấy khóe miệng cậu ta nhếch lên 1 chút đầy vẻ khinh khỉnh rồi lại trở về trạng thái ban đầu. Đùa chứ, đã dốt lại còn kiêu. Thi cùng phòng nên Trang biết trừu Toán lý hóa anh, các môn còn lại cậu ta học cực kỳ be bét. Cả môn sinh cũng vậy. Năm nào chả thấy cậu ta mở tài liệu ra quay đều, quay đều, bị giám thị bắt. Có khi cậu ta trở thành hot boy vì nổi tiếng quay bài bị tóm cũng nên. Trang biết đến cậu ta là vì hay phải nhìn bóng lưng cậu ta khi cậu ta bị tóm thôi. Mãi sau này mới biết cậu ta là hot boy có tiếng trong trường.

Được rồi, để xem kiêu được bao lâu. Học ở lớp này không sớm thì muộn cũng lên thớt rồi bẽ mặt thôi.

Ngồi được 1 lúc thì thầy giáo bước vào. May mắn thật, hôm nay không chỉ có Trang muộn mà thầy cũng muộn. Thầy giáo bước lên bục giảng mở tài liệu và bắt đầu giảng bài. Chốc chốc Trang lại lén nhìn sang phía hot boy xem cậu ta có tiếp thu được bài không. Ai dè mặt cậu ta vẫn là thứ biểu cảm đầy tự tin ấy. Rõ là đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm.

Đột nhiên cậu ta quay sang hỏi:

-Cậu mê tôi đến thế cơ à?

Trang á khẩu. Trời có sập cũng không có chuyện Trang mê cậu ta. Đúng là đồ thần kinh dẫm phải đinh. Có điều này giờ Trang nhìn lên cậu ta là thật. Cậu ta có nghĩ vậy Trang cũng không có cách giải thích.

- - Lên giải giúp thầy bài này.

Trang cảm thấy trời cao vừa sập xuống đầu. Nãy giờ Trang không chú ý vào bài, làm sao mà giải được đây. Thầy Hoàng cũng giống cô Hiền ở điểm đặt khá nhiều niềm tin vào Trang, nếu mà không giải được thì bẽ mặt lắm.

Trang còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Tuấn đứng dậy, bước lên bục giảng. Hóa ra, bàn tay thầy đặt trên bàn Trang, nhưng ánh nhìn của thầy lại đặt vào Tuấn. Mẹ ơi, hú hồn. Trang thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng mừng ra mặt vì chàng hot boy sắp sửa bộc lộ cái ngu trong vỏ bọc nguy hiểm rồi. Hả dạ quá chừng.

Thầy gõ nhẹ vào bàn Trang nhắc nhở:

-Lần sau phải chú ý vào bài. Các em đang đứng trước ngưỡng cửa đại học, bây giờ không phải lúc để yêu đương.

Trang 1 lần nữa á khẩu. Yêu đương? Ngay cả thầy Hoàng cũng nghi oan cho Trang như vậy hay sao? Trang khóc không ra nước mắt. Còn chưa kịp ủ rũ đã thấy Tuấn về chỗ ngồi. Trên bảng là bài giải trình bày rất khoa học và chuẩn xác của bài tập mã di truyền. Và đó là 1 bài tập siêu khó.

Trang ngẩn tò te ngồi nhìn. Cậu ta quả không hổ danh là hot boy của trường. Ngưỡng mộ thật, đáng ghen tị thật, nhưng cũng đáng ghét thật.

Tự nhiên mắt Trang đỏ hoe. Đường đường 1 học sinh khối B học hành nghiêm túc, mà lại thua dân khối A. Xưa nay Trang rất tự tin, rất yêu bản thân mình, cũng bởi vì học lực không tồi, chưa từng khiến Trang phải xấu hổ.

- Thế nào? Có khiến cậu thất vọng không?

Tuấn đã về chỗ từ nãy, Trang cũng không dám nhìn. Chắc bây giờ đang cười nhạo Trang, thậm chí là coi rẻ Trang. Trang cúi xuống, để che giấu 2 giọt nước mắt rơi xuống, và cũng để nuốt lấy nỗi ấm ức đang muốn vỡ òa ra. Trang mất sạch niềm kiêu hãnh rồi.

Tuấn khiêu khích Trang xong thì cũng nhận ra có 2 giọt nước đang rơi xuống dưới mà Trang cố tình dùng tay che giấu. Khóc rồi sao? Tuấn bỗng thấy bối rối kỳ lạ? Tuấn đi học lớp này và cố tình tạo ấn tượng xấu là vì muốn Trang phải ghét Tuấn. Rồi 1 ngày bỗng nhiên được Tuấn đối xử tốt, thiện cảm sẽ tăng theo cấp số nhân. Không cần mất nhiều công sức cũng thắng được Tú.

Thực ra Tuấn có dốt, nhưng là lười học lý thuyết thôi. Chứ nói về bài tập sinh, Tuấn chẳng thua kém ai trong lớp A1 hết. Thậm chí là thừa khả năng cạnh tranh với dân khối B. Có lẽ Trang đang nghĩ Tuấn có sức bật đến nỗi chỉ trong chớp lát có thể đánh bại Trang, nên ấm ức mà khóc?

Dù lý do là gì thì cũng là lỗi ở Tuấn. Tiếc là chuyện xin lỗi người khác thì Tuấn không có kinh nghiệm và cũng không định làm bây giờ.

Nhưng việc này xảy ra chứng tỏ Tuấn đã thành công 1 nửa rồi còn gì. Chỉ cần tạo ấn tượng tốt nữa thì cảm tình sẽ tăng vọt thôi.

Lát sau Trang ngẩng lên học bài, mắt ráo hoảnh. Trang học bài như 1 con rô bốt. Cả buổi học cũng không nhìn Tuấn lấy 1 lần. Mà người phải nhìn lên lại là Tuấn. Chợt nhận ra đôi mắt sau lớp kính cận rất đẹp. Thường thì những người bị cận thị có mắt rất xấu, lồi ra, dại dai. Nhưng Trang thì khác. Đôi mắt to, long mi dài, long lanh như biết nói. Nếu Trang cởi bỏ kính cận xuống, đeo kính sát tròng thì ắt hẳn sẽ khiến nhiều người phải ngạc nhiên.

Buổi học trôi qua nặng nề.

Chapter 7: Bị kẹt giữa các hot boy

Sau khi phát hiện thành quả nhiều năm cố gắng của mình không đáng ngưỡng mộ như mình vẫn tưởng, Trang suy sụp hẳn, nhưng quyết tâm cũng nhiều hơn hẳn. Ở lớp luyện thi sinh, có hôm Tuấn đến, cũng có hôm Tuấn không đến. Thường là Tuấn đến muộn hơn Trang và lần nào cũng nhảy qua bàn để ngồi vào bên trong. Có hôm Tuấn đến trước và cũng chọn luôn chỗ ngồi phía trong. Điều đáng ngạc nhiên là chỗ ngồi của Trang lúc nào cũng trống, lẽ ra các bạn nữ phải xúm xít tranh nhau ngồi chỗ Trang chứ nhỉ? Trang đã nghĩ Tuấn là kiểu người hổ báo không ai muốn lại gần, kiêu căng tự phụ đến mức ai cũng ghét. Cơ mà mấy lần Trang phát hiện trong ngăn bàn Tuấn có thư tình. Mấy lần Tuấn lòi ra, xem lướt rồi bỏ vào sọt rác. Thậm chí nhiều lần Tuấn còn không buồn đọc, đem bỏ luôn. Con người này sao lại coi thường tình cảm của người khác đến mức ấy. Ước gì một ngày nào đó cậu ta phải nếm trải nỗi đau thất tình. Trang rất muốn biết cậu ta có hứng thú với mẫu con gái như thế nào, nhưng chẳng bao giờ thấy cậu ta đi riêng hoặc đặc biệt thân thiết với cô gái nào cả. Thế thì có 1 khả năng lời đồn đại trong trường là thật, Tuấn đích thực là 1 đôi với Tú. Chỉ cần nghĩ đến đây thôi là Trang đang uống nước cũng muốn phun hết ra. Tú tuy rằng nhìn thư sinh lãng tử thật nhưng tính cách không phải của người chịu nằm dưới.

Điều đáng trách hơn là hôm nào Tuấn không đến, Trang đều cảm thấy hụt hẫng, thiếu thiếu nhớ nhớ. Còn hôm nào Tuấn đến thì Trang lại cảm thấy căng thẳng. Lâu lắm rồi máu hơn thua trong Trang mới sôi sục

thế này. Lúc nào cũng tự nhủ với lòng tuyệt đối không được thua kém con người ấy.

Huy thì quyết định không theo học cùng Trang mà học 1 lớp bắt đầu từ kiến thức cơ bản. Huy cần cái sườn trước thì mới có đà đột phá. Nói đi nói lại vẫn là Huy nhìn xa trông rộng hơn Trang nghĩ.

Với lại Huy là 1 thằng con trai khá tính. Dễ gì Huy chịu thua kém Trang mà chịu làm học trò của Trang cơ chứ. Trang lại tự cười mình.

Hôm nay có buổi họp cán sự nên Trang phải ở lại muộn, đây là buổi họp tổ chức cho cán bộ các lớp đi tham quan miễn phí. Huy cũng vội vã về trước để còn chuẩn bị đi học thêm buổi tối. Cu cậu dạo này nghiêm túc học sinh lắm.

Tan họp thì trời cũng sẩm tối. Trời nhanh tối thật, mới đó thôi mà nhìn đằng trước mặt đã nhậm nhèm rồi.

-Trang.

Trang chỉnh lại mắt kính, nhìn về phía cổng trường. Một nhân ảnh mảnh mai mặc chiếc áo sơ mi kẻ hồng, khoác ngoài là chiếc áo len trắng mỏng manh đang đứng vậy tay. Giọng nói này đích thị là Hiên, nhưng sao muộn rồi Hiên còn ở lại? Trang thắc mắc:

-Vẫn chưa về à?

Hiên cười để lộ ra chiếc răng khểnh duyên dáng:

-Về rồi nhưng sợ cậu về muộn 1 mình nên lại quay lại.

Trang vội vàng dắt xe ra cổng, nơi Hiên đang đợi. Hiên để tóc tём, dáng người mảnh mai, da mặt hồng hào, mịn màng nhìn rất xinh. Bố mẹ hay đi công tác nước ngoài nên toàn được dùng mỹ phẩm xách tay, thỉnh thoảng đưa cho Trang ít mỹ phẩm nhưng Trang không dùng. Hiên có 1 điểm đặc biệt khiến Trang thích thú nữa là Hiên biết võ. Dù biết karate nhưng vẻ ngoài của Hiên rất nữ tính, mềm mại nên cũng lắm chàng phải liêu xiêu.

Trang cười:

-Có cùng đường đâu mà chờ với đợi?

Hai chiếc xe đạp điện lẫn bánh trên con đường đầy gió. Mùa đông sắp về thật rồi. Càng về tối thời tiết càng lạnh. Nhưng mà sao vẫn thấy ấm.

Huy là bạn thân vì nhà gần, còn Hiên thân với Trang vì cùng học. Đã có lúc Trang nghĩ Hiên với Huy nếu thành đôi thì perfect, và từng có ý định để Huy với Hiên quen nhau. Có điều Huy lại đang ôm mộng với cô Hiên. Đúng là trời không chiều lòng người mà.

Con đường heo hút, nhập nhoạng ánh đèn, bỗng nhiên nhộn nhịp hẳn vì tiếng cười của 2 cô gái. Trang vui vẻ hỏi:

-Trước đến giờ vẫn không biết cậu thích con trai như thế nào?

Hiên cười khúc khích:

-Phải thực chiến mới biết được, tình yêu à.

Trang vẫn không chịu thoái lui, lần này phải điều tra được tí chút manh mối mới được:

-Suốt ngày thấy cậu phát sốt lên vì mấy chàng hot boy trường mình. Phải chăng cậu thích mẫu người như Tú? Hay là Tuấn? Nếu thích người như Tuấn thì tớ xin can. Cậu ta quá khủng khiếp.

Trang nói đến đây càng khiến Hiên tò mò:

-Khủng khiếp? Ở điểm nào? Ăn ở bẩn? Lãng nhăng? Nghiện hút?

Trang xua tay:

-Không phải. Cậu nghĩ gì kinh thế. Ý tớ là cậu ta ngang tàng, tinh vi và thô lỗ.

Hiên cười sảng khoái.

Trang vẫn còn cảm thấy hậm hực nên 1 lúc tuôn hết cả chuyện bực mình ra. Trang kể lại chi tiết chuyện mình đã đụng độ Tuấn như thế nào. Dù nhà giàu, đẹp trai, học hành ngon lành nhưng nhân phẩm không tốt thì không xứng để người khác ngưỡng mộ, và người ngưỡng mộ là lại cô bạn gái tuyệt vời của Trang. Chẳng qua hot boy cũng chỉ là 1 cái danh xưng rỗng tuếch, giá trị không đáng 1 xu.

Nghe xong chuyện Trang kể, Hiên càng cười sảng khoái hơn.

Một lát sau, Hiên dùng ánh mắt mộng mơ nhìn khoảng trời mông lung phía trước, nghiêm túc nói:

-THCS, tớ với Tuấn Tú học cùng trường. Có lần lớp Tuấn đi tham quan, không may Tú bị sảy chân ngã xuống sông. Tuấn chẳng may sợ nguy hiểm nhảy xuống cứu Tú. Cả lớp náo loạn cả lên vì sợ hãi. Cũng may thần chết tha cho 2 cậu ấy. Tuấn đưa được Tú lên bờ. Lúc tỉnh lại, Tú đã nói: “Mày cứu tao dưới nước, một ngày nào đó tao sẽ cứu mày trên bờ”. Sau đó Tú gồng mình học bơi để không thua kém Tuấn. Tuấn không phải là người như cậu nghĩ đâu.

Trang nghệt cả mặt ra, hỏi lại:

-Sao cậu biết lắm thế?

Trong thoáng chốc, Hiên như chìm vào quá khứ xa xôi.

-Bạn thân của tớ học lớp ấy... rất yêu Tuấn, và chưa từng được đáp lại, chuyện về Tuấn tớ biết nhiều lắm đều là do nó kể. Bạn tớ, nó sang Mỹ sống với bố rồi.

Bầu không khí này thực không hợp chút nào. Trang không quen với nó, và cũng không muốn quen với nó. Ủy mị vì tình là thứ khiến Trang ghét nhất. Trang cảm thấy ghen tị với cô bạn gái đã đi du học kia. Cảm thấy như là Hiên đối với cô bạn đó, còn khăng khít hơn cả với Trang. Trang vội vàng lãng sang chủ đề khác:

-Tớ hỏi ngu với, lúc vớt được Tú lên, Tuấn có hô hấp nhân tạo cho Tú không?

Hiên tròn mắt ngạc nhiên nhìn Trang rồi cười khúc khích:

-Chuyện đấy thì tớ chưa hỏi. Cậu lại định bắt chước bọn con gái trường mình, chuyển qua ship Tuấn Tú đấy à?

Nhoáng 1 cái mà đoạn đường đi chung đã hết, Hiên với Trang rẽ về 2 hướng khác nhau. Hai người vẫy tay chào nhau, mỗi người ôm theo 1 suy nghĩ.

Thành phố chớm đông thật đẹp.

Những cơn gió lạnh đầu mùa ủa về khiến cho thời tiết hanh hanh, lành lạnh.

Thỉnh thoảng Trang chạm mặt Tú trên trường, cả 2 đều cười rất tươi rồi chào nhau 1 câu xã giao. Thỉnh thoảng Tú ra sân trường đá cầu cùng Trang. Tự nhiên Trang cảm thấy ngại. Lần đó tại sao Trang lại trái lòng với Tú, để giờ không biết phải ứng xử ra sao. Thân thiết cũng không phải, mà người dưng cũng không phải. Có lúc cảm thấy xa cách cứ như là 2 người thuộc 2 giai cấp khác nhau ấy. Phải rồi, đừng ảo tưởng rồi ăn dưa bở mà chuốc khổ vào người. Tú có tiếp cận Trang đi nữa thì cũng chẳng phải là do thích thú gì đâu. Huống hồ cũng chưa có gì rõ ràng cả.

Lúc này, Trang hiểu sâu sắc cảm giác được theo đuổi rồi bỗng nhiên đối phương buông tay. Bình thường con người sẽ tiếc nuối nhớ nhung, còn Trang thì tự dựng lên 1 bức tường tự vệ để không ai có thể gây tổn thương ỉnh được.

Không nên trao tình cảm cho ai cả...thì sẽ không đau.

Thỉnh thoảng Trang gặp Hùng đi cùng với Thủy trên trường, Trang cũng không còn hờn trách, chỉ thoáng cảm thấy tủi thân. Thật lòng mà nói thì Hùng với Thủy rất đẹp đôi. Trang không có lý do để trách Hùng, Hùng chưa từng lừa dối Trang, cũng chưa từng làm gì khiến Trang hiểu lầm. Điều đáng trách là Trang không phải mẫu con gái mà Hùng thích.

20/11, các lớp đều rôm rả chúc mừng thầy cô. Năm nay trường cũng tổ chức văn nghệ để chào mừng ngày lễ này.

Khỏi nói cũng biết Huy bận rộn chuẩn bị đến thế nào. 1 bông hồng đỏ chót được làm thủ công tặng riêng cô Hiền. Và rất có thể là kèm 1 lời tỏ tình. Trang cũng không biết Huy có đủ gan không.

Trang ngồi dưới hội trường xem văn nghệ. Thay vì xếp hàng ngồi cùng lớp, Trang đứng ra khỏi hàng để tặng hoa Hiền. Tiết mục của lớp a2 là tiết mục múa ô và giọng hát chính là Hiền. Hiền hát hay, lại múa dẻo nên Trang hoàn toàn có thể yên tâm. Những chiếc ô trong vắt quay quay trong nắng nhạt, cộng thêm giọng hát mượt mà và vũ điệu bale mềm dẻo càng làm Hiền tỏa sáng. Hiền không theo con đường nghệ thuật cũng hơi phí. Có rất nhiều nam sinh trong 1 chốc ngẩn ngơ. Hiền nữ tính nhưng lại ưa hoạt động, lại thêm gia đình có điều kiện nên Hiền được học bale từ sớm. Bởi vậy chỉ đáng đi uyển chuyển của Hiền thôi cũng làm nhiều nam sinh xao xuyến. Có điều Hiền vẫn chưa thích ai cả, cũng không tỏ thái độ rõ ràng cho đến khi đối phương bày tỏ. Hiền chỉ làm người ta xao xuyến rồi im lặng vậy thôi. Mẫu con gái như Hiền là điển hình khiến bọn con trai hứng thú nhưng cũng nhụt đầu.

Tặng hoa Hiền xong, Trang ngồi dưới gốc cây để xem văn nghệ. Cây xà cừ già nua trút từng đợt lá, khiến Trang càng ngu ngơ nhìn khoảng trời trước mặt.

Chợt nhận ra tuổi học trò sắp qua...

Vùi đầu vào học hành thi cử, háo hức trước tương lai khiến Trang không có thời gian mà nhìn lại. Tuổi học trò là lứa tuổi đẹp nhất cuộc đời, cũng qua thôi, sượt qua kẽ tay như từng chiếc lá phượng trút vội xuống đường.

Tiết mục đầu tiên là tiết mục của lớp Trang, 12A2 vì lớp 12A1 gặp trục trặc. Khối 12 diễn xong thì đến khối 11 rồi khối 10.

Khi hội trường thưa thớt dần, học sinh rệu rã trốn về thì bỗng 1 chàng pháo tay khiến Trang bình tĩnh. Trang chăm chú nhìn lên hội trường, tiết mục cuối cùng là của lớp 12A1. Học sinh nữ háo hức bu lại hội trường. Tú xuất hiện càng lúc tiếng vỗ tay càng to. Tú mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh sơ vin, quần Jean, cùng chiếc thắt lưng phá cách nhìn rất ấn tượng, mái tóc bồng đôi thương hiệu Đan Trường bồng bênh lẳng tử, kiểu tóc hot từ thập niên nào rồi, nhưng hợp với gương mặt Tú lạ kỳ, Tú cầm chiếc đàn ghi ta tự tin ngồi xuống ghế. Ánh nắng dịu dàng phản chiếu trên chiếc áo sơ mi trắng tinh làm cho nơi Tú ngồi bỗng sáng lóa.

Ừ thì có những người từ lúc được sinh ra đã được ban cho ngoại hình đẹp đẽ, cộng thêm gia đình có tiền bạc, khiến cho họ có vẻ đẹp không tì vết, vẻ đẹp của những hoàng tử trong cổ tích.

Nghe nói tiết mục gặp trục trặc suýt nữa không được duyệt vì nó chẳng ăn nhập gì với chủ đề chào mừng 20/11 cả. Không hiểu vì sao đến cuối cùng lại được chấp nhận.

Một đợt lá rơi...

Tiếng ghi ta cất lên cũng là lúc hội trường im ắng lạ thường. Tiếng nhạc du dương như rót vào tim các cô gái mới lớn, mỗi người ôm 1 giấc mơ xa.

Lòng ngập ngừng nói tiếng yêu em lời yêu ấy thiết tha chân thành.

Còn gì bằng sánh bước bên nhau cùng ngắm ánh trăng vàng nhạt sao.

Cuộc tình ngọt ngào em đã trao anh làm trái tim anh đổi thay.

Niềm hạnh phúc anh đang có em khiến anh ngỡ ngàng.

Sau tiếng nhạc dạo thì tiếng hát cất lên, trầm ấm, nam tính, truyền cảm. Tiếng hát ấy hòa cùng tiếng nhạc khiến Trang ngẩn ngơ nhìn lên bục diễn. Hình như cả hội trường không còn ai nữa, chỉ có Tú với Trang. Và ánh mắt Tú đang nhìn về phía Trang. Từng lời hát dành cho Trang, chỉ riêng Trang thôi.

Bỗng cảm thấy vài nhịp thở bị ngừng.

Chapter 8: Chiếc ô

Tại lớp luyện thi sinh,

Trang bồi hồi ngóng Tuấn đến lớp, bây giờ Trang đã có cách nhìn khác về Tuấn rồi, thực sự muốn làm bạn. Bí quyết để kết bạn là: Đừng sợ mất thứ gì mà mình chưa có. Cũng bởi vì tính cách hơi nhút nhát, cộng thêm chút kiêu hãnh mà Trang hiếm khi chủ động kết bạn với ai, con trai thì lại càng không.

Trang đến sớm, ngồi nghĩ vu vơ về những chuyện đã xảy ra. Về bài hát ngày 20/11, về Tú. Không hiểu tại sao Tú lại xuất hiện trong các buổi họp cán sự trong trường. Trang là lớp trưởng A2 nên thường xuyên phải đi họp đã đành, Tú có phải cán bộ của lớp A1 đâu mà cũng đi. Hỏi ra mới biết Tú mới được bổ nhiệm làm lớp phó. Trước giờ Tú được đề bạt làm lớp trưởng nhưng đều từ chối. Bỗng nhiên Tú đổi ý, chấp nhận làm cán bộ, nhưng không phải lớp trưởng mà là lớp phó. Chuyện đó trở thành chủ đề bàn tán giữa các bạn nữ trong ban cán sự.

Điều đó cũng có nghĩa là khoảng cách giữa Tú và Trang gần thêm 1 chút.

Trang hi vọng điều gì đây? Chuyện tình hoàng tử, lọ lem? Tú chấp nhận làm cán bộ lớp là vì Trang?

Lũ con trai thật là rắc rối. Giải mã chúng nó còn mệt hơn là giải toán. Thôi thì mặc kệ đi. Điều quan trọng trước mắt là cổng trường đại học. Mục đích của Trang không phải chỉ vượt qua nó, mà Trang còn muốn dẫn đầu. Trang muốn là thủ khoa trường Y.

Tuấn bước vào lớp, như thường lệ, Tuấn nhảy qua bàn để ngồi vào bên trong. Lâu thế rồi, lạnh nhạt cũng đủ rồi, có lẽ cũng đến lúc cho Trang nếm vị ngọt. Hôm nay Tuấn sẽ tử tế với Trang. Chinh phục con gái dễ lắm. Thật ra Tuấn đã phải chinh phục ai bao giờ đâu mà dễ với khó. Nhưng Tuấn cũng sớm nhận thức được rằng mình rất sát gái.

Trang rụt rè bắt chuyện:

-Cậu có thể giúp tớ nhắc Tú nội dung buổi họp cán sự hôm qua không? Tú rất tùy tiện, lúc đi lúc vắng nên nội dung buổi họp thường không nắm rõ.

Tuấn ngạc nhiên đến nỗi suýt làm rơi bút xuống bàn. Tuấn đã nghĩ Trang ghét Tuấn lắm, giờ còn chủ động bắt chuyện sao? Bao dung lớn đến thế cơ à?

Tuấn không tỏ ra vui mừng, cũng không tỏ thái độ khó chịu, trả lời bằng thái độ vừa phải, không gần không xa:

-Ừ, cậu cứ nói.

Trang vui vẻ truyền đạt nội dung buổi họp. Trang cũng bớt dần cảm giác ganh ghét đố kỵ, sẵn sàng mở lòng với Tuấn để kết bạn, có ganh ghét đấy nhưng Trang nể phục nhiều hơn. Dĩ nhiên Trang chưa chịu thua Tuấn dễ thế đâu.

Lát sau, Thầy Hoàng bước vào lớp và bắt đầu giảng bài. Trang hết sức tập trung vào bài học và mỗi lần giải xong 1 bài khó, Trang đều khẽ liếc qua bên Tuấn thăm dò. Nhiều bài khó khiến cả lớp cắn bút, Trang cũng xung phong lên giải.

Tuấn vẫn giữ biểu cảm thờ ơ nhưng sự tự tin của Trang khiến Tuấn bị thu hút. Đúng là mỗi lần Trang lên bảng hoặc tập trung làm bài, có 1 bầu không khí bao bọc xung quanh khiến người khác bị hấp dẫn. Mỗi lần Trang lên bảng, Tuấn cũng lên nhìn theo mà không hiểu mình bị hấp dẫn bởi điều gì.

.....

Hết giờ, Tuấn cầm quyển vở với cái bút, một tay chống xuống mặt bàn, nhảy phắt qua bàn rồi bước vội ra cổng. Trời đang mưa lớn, ngồi trong lớp học kín như bưng nên Tuấn cũng không biết. Trang ra đến cổng thì vẫn thấy Tuấn đứng đó, một tay đút túi quần, điềm nhiên đứng ngắm mưa. Chiếc áo sơ mi cổ dựng trắng toát càng làm Tuấn thêm nổi bật. Vừa lúc, xe taxi dừng lại, cửa xe mở đón khách. Có vẻ Tuấn là khách quen rồi. Tuấn bước vào trong xe, thậm chí còn không dính một hạt mưa. Trang á ngại đứng nhìn trời mưa nặng hạt. Nhà Trang ở gần nhưng nếu mưa không tạnh, Trang cũng không cách nào về được.

Chiếc xe taxi chậm chậm lăn bánh dưới trời mưa tầm tã. Lướt qua trước mặt Trang là dư ảnh của chiếc taxi trắng toát và gương mặt nhìn nghiêng cân đối hoàn hảo của Tuấn.

Trang nhìn theo chiếc taxi cho đến khi không còn thấy bóng, chỉ còn thấy mưa nặng hạt che mờ tầm mắt. Những gia đình có tiền cũng sướng thật đấy chứ. Mưa chẳng đến mặt, nắng chẳng đến đầu. Ngay cả trời mưa đường bẩn thỉu thế này cũng có thể đi 1 đôi giày Fila sáng màu, nổi bật thế kia.

Nghe nói gia đình Tuấn giàu có lắm, bố Tuấn là thẩm phán, mẹ là giám đốc bệnh viện. Đi taxi đi học cũng là giản dị lắm rồi.

Một lát sau chiếc taxi quay lại, cửa taxi mở ra khiến Trang càng bất ngờ hơn. Tuấn đưa cho Trang 1 chiếc ô trong suốt và nói:

-Cậu cầm lấy mà về.

Trang lưỡng lự rồi cũng đưa tay đón nhận. Cửa taxi khép lại, chiếc xe taxi từ từ lặn bánh.

Chiếc ô trắng tinh rất đẹp, và càng đẹp hơn nữa khi nó hứng từng hạt mưa lạnh buốt đang xối xả phía trên đầu. Giữa tiết trời âm u ảm đạm, cô gái nhỏ trở nên nổi bật trong chiếc sơ mi trắng muốt và chiếc ô xinh.

Trời mưa lạnh lẽo bẩn thỉu, nhưng ở đâu đó có ánh nắng mặt trời đang sưởi ấm...

Ngày hôm sau,

Trang nhìn chiếc ô trắng tinh đặt trên mặt bàn, đắm chiêu suy nghĩ. Có lẽ lại 1 lần nữa Trang phải lết sang lớp A1, lần này là để trả ô.

Hiên cầm bút chọc Trang:

-Sao vậy? Tương tư à?

Trang bị nhột, giãy nảy người như phải bồng. Biết Trang nhạy cảm nên Hiên càng thích trêu.

-Thôi nào, đừng chọc, nhột lắm.

Hiên cười khoái chí:

-Không khai là chọc tiếp đấy.

Trang cầm chiếc ô xinh xắn uể oải đứng dậy:

-Sang lớp A1 với tớ đi.

Hiên không lưỡng lự đứng dậy theo Trang, cười tinh nghịch:

-Cậu định tặng ai à? Đừng nói với tớ là tặng Tú nhé.

Trang vội vã thanh minh:

-Không. Tớ mang trả Tuấn. Hôm qua trời mưa cậu ấy cho tớ mượn.

Nghe đến đây, Hiên đột nhiên ngừng bước.

-Tuấn cho cậu mượn ô?

Trang nhìn nụ cười đã tắt hắt trên môi Hiên thì e ngại hỏi lại:

-Ừ. Có chuyện gì không ổn sao?

Hiên tựa vào cửa lớp, gương mặt tái đi trong chốc lát rồi nụ cười lại nở trên môi:

-À không. Nhưng hôm nay cậu ấy nghỉ học. Cậu đưa tớ trả giúp cho. Gần nhà mà.

Trang đưa chiếc ô cho Hiên cười xòa:

-Vậy trả giúp tớ nhé. Giữ đồ của người khác cứ có cảm giác mang nợ sao ấy.

Hiên nhẹ nhàng đưa tay cầm ô rồi giữ chặt. Chỉ là 1 chiếc ô thôi mà, chưa có gì đáng nói cả.

Hiên cùng Trang đứng ở cửa lớp ngăm nhìn lớp A1 đá cầu. Đúng là lớp con nhà giàu có khác, trang phục với đầu tóc đều được đầu tư rất tỉ mỉ. Nếu như họ học hành không ra gì thì Trang có thể không thêm để

mắt, nhưng đa số họ đều là những học sinh học hành tanh tưởi. Trang đảo mắt nhìn qua 1 lượt. Hôm nay không thấy Tú ra đá cầu. Bỗng nhiên Trang cảm thấy một chút hụt hẫng.

-Chị ơi, cho em hỏi lớp 12A1.

Trước mặt Trang, Hiên là mấy em gái lớp 10, nhìn đầy vẻ ngoan hiền. Trang đưa tay toan chỉ lớp thì Hiên đã vội vàng giữ lại:

-Các em tìm ai vậy?

Mấy em nữ lớp 10 tươi cười hớn hở:

-Em tìm anh Tuấn, anh Tú.

Hiên vui vẻ đưa tay chỉ sang cửa lớp 12A1:

-À, mấy em cứ qua bên đó mà tìm. Có điều hôm nay cả Tuấn và Tú đều không đi học đâu. Đi chơi với bạn gái cả rồi.

Mấy em nữ lớp 10 nhìn nhau rồi lại nhìn Hiên:

-Bạn gái? Thật à chị?

Hiên tỉnh bơ đáp lại:

-Ừ. Bạn gái trường Ams. Xinh lắm.

Mấy em gái cảm ơn rồi ỏm ỏm nhau đi về.

Trang quay sang nhìn Hiên dò xét:

-Sao chuyện gì của Tuấn và Tú cậu cũng đều biết thế? Các cậu ấy...có người yêu rồi à?... Xinh lắm à?...

Hiên phì cười:

-Xạo đấy. Nếu cậu thích ai thì cứ mạnh dạn tấn công đi.

Hiên cầm chiếc ô bước vào trong lớp. Trang đắm chiêu nhìn xuống sân trường đầy gió và nắng.

Nếu thực sự quan tâm 1 người, bạn sẽ biết rất nhiều chuyện về người đó.

Vậy...người mà Hiên thực sự quan tâm...

Chapter 9: Trái tim thổn thức

Hai tuần sau, Huy đưa Trang đến trường để Trang lên xe đi du lịch Thiên Sơn - Suối Ngà cùng ban cán sự. Dĩ nhiên chuyến du lịch này được trường tài trợ hoàn toàn. Mặc dù không phải là đi Tàu đi Tây, hay giản dị hơn là các tỉnh miền trong, nhưng được đi du lịch miễn phí cũng là may mắn lắm rồi.

Huy đến đưa Trang đến cổng trường đứng đợi xe và ban tổ chức. Trang không quên hỏi thăm Huy về tình hình ôn luyện môn sinh. Nhìn biểu hiện tự tin của Huy, Trang biết Huy đã đạt được thành quả khá. Trang tủm tỉm cười:

-20/11 đã tỏ tình chưa?

Huy vò đầu bứt tai cười ngượng:

- Có lén để 1 bông hồng đỏ ở ngăn bàn, hi vọng chị Hiên sẽ thích nó.

Trang tròn mắt ngạc nhiên:

-Khiếp, dạo này lãng mạn thế cơ à? Nhưng giấu mặt thì không có kết quả được đâu.

Huy cười nhăn nhở:

-Chưa phải lúc lộ diện.

Đưa Trang đến cổng trường, Huy cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Huy về trước và không quên dặn Trang mua quà.

Không khí buổi sáng sớm thật dễ chịu. Hơi lạnh nhưng trong lành, sạch sẽ. Đợt tham quan này có sự hướng dẫn của 1 vài thầy cô trẻ, trong đó có cô Hiền. Nhân dịp này Trang sẽ dò hỏi thêm về cô để quân sư cho thẳng bạn. Cứ nghĩ đến là Trang lại buồn cười. Không ngờ thẳng bạn thân lại có sở thích lái máy bay.

Đứng đợi 1 lát thì chiếc xe SH quen quen phanh trước cổng trường. Người ngồi trên xe còn quen hơn nữa. Là Hùng và Thủy. Phải rồi, Thủy cũng là cán bộ lớp mà. Cứ tưởng nỗi buồn ngày ấy đã ngủ yên, vậy mà bỗng nhiên nó lại khiến nụ cười tắt hẳn trên gương mặt Trang. Tại sao lại buồn đến vậy?

Có lẽ là bởi bên cạnh Trang còn thiếu 1 tri kỷ.

Trang mỉm cười với Hùng và Thủy, cũng nhận lại được nụ cười tươi rói của Hùng. Vẫn là nụ cười ấy, nụ cười thân thiện trao cho bất kỳ ai, một cách xã giao, nhưng lại làm cho Trang điêu đứng. Ngày ấy là si mê, còn hiện tại là gì?

Đột nhiên Trang cảm thấy có ai đó đang áp sát phía sau mình. Trang quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt Tú đang nhìn mình, ánh mắt rất khó diễn tả, đủ để làm cho Trang bối rối, không biết phải làm gì tiếp theo. Tú cúi xuống xách đồ cho Trang:

-Xe đến rồi. Lên xe nhé.

Trang bước lên xe theo Tú, bỏ lại phía sau là ánh nhìn lạnh lẽ của Thủy.

Trang ngồi phía gần cửa kính, còn Tú ngồi bên cạnh. Tú đưa cho Trang 1 chiếc bánh mì, liều thuốc chống say xe và chai nước Lavi.

-Đoạn đường sắp tới khá dài đấy.

Trang hơi ngạc nhiên rồi cũng đưa tay đón nhận. Tú biết cả chuyện Trang bị say xe sao. Đi sớm quá nên Trang chưa kịp mua đồ ăn lót dạ. Mặc dù thuốc chống say đã để sẵn trong túi rồi.

Trang ăn hết chiếc bánh rồi uống thuốc. Khoảng 10 phút sau, chiếc xe cũng khởi hành.

Tú có lẽ còn chu đáo, dịu dàng còn hơn cả Hùng.

Uống xong liều thuốc chống say, Trang tựa vào ghế và bắt đầu ngủ.

Đến khi xe dừng, Trang phát hiện đầu mình đang đặt trên vai Tú. Trang ngượng ngùng:

-Sao không đánh thức tớ.

Biểu cảm tỉnh bơ trên khuôn mặt Tú càng khiến Trang bối rối hơn:

-Tại vì mùi hương trên tóc cậu khiến tớ cảm thấy rất dễ chịu.

Trang quay mặt ra phía cửa kính ngắm nhìn con đường rợp bóng cây. Hình như trái tim đang đập rất mạnh mẽ trong lồng ngực, trái tim nhạy cảm của thiếu nữ trước những rung động đầu đời. Trang đã không biết suốt chặng đường, người ngồi bên cạnh mình cũng không kiểm soát được nhịp tim.

Tú xách đồ cho Trang bước xuống xe, Trang leo đèo theo sau. Vừa bước xuống xe, Trang đã cảm thấy dễ chịu ngay. Vùng đất này nếu phải so sánh với nơi thành thị chật chội bụi bặm, thì có thể xem đây như tiên cảnh. Đường xá sạch sẽ không thấy một bóng rác thải, cây cối xanh um, không khí trong lành và còn nghe được tiếng suối chảy róc rách đâu đây. Mỗi đợt gió thổi đến đều mang theo hương hoa và đất, thảnh thơi còn phảng phất mùi hương nước xả vải từ quần áo của người bên cạnh. Thật sự là khiến con người ta không khỏi ngỡ ngàng. Nếu như bên cạnh là tri kỷ thì chẳng còn gì hoàn hảo hơn.

Theo chỉ đạo của các thầy cô, ban cán sự hào hứng mang hành lý vào khu nhà sàn nghỉ ngơi và ăn uống. Trang cùng Tú đi cuối đoàn. Thủy chỉ đi trước vài bước chân. Càng nhìn càng thấy Thủy rất xinh. Đi đã ngoại mà vẫn điệu đà diện một đôi dép cao gót màu xanh nhạt, cùng 1 chiếc váy xanh nhạt. Nhìn Thủy giống như 1 tiểu thư mong manh, yếu đuối khiến ai cũng muốn che chở. Nhẹ nhàng nhưng vẫn nổi bật, khác biệt nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy gần gũi.

Đột nhiên Thủy bước đi chệch choạng rồi ngã xuống, ngay trước mặt Tú và Trang. Tú vội vàng ngồi xuống hỏi han:

-Em có sao không?

Vài nam sinh khác toan lại gần giúp đỡ, nhưng thấy đã có Tú rồi, họ chỉ còn biết đứng nhìn. Cơ hội tốt như vậy mà không có dịp thể hiện. Trang ái ngại nhìn Thủy rồi cúi xuống xách túi đồ.

-Cậu dìu em ấy nhé. Tổ tự xách đồ được rồi.

Tú nâng Thủy đứng dậy, đồng thời cũng không chịu đưa lại túi đồ cho Trang:

-Tớ xách được mà.

Thủy từ từ đứng dậy, níu lấy tay Tú, bước từng bước nặng nhọc. Khổ thân chưa. Ai bảo đi dã ngoại còn mang 1 đôi cao gót điệu đà thế kia.

Lên đến nhà sàn, nam nữ ở 2 nơi tách biệt nhau. Trang lại gần Thủy hỏi han cho có:

-Chân em không sao chứ?

Thủy cười ngọt ngào:

-Không sao đâu chị. Bong gân tí chút thôi mà.

Về nụ cười thì Thủy giống Hùng, nụ cười tươi rói và đẹp đẽ như nắng ban mai, sẵn sàng trao tặng bất kỳ ai, một nụ cười xã giao đẹp rực rỡ.

Trang lững thững xuống suối đi dạo 1 mình. Thời tiết chớm đông lúc nào cũng đẹp. Trang say sưa hít thở để không khí lấp đầy khí quản và lồng ngực. Tiếng ruối chảy róc rách nghe rất êm tai. Nếu không phải mùa lạnh, chắc chắn Trang sẽ lội xuống suối và đi ngược lên phía thác. Trang ngồi xuống cạnh bờ suối, đưa tay hót vài làn nước rồi tung lên. Có Hiền hoặc Huy ở đây thì vui lắm nhỉ. Kể ra tự mình 1 mình trải nghiệm cũng có điểm thú vị riêng của nó mà. Trang mỉm cười, tháo kính ra và hót lấy 1 làn nước mát hắt lên mặt. Cảm giác mát lạnh truyền từ mặt và tay đến khắp giác quan quả là không tệ. Chợt Trang có cảm giác ai đó đang ở gần mình, quay sang thì nhìn thấy Tú đang cầm máy ảnh, hình như Trang vừa bị chụp lén. Trang hốt hải lại gần:

-Cậu chụp lén tớ à?

Trang đưa tay với chiếc máy ảnh cỡ lớn, mà dân chuyên nghiệp mới dùng, đang trong tay Tú. Tú vội vã đưa máy ảnh lên cao, ngoài tầm với của Trang. Trang chơi với ngã xuống suối. Lạnh buốt cả cơ thể.

Tú vội vàng đặt máy ảnh trên bờ suối, lội xuống đỡ Trang và luôn miệng giải thích:

-Không phải cố tình theo dõi cậu. Tớ xuống đây để chụp ảnh, tình cờ gặp cậu thôi. Tớ sẽ tặng cậu tấm ảnh...

Chiếc áo sơ mi trắng tinh trên người Trang ướt nhẹp, cả chiếc quần legging đen và áo len mỏng khoác ngoài cũng ướt. Áo sơ mi trắng thì ai cũng biết rồi đấy, nó mỏng, gặp nước thì càng mỏng hơn. Sau khi đứng dậy được, Trang phát hiện chiếc áo sơ mi trắng dính sát vào người, để lộ cả vòng ngực và chiếc áo nhóc màu đen. Tại sao? Tại sao những lúc lộ nội y, những lúc xấu hổ nhất, người nhìn thấy đều là Tú? Mặt Trang nóng bừng vì xấu hổ, quên mất rằng cơ thể đang ướt sũng và run lên vì lạnh.

Đâu phải chỉ có Trang biết ngại, Tú cũng biết ngại chứ bộ. Tú vội vàng quay đi, cởi chiếc áo khoác kaki đang mặc trên người, khoác cho Trang:

-Cậu về tắm nước nóng và thay quần áo luôn đi không cảm lạnh.

Trang vội vã về phòng, chui tọt vào phòng tắm. Trang ngâm mình trong nước ấm, 30 phút sau mới dám ra ngoài. Chỉ mong sao không phải gặp mặt Tú ở nơi này thêm lần nào nữa. Có điều buổi tối sẽ liên hoan và đốt lửa trại, chắc chắn sẽ lại gặp rồi. Không biết giấu mặt đi đâu nữa.

Tối hôm ấy,

Sau 1 hồi cố gắng đốt lửa, lửa cũng bén vào củi và cháy bùng bùng. Bất giác Trang đảo mắt tìm kiếm. Dĩ nhiên người mà Trang tìm kiếm là Tú. Lạ thật, Tú vẫn chưa đến. Lửa ấm áp là thế mà trong lòng lại có

cảm giác thiếu thiếu, trống trống. Trang mon men lại gần cô Hiền, thăm hỏi vào câu xã giao. Vòng vèo 1 hồi, cũng đi vào mục đích chính:

-Cô ơi. Cô có thể kể cho em nghe chuyện tình cảm của cô không ạ?

Cô Hiền hơi ngạc nhiên rồi cũng trả lời:

-Nếu nói cô chưa từng có mảnh tình nào vắt vai, em có tin không?

Trang còn ngạc nhiên hơn nữa:

-Thật.. thật vậy sao?

Cô Hiền lấy que củi, khều khều củ khoai nướng đã chín, vui vẻ trả lời:

-Tình yêu phải là từ 2 hướng mới là tình yêu. Dĩ nhiên cô cũng từng thích, từng hâm mộ ai đó, nhưng chưa có lần nào trở thành tình yêu cả.

-Vậy cô thích người như thế nào ạ?

-Mỗi người đều đặt ra 1 hình mẫu người yêu và tìm kiếm. Rồi đến suốt đời cũng không thể tìm thấy hình mẫu trong tưởng tượng. Thực tế là khi có tình cảm thì hình mẫu chẳng còn quan trọng nữa. Thật ra hình mẫu không tồn tại trên thế gian này, kiểu gì cũng có điểm khác biệt, thậm chí là sai sót.

-Nhưng logic toán học thì luôn theo hình mẫu đã định sẵn mà. Và chúng ta đi theo nó với niềm tin rằng nó không bao giờ sai.

Cô Hiền cốc đầu Trang cười vui vẻ:

-Em khá lắm. Có điều con người không khô khan và cứng nhắc như toán học. Con người đa dạng lắm không có khuôn mẫu nào cả. Khi nào có rung động, con tim em cảm nhận được, em sẽ có suy nghĩ khác với bây giờ.

Trang đưa tay ra trước đồng lửa hươ hươ, mạnh dạn hỏi, nhưng cố giữ biểu cảm như 1 câu hỏi vu vơ:

-Nếu như có ai đó âm thầm yêu cô, từ rất lâu rồi, và người ta chưa có gì trong tay, thì liệu họ có cơ hội không cô?

-Ở tuổi của cô không giống như lứa tuổi của em. Điều cô cần là sự nghiêm túc và chân thành. Tình cảm thâm lặng là thứ tình cảm không bao giờ có kết quả. Cô đã thâm lặng nhiều lần, nên giờ mới FA. Nếu được quay lại, có lẽ cô sẽ làm khác.

Đúng vậy. Thâm lặng là thứ tình cảm chẳng bao giờ có kết quả. Thâm lặng dõi theo Hùng, rồi nhìn Hùng cầm tay Thủy. Thâm lặng thì mãi mãi chỉ là kẻ đứng bên lề thôi.

Huy à. Lần này cậu phải đánh cuộc thôi. Được ăn cả, ngã về không. Có điều, con đường phía trước dài và chông gai lắm. Cậu có thể nào vượt qua được thời gian mấy năm đại học mà vẫn giữ được tình yêu, có thể nào vượt qua rào cản tuổi tác, và thậm chí người ta còn là giáo viên trong trường. Có thể nào không?

.....

Từ lúc nào một người háo thắng như Tú trở nên do dự? Tú muốn ngừng lại vì không muốn làm tổn thương Trang, nhưng lại ngại đề xuất với Tuấn. Nếu đề xuất thế nào Tuấn cũng đánh giá là Tú thiếu quyết đoán, tính cách thất thường như phụ nữ, đã quyết tâm thách đố thế rồi mà tự nhiên lại đòi rút. Mà Tú thì không thể nào chấp nhận bị coi là đàn bà.

Bố Tuấn là thẩm phán, gia đình Tú thì kinh doanh nên 2 gia đình thường xuyên qua lại. Gia đình Tú phải nhờ cậy gia đình Tuấn nhiều lắm. Và 2 đứa con cũng trở nên thân thiết từ lúc nào không hay.

Bị coi như phụ nữ là 1 nỗi nhục, nỗi nhục này không thể rửa sạch khi Tú còn mang ngoại hình này. Nhất là khi ngoại hình này lại được đặt cạnh Tuấn, khiến Tú càng không thể ngóc đầu lên. Cú shock lớn nhất trong đời Tú là đã bị 1 bạn nam tỏ tình. Cả ngày hôm ấy Tú như kẻ mất hồn. Shock đến độ không ăn nổi cơm, uống nước cũng thấy đắng. Sau đó là 1 thời gian bị theo đuổi khiến Tú lúc nào cũng sợ sệt. Cơn ác mộng ấy sau cũng chấm dứt, là nhờ Tuấn, Tú cũng không biết Tuấn đã làm thế nào.

Tú do dự không biết nên chơi tiếp hay dừng. Tú ngừng tiếp cận Trang, bất quá chỉ xã giao như bạn bình thường. Thấy Tú tỏ vẻ không còn hứng thú với trò chơi nữa, Tuấn uể oải nói:

-Lần này ai thua sẽ phải chịu làm công chúa. Cá cược mà không có gì để mất thì chán lắm.

Chỉ 1 câu của Tuấn thôi cũng làm máu ăn thua trong Tú sôi lên rồi. Dĩ nhiên là Tú chấp nhận. Cũng chỉ vì thân thiết với 1 thằng như Tuấn mà Tú không ngóc đầu lên được, lúc nào cũng bị bọn con gái trong trường gán cho cái mác là nằm dưới. Tú mỉm cười nham hiểm:

-Nếu tao thắng, vĩnh viễn không được gọi tao là công chúa nữa. Và người bị gọi sẽ là mày đấy Tuấn.

Tuấn không do dự gật đầu ngay.

20/11 chính là cơ hội và Tú đã không bỏ lỡ. Cảm thấy như thế còn chưa đủ, Tú đã xin làm lớp phó học tập chỉ để tham gia chuyến du lịch này.

Có điều, hình như Tú càng lún càng sâu, cảm giác như là đã bị con dao 2 lưỡi cứa chảy máu tay. Chính phục người ta, vô tình lại bị chinh phục ngược.

Tú cầm máy ảnh đi dọc đường mòn. Càng về đêm càng lạnh. Nếu tụ tập đốt lửa thì chẳng còn gì vui bằng. Nhưng Tú vẫn thích 1 khoảng lặng. Tú thích du lịch, thích chụp ảnh. Dĩ nhiên lần tham quan này, Tú cũng sẽ chụp vài tấm ảnh bằng vài tấm ảnh độc đáo. Tú tua đi tua lại để ngắm những tấm ảnh vừa chụp và ngắm cả tấm ảnh của Trang. Lúc ấy Trang vừa té nước vào mặt xong, vài giọt nước trong vắt còn đọng trên gò má và vầng trán, đua nhau chảy xuống. Các cô gái hay trang điểm sẽ không bao giờ dám té nước suối lên mặt như Trang. Nụ cười mỉm lúc ấy cùng đôi mắt sáng ngời như biết nói khiến Trang giống 1 thôn nữ đơn sơ, 1 bông hoa vừa nở giữa núi rừng. Khoảng khắc đẹp hiếm có khiến Tú suýt nữa quên bấm máy.

-Anh Tú.

Tú bị giọng nói thanh khiết, ngọt ngào kéo ra khỏi hoài niệm. Tú quay lại phía sau thì thấy Thủy đang bước tập tễnh từng bước lại gần mình. Tối nay Thủy mặc 1 chiếc váy ren màu hồng nhẹ nhàng, xinh xắn lắm. Gương mặt cũng được trang điểm rất tỉ mỉ. Tú không thích con gái trang điểm, nhưng lại thích cách trang điểm của Thủy. Hài hòa, nhẹ nhàng, làm tôn lên vẻ đẹp của người con gái hiện đại, biết làm đẹp mà vẫn đầy nét dung dị. Sang trọng mà vẫn dịu dàng, đảm đảm. Tú cũng phải công nhận Thủy xứng đáng là hot girl của trường. Dưới ánh trăng, Thủy càng trở nên xinh đẹp.

Tú vội vàng đi về phía Thủy:

-Chân còn đau sao lại đến chỗ này?

Thủy không ngần ngại bám vào tay Tú, nở 1 nụ cười đẹp ma mị:

-Em đến để cảm ơn anh.

Tú cảm thấy hơi ngại. Nói gì thì nói Thủy cũng là bạn gái của Hùng, bạn cùng lớp. Tú không nên thân mật quá. Lại còn ở chỗ riêng tư thế này.

-Em không cần khách sáo đâu. Giúp đỡ bạn gái của bạn là điều nên làm mà. Huống hồ chúng ta cùng trường.

Tú định bỏ tay Thủy ra thì cảm giác Thủy bám càng lúc càng chặt hơn. Tú đề xuất:

-Anh đưa em về nhà sàn, hoặc là về khu đốt lửa trại nhé.

Thủy lắc đầu:

-Em muốn đi cùng anh. Em thích ngắm cảnh đêm.

Trong trường hợp như thế này, nếu là Tuấn, Tuấn sẽ không ngại mà lạnh lùng từ chối và đặt Thủy về đúng chỗ. Còn Tú, thật lòng không nỡ nặng lời với con gái, nhất là người đó lại là 1 cô gái dễ thương như Thủy. đành phải nhắc nhở bằng giọng nửa đùa nửa thật để Thủy tự ý thức:

-Em đi cùng anh, nếu tin đồn lan truyền trong trường, thằng Hùng nó đánh anh chết.

Tú gỡ tay Thủy ra, toan trở về nhà sàn thì bị Thủy ôm chặt cứng. Thủy vùi đầu vào lưng Tú khóc thút thít:

-Anh Hùng không phải. Anh ấy chỉ là giúp đỡ em thôi. Chỉ là muốn xuất hiện trước mắt anh để trêu ngươi. Không phải con trai các anh lúc nào cũng có máu ăn thua, thích tranh giành hay sao? Tại sao một chút ghen tuông anh cũng không có? Máu chinh phục của anh đâu rồi? Em không tin là anh thích Trang. Có phải anh cũng giống như em, cố tình làm vậy để chọc tức em không?

Tú á khẩu. Tay chân trở nên thừa thãi, không biết phải xử lý ra sao. Đợi đến lúc Thủy ngừng khóc, Tú mới chậm rãi trả lời:

-Cảm ơn em. Nhưng anh không thể yêu em được.

Vòng tay thon dài, mềm mại này giờ ôm Tú chặt cứng đột nhiên buông thông xuống. Cô gái trong chiếc váy hồng bỏ chạy về phía nhà sàn. Đồng thời cũng có 1 cô gái đứng tựa vào gốc cây gần đó như đang muốn trốn tránh.

Tại sao lại cảm thấy buồn đến vậy.

Lúc này, Trang mon men theo con đường mòn đi bộ để tìm một chút riêng tư thì nhìn thấy Thủy đang bám chặt lấy tay Tú. Không hiểu sao lúc ấy Trang lại thấy đau đớn hơn cả lần gặp Hùng cầm tay Thủy. Trang vội vàng đứng tựa vào gốc cây, không phải để cố ý nghe lén, mà là để tránh ình khỏi ngã. Cảm giác lúc ấy là cảm ghét Thủy đến tận xương tủy. Cảm ghét vì Thủy mối chài Tú, hay cảm ghét vì Thủy phản bội Hùng? Trang không rõ. Lẽ ra Trang phải thấy vui vì Thủy phản bội Hùng thì Trang sẽ có cơ hội với Hùng chứ. Đằng này.

Sau đó nghe Thủy nói trong nước mắt, Trang cảm giác mình đang suy sụp. Tú rất có thể sẽ nhận lời. Trong hoàn cảnh thế kia, trước 1 cô gái tuyệt vời thế kia, ai có thể từ chối? Và Trang thì không thể ghét Thủy, bởi vì Thủy không phản bội ai cả, và cũng đã tốn quá nhiều công sức để chinh phục 1 người. Nếu Thủy thất bại, Thủy càng đáng thương hơn. Vậy mà Trang lại thấy nhẹ nhõm khi Tú từ chối Thủy. Cùng 1 lúc cảm xúc trong Trang rối ren, như bị dày vò. Trang nhận ra mình ích kỷ, nhận ra mình xấu xa, nhận ra trong tim mình đang có quá nhiều luồng cảm xúc và những hi vọng trái ngược nhau.

Trang nhìn bóng cô gái váy hồng nhòe dần dưới ánh trăng mờ mà cảm thấy khó thở. Rõ ràng là chân không đau, lại cố tình giả vờ bị đau chân để được giúp đỡ. Chừng ấy công sức, cuối cùng Thủy đạt được điều gì? Xinh đẹp như thế lại có lúc khốn đốn thế này sao? Bản thân Trang chưa 1 lần thử xem mình có cơ hội hay không, mà đến lúc biết mình không còn cơ hội, cũng đã tổn thương bao nhiêu.

Nếu thật lòng thích 1 ai đó, liệu Trang có dám dùng cảm đối đầu và tìm mọi cách chinh phục như Thủy không? Trong hoàn cảnh này, nói là “ai đó” hình như không còn chính xác nữa. Người đó thật sự đã xuất hiện rồi.

Buồn quá, khó chịu quá.

Trang nhắm mắt, hít thở sâu để tìm lại bình yên trong tâm hồn.

Một bàn tay rất vững đặt lên vai Trang, vậy mà Trang không bị giật mình. Trang từ từ mở mắt rồi vội vàng lấp liếm:

-Thôi chết...Ở đây mát quá nên... tớ ngủ quên.

Tú bật cười. Nhìn Trang như sắp chết rét đến nơi mà còn nói là ngủ quên. Vả lại làm gì có ai đứng tựa vào gốc cây ngủ cơ chứ.

-Về ăn buffet thôi, lửa trại chắc là rực rỡ lắm.

Trên con đường mòn đầy ánh trăng, 1 nam sinh và 1 nữ sinh sánh bước bên cạnh nhau. Trái tim của tuổi mới lớn rung từng nhịp điệu dịu dàng.

Lòng ngập ngừng nói tiếng yêu em lời yêu ấy thiết tha chân thành.

Còn gì bằng sánh bước bên nhau cùng ngắm ánh trăng vàng nhạt sao.

Cuộc tình ngọt ngào em đã trao anh làm trái tim anh đổi thay.

Niềm hạnh phúc anh đang có em khiến anh ngỡ ngàng.

Chapter 10: Mỗi người 1 lối đi

Đến khi nhận ra tình cảm của mình, Trang lại cảm thấy tự ti. Trang cảm thấy ngại ngùng khi gặp Tú. Cứ nhìn thấy Tú là Trang quay đi chỗ khác, giả vờ không để ý, nhưng khi Tú đi khỏi rồi Trang lại lặng lẽ nhìn theo. Trang đâu có đủ dũng cảm để thử và chấp nhận thất bại như Thủy. Trang quyết định gác lại chuyện tình cảm, chuyên tâm lo học hành thi cử.

Mùa đông lạnh buốt đến, rồi lại qua đi.

Tuấn không thường xuyên đến lớp luyện thi sinh nữa. Chỉ thỉnh thoảng thôi và hầu như lần nào đến cũng chỉ để nói chuyện tầm phào với Trang. Trang cũng đâu có biết nói gì với Tuấn, nên thỉnh thoảng lại hỏi về Tú và chủ đề lại xoay quanh Tú. Thỉnh thoảng thì nói về nghề mà Trang đang theo đuổi, nghề Y. Tuấn có mẹ là viện trưởng viện y nên cũng khá am hiểu. Tuấn còn nói là sau này học xong nếu cần tìm việc thì cứ đến bệnh viện của mẹ Tuấn làm. Trang gật đầu, nhận lời 1 cách xã giao. Trang đâu có nghĩ xa xôi đến thế. Với lại Trang cũng không định nhờ vả ai mà tiền thân.

Đôi khi Trang cũng dò hỏi xem Tuấn thích 1 cô gái như thế nào. Tuấn chỉ cười mà không trả lời.

Trang cũng không quên để ý Hiên. Nếu Trang không nhầm thì Hiên quả thực đã đơn phương người đó rất lâu rồi. Một ngày nọ đến nhà Hiên chơi, Trang phát hiện chiếc ô trắng tinh được đặt rất cẩn thận nơi giá sách của Hiên. Đặt ở nơi đẹp nhất, dễ nhìn nhất, và bên cạnh chiếc ô là vài thứ linh tinh khác, đều là những thứ rất quan trọng với Hiên. Chiếc ô ấy chính là chiếc ô mà Tuấn đưa Trang hôm trời mưa.

Sau Tết, học sinh khối 12 đua nhau viết lưu bút. Trang cũng không ngoại lệ. Cuốn lưu bút của Hiên bìa màu xanh nhạt, được trang trí bằng vài tấm thiệp thủ công thơm nước hoa, nhìn rất bắt mắt và gửi rất dễ chịu. Bên trong lưu bút có vài lời tỏ tình. Trước những lời tỏ tình và trước sự theo đuổi của nam sinh, Hiên lúc nào cũng bình tĩnh và xử lý rất tốt. Từ chối rõ ràng nhưng không làm mất lòng ai. Trang cũng viết lưu bút cho Hiên, không dài quá, chỉ vắn vắn 1 câu ở trang cuối cùng: You are my best friend.

Ngày 8/3, trong khi Hiên nhận được rất nhiều hoa từ các cây si thì Trang chẳng nhận được gì cả. Có chăng là mấy bông hoa phát chẩn, hoa tình thương của lớp. Dường như Trang đã quen với chuyện đó rồi nên cũng chẳng muốn mất công mất sức mà buồn với bã. Với lại ở tuổi này mà nhận hoa với quà từ nam sinh, cảm thấy xấu hổ lắm. Trang đâu có xử lý tình huống tốt như Hiên. Tốt nhất là không có gì cả.

Đến cuối giờ học, bỗng nhiên Trang được gọi ra ngoài nhận bưu phẩm. Bưu phẩm là 1 bông hoa hồng đỏ và 1 món quà. Trang hồi hộp nhận quà và hoa rồi mang về chỗ ngồi, chờ bạn bè về hết mới dám mở ra xem. Món quà là chiếc váy hôm đi mua quần áo Tú chọn cho Trang. Trang nóng bừng cả mặt.

Hiên ngồi bên cạnh, tò mò nhìn Trang rồi lại nhìn món quà. Thỉnh thoảng lại lật lên tìm thiệp chúc mừng để xem có dấu vết của người tặng không mà không thấy. Hiên dần cả mặt ra hỏi Trang:

-Ai tặng nhỉ? Thời buổi này mà vẫn còn tình yêu giấu mặt sao.

Trang chỉ cười.

Trang với Hiên vui vẻ cùng nhau ra về. Năm nào mà 2 đứa chẳng đưa nhau ra quán chè tự sướng với chém ngôn: Chỉ có phụ nữ mới mang lại hạnh phúc cho nhau.

Ra đến cổng trường thì bắt gặp Tuấn đứng đợi từ bao giờ. Trên tay Tuấn là 1 bó hoa ly sang trọng. Trang với Hiên như bị đứng hình, đứng chôn chân 1 chỗ. Tuấn đứng đây chờ ai? Chắc chắn không phải 1 trong 2 người đâu. Nếu vậy thì cũng muốn tận mắt chứng kiến người con gái được Tuấn để ý.

Bất ngờ Tuấn cầm bó hoa tiến về phía Trang và Hiên đang đứng, đồng thời đưa bó hoa ra trước mặt Trang:

-Hi vọng cậu không từ chối lời mời của tớ.

Trang chết đứng như Từ Hải. Trang vội vã nhìn sang phía Hiên. Gương mặt Hiên không biết đã trắng bệch từ bao giờ. Trang vội đưa tay nắm lấy tay Hiên.

Trang bối rối lắc đầu rồi vội vã kéo Hiên đi khỏi.

Tuấn đứng phía sau, hệt hững nhìn theo bóng 2 cô gái đi khỏi. Lát sau, Tuấn nhếch mép cười, thuận tay ném bó hoa vào sọt rác. Lần đầu tiên chinh phục và thất bại, hình như hơi có 1 chút nhục và chút đắng.

Tại quán chè, Hiên cười gượng gạo:

-Sao vậy? Được hot boy để ý mà cậu từ chối thẳng thừng như thế sao?

Trang không biết phải làm thế nào mới đúng. Nếu Tuấn theo đuổi Trang là thật thì Trang không có cách nào đối diện với Hiên cả. Trang lắc đầu, cố tìm mọi điểm xấu của Tuấn để chửi mắng:

-Hot boy gì chứ. Con người cậu ta thô lỗ, khinh người. Cực kỳ đáng ghét. Chắc cậu ta đang trêu đùa tớ thôi.

Hình như Hiên không buồn để ý những điều Trang nói, Hiên cũng không cự nự để thay đổi quan điểm của Trang như những lần khác, chỉ nhìn ra ngoài đường, rất bình thản nói:

-Tuấn không phải người như thế đâu. Nếu có thể hãy cho cậu ấy 1 cơ hội.

Ngoài đường hình như đang lớt phớt mưa xuân...

Từ đó, nụ cười của Hiên hình như càng lúc càng ít đi. Hiên nói chuyện với Trang cũng không còn thoải mái như trước. Trang không biết phải làm thế nào. Bản thân Trang hiểu rõ nhất chuyện đang xảy ra, nhưng hoàn toàn không tìm ra cách giải quyết.

Trang đưa lưu bút cho Hiên viết, Hiên là người cuối cùng cầm lưu bút của Trang. Câu đầu tiên mà Trang viết trên trang cuối là:

-Cậu thích người ta từ bao giờ?

Hiên cầm quyển lưu bút, chỉ trả lời bằng 1 dấu hỏi to tướng. Trang cố chấp viết thêm 1 dòng:

-You are my best friend! Chắc cậu không xem tớ là bạn thân phải không? Tớ biết người cậu thích là Tuấn, thậm chí cậu thích Tuấn từ rất lâu rồi. Tại sao không thể nói với tớ?

Hiên cầm quyển lưu bút, nghĩ 1 hồi lâu rồi cũng quyết định trả lời:

"Lâu lắm rồi, từ hồi tớ còn chưa biết rằng trong lòng tớ có cậu ấy.

Từ cấp 2, Tuấn đã nổi tiếng trong trường. Tớ cố công hoàn thiện mình, đẹp hơn, học giỏi hơn, và nhiều tài lẻ hơn, cũng chỉ vì muốn xứng đáng với cậu ấy, chỉ để được cậu ấy để mắt đến. Nhưng chưa đến ngày tớ biểu đạt tình cảm thì tớ lại biết bạn thân nhất của tớ là Linh đã thích Tuấn. Mỗi lần Linh kể về Tuấn, nụ cười và ánh mắt Linh sáng lên, đẹp rạng ngời. Đó là biểu hiện của người con gái đang yêu. Mọi chuyện về Tuấn, Linh đều kể cho tớ biết, và tớ lại nhiệt tình chia sẻ với Linh, mặc dù chuyện đó tớ đã biết trước cả Linh rồi. Khi âm thầm quan tâm 1 ai đó, vô tình hay cố tình, bạn sẽ biết rất nhiều chuyện về người đó. Tớ thích cậu ấy nhiều lắm nhưng lại chẳng thể biểu đạt ra. Tớ đành phải âm thầm chôn chặt trong tim.

Rồi cũng đến ngày Linh tỏ tình và bị từ chối. Tớ vừa vui lại vừa buồn. Buồn cho Linh, còn vui cho tớ. Tớ biết tớ có lỗi với Linh, tớ là đứa bạn khốn nạn. Linh ra nước ngoài sống với bố, từ bỏ mối tình đầu vụng dại. Còn tớ vẫn chẳng thể nào quên đi. Tớ cũng muốn thử lắm nhưng tớ không đủ tự tin, đành âm thầm đứng phía sau, lặng lẽ như thế. Âm thầm yêu, âm thầm hi vọng, âm thầm chờ đợi cơ hội của mình.

Chuyện Tuấn tặng hoa cho cậu làm cho tớ mở mang đầu óc rất nhiều. Tuấn không phải là đang kén chọn người đẹp xuất sắc về mọi mặt, Tuấn chỉ là đang tìm kiếm sự rung động của con tim. Đôi khi nó rất bình dị. Tuấn chọn cậu, tớ lại càng cảm thấy phục Tuấn hơn. Rõ ràng là tớ có cơ hội, nhưng tớ lại không đủ tự tin nắm bắt. Cứ ngỡ những người như chúng ta chẳng bao giờ có thể lọt vào tầm mắt của cậu ấy. Tớ thấy nuối tiếc nhưng đã muộn rồi.

Dĩ nhiên chúng ta vẫn là bạn, mãi mãi là bạn.

Tuấn chỉ hơi thô lỗ, ngạo mạn thôi. Nếu trở thành bạn trai, chắc là không đến nỗi nào đâu. Nếu có thể thì hãy nhận lời nhé.”

Kỳ thi cuối học kỳ rồi đến kỳ thi tốt nghiệp, Trang lại được ngồi cùng phòng thi với 2 chàng hot boy. Kỳ thi này khác với những kỳ thi khác. Trang không biết phải đối mặt với Tuấn Tú như thế nào. Gặp Tú Trang cảm thấy ngượng, tim đập chân run, còn gặp Tuấn, Trang cảm thấy ngại, như là mình vừa mắc lỗi lớn vô cùng.

Làm bài thi xong, Trang hẹn Tuấn ra ngoài hành lang rồi vội vàng đưa Tuấn 1 lá thư. Lá thư là tờ giấy cuối cùng trong cuốn sổ lưu bút, Trang cẩn thận cắt ra gửi Tuấn. Trang chỉ cắt phần biểu đạt tình cảm của Hiên:

”Lâu lắm rồi, từ hồi tớ còn chưa biết rằng trong lòng tớ có cậu ấy.

Từ cấp 2, Tuấn đã nổi tiếng trong trường. Tớ cố công hoàn thiện mình, đẹp hơn, học giỏi hơn, và nhiều tài lẻ hơn, cũng chỉ vì muốn xứng đáng với cậu ấy, chỉ để được cậu ấy để mắt đến. Nhưng chưa đến ngày tớ biểu đạt tình cảm thì tớ lại biết bạn thân nhất của tớ là Linh đã thích Tuấn. Mỗi lần Linh kể về Tuấn, nụ cười và ánh mắt Linh sáng lên, đẹp rạng ngời. Đó là biểu hiện của người con gái đang yêu. Mọi chuyện về Tuấn, Linh đều kể cho tớ biết, và tớ lại nhiệt tình chia sẻ với Linh, mặc dù chuyện đó tớ đã biết trước cả Linh rồi. Khi âm thầm quan tâm 1 ai đó, vô tình hay cố tình, bạn sẽ biết rất nhiều chuyện về người đó. Tớ thích cậu ấy nhiều lắm nhưng lại chẳng thể biểu đạt ra. Tớ đành phải âm thầm chôn chặt trong tim.

Rồi cũng đến ngày Linh tỏ tình và bị từ chối. Tớ vừa vui lại vừa buồn. Buồn cho Linh, còn vui cho tớ. Tớ biết tớ có lỗi với Linh, tớ là đứa bạn khốn nạn. Linh ra nước ngoài sống với bố, từ bỏ mọi tình đầu vụng dại. Còn tớ vẫn chẳng thể nào quên đi. Tớ cũng muốn thử lắm nhưng tớ không đủ tự tin, đành âm thầm đứng phía sau, lặng lẽ như thế. Âm thầm yêu, âm thầm hi vọng, âm thầm chờ đợi cơ hội của mình.”

Trang rất sợ Tuấn sẽ ném nó vào sọt rác như bao nhiêu lần khác, nhưng Trang đâu còn cách nào khác. Nếu không thử làm thì chẳng bao giờ thành công. Thà rằng làm rồi thất bại còn hơn mãi mãi nuôi tiếc.

Phía trong lớp, có 1 cậu học sinh thần thờ nhìn ra hành lang. Bỗng nhiên cảm thấy mình vừa mất 1 thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Mùa hè đến rất nhanh. Nắng càng lúc càng gay gắt hơn. Tháng 5 là tháng của bằng lăng tím, của hoa phượng đỏ. Tiếng ve râm ran như muốn thúc giục tuổi học trò qua đi, thúc giục 1 lứa học sinh trưởng thành và đón chờ lứa học sinh sau. Một góc sân trường được nhuộm đỏ bởi cánh hoa rơi.

Ngày cuối cùng của tuổi học trò,

Trang lững thững đi quanh sân trường, không hiểu vô tình hay cố ý mà đi sang phần sân lớp A1. Khá lâu rồi Trang không gặp Tuấn cũng không gặp Tú. Trang rất muốn biết câu trả lời từ Tuấn, cũng rất muốn biết Tú dạo này thế nào? Ngày cuối cùng của lớp 12, chẳng hiểu sao lại muốn gặp và trò chuyện thật lâu. Hoặc chỉ nhìn thấy thôi cũng đủ rồi.

Trên lan can của lớp A1, cậu học sinh có mái tóc bồng bồng, ngồi tựa lưng vào cột, chân đặt trên lan can, ánh mắt để xa xôi. Còn cậu học sinh có mái tóc chôm chôm dựng ngược nhìn đây về phá hoại, đứng tựa lưng vào lan can, ngửa mặt nhìn trời. Trang không khó để nhận ra 2 người đó là ai. Trang thấy bối rối nhưng vẫn tiến lại gần.

-Tú. Mà thích Trang A2 thật rồi à? Sao dạo này thấy mày hay buồn rồi nhìn sang lớp A2 thế?

Tú nhún mày, trên tay cầm cành hoa phượng bứt từng cánh hoa vứt xuống sân trường:

-Ai mà thích cho nổi. Quần áo thì lôi thôi, đầu tóc thì quê mùa.

Tuấn vẫn hướng ánh mắt đến bầu trời xanh thẳm:

-Trang cũng tốt mà. Tao nghĩ nên dừng vụ cá cược lần trước thôi. Mất công chưa kiếm được Trang cũng chẳng để làm gì.

Tú im lặng thay cho lời đồng ý. Chẳng phải kết quả đã rõ ràng rồi sao? Hôm ấy, Trang đưa thư tình cho Tuấn, đã khiến cho Tú không thể tập trung làm bài thi mấy ngày sau đó. Lúc ấy, chuyện thắng thua, chuyện Tuấn cười nhạo gần như không còn quan trọng nữa rồi. Cảm giác như là vừa đánh mất thứ gì đó quý giá lắm, mất vĩnh viễn.

Tú hướng ánh mắt ra khoảng sân trường nhuộm đỏ bởi cánh phượng rơi. Nghĩ kỹ lại thì Tú đâu có mất gì. Tú rồi sẽ đi du học. Ai biết trước ngày sau thế nào. Nếu ràng buộc Trang chỉ bằng thứ cảm xúc nhất thời này, những năm tháng thanh xuân cứ dần dần trôi đi, xa mặt cách lòng, đến khi gặp lại liệu có thể giữ được tình cảm như trước không. Chi bằng họ đến với nhau. Họ hạnh phúc thì Tú cũng không bất hạnh. Chỉ cần phủ nhận, có thể Tuấn sẽ cho Trang cơ hội.

Chỉ là 1 mùa hè buồn nhất trong đời thôi mà. Có gì khó vượt qua đâu.

Trang run rẩy nghe từng câu từng chữ được nói ra từ miệng 2 chàng hot boy. Mãi đến sau này, từng câu từng chữ vẫn khắc sâu trong trí nhớ của Trang, rõ mồn một, như 1 nỗi ám ảnh, khiến Trang không thể nào quên được. Là con người, bất kỳ ai cũng phải mạnh mẽ lên. Trang tiến về phía Tuấn, chỉ đơn giản là nở 1 nụ cười xã giao nhẹ bẫng như 1 cơn gió mùa hạ dịu hiu:

-Vậy ra đó chỉ là 1 trò chơi. Nhưng tớ thấy thanh thản lắm. Ít ra thì tớ không có lỗi với Hiên. Vì thế, mong cậu hãy suy nghĩ nghiêm túc về lá thư.

Nói xong, Trang không chảy 1 giọt nước mắt, nhẹ nhàng bước qua trước mặt Tuấn Tú.

Cho đến khi Trang đi khỏi, 2 chàng hot boy vẫn chỉ biết đứng nhìn theo. Một trò chơi ư? Nếu là 1 trò chơi thì cảm xúc đâu có nặng nề như thế này. Giá như đó đơn giản chỉ là 1 trò chơi thì tốt biết mấy. Khoảnh khắc Trang xuất hiện, đầu óc Tú trống rỗng, còn Tuấn quá đỗi ngạc nhiên không biết phải phản ứng như thế nào. Cả hai đành bất lực nhìn theo bước chân Trang đi khỏi.

Giải thích như thế nào đây? Mà cũng làm gì có gì để giải thích.

Tú ném cành phượng xuống sân trường bỏ vào lớp học. Có thứ gì đó đắng nghét trong cổ họng. Rút cuộc thì Trang vẫn bị tổn thương, nhưng mà Trang đâu có khóc. Cũng đúng thôi, trong tim Trang đâu có chỗ nào dành cho Tú. Thôi thì cứ đi về 2 hướng không nhau.

Ở 1 góc khuất trong sân trường, cô học trò lập dị ngồi khóc tu tu. Ấm ức hay thất vọng hay thất tình? Cô không biết. Cô chỉ biết khóc cho tuổi học trò và những mộng mơ đã qua. Ngày mai cô sẽ thay đổi, chắc chắn sẽ thay đổi.

.....

Ngày Trang thi đại học, Tú bay sang Đức. Cuộc sống của Tú như đã được lập trình sẵn rồi. Dù có Trang hay không có Trang thì con đường vẫn không có gì thay đổi.

Chỉ còn biết chúc cho Trang đạt được thành công như Trang mong muốn, và chúc cho Trang thuận lợi trên đường tình duyên.

Tạm biệt... mối tình đầu...

3. Ai Rồi Cũng Phải Trưởng Thành

Chapter 11: Bông hồng trong ngăn bàn và lá thư viết vội.

6 năm trôi qua,

Chiều thứ 6, tại cổng trường ĐHY,

Chiếc Liberty trắng tinh nhẹ nhàng đáp xuống vỉa hè, dừng trước cổng trường ĐHY. Cậu thanh niên nổi bật trong chiếc sơ mi trắng đồng thung, điểm nhấn là chiếc cà vạt đen bản nhỏ. Cậu đã cao lớn hơn xưa,

gương mặt cũng già dặn hơn, nhưng đôi mắt thì vẫn thế, nét thông minh trong đôi mắt ấy vẫn không hề thay đổi. Cậu không để tóc húi cua nữa, mà để tóc dài hơn một chút. Cậu đã đi làm, dĩ nhiên không thể thoải mái như xưa, kiểu tóc và trang phục cần phải phù hợp với vị trí hiện tại của cậu, đó là tôn trọng người nhìn.

-Huyyyyy

Cô gái hơn hở chạy lại gần chiếc Liberty. Không biết ai còn nhận ra cô nữa không. Cô gái lập dị của ngày ấy, bây giờ đã khác hoàn toàn. Mái tóc của cô được cắt tỉa kiểu cách, nhuộm màu hạt dẻ. Khi đi chơi cô không đeo cặp kính dày mà diện kính sát trùng, ngay cả trang phục cũng khác rồi. Cô bận 1 chiếc sơ mi hoa nhí, ôm sát cơ thể và 1 chiếc quần sooc làm tôn lên đôi chân dài thẳng tắp.

Sau khi cô gái leo lên xe, chiếc xe lao thẳng đến Royal City. Bỏ lại phía cổng trường Y nhiều ánh nhìn soi mói và cả ánh nhìn ghen tị. Có người ghen tị với chàng trai, cũng có người ghen tị với cô gái.

Huy với Trang cùng nhau dùng bữa tối trong nhà hàng lẩu thái ở Royal. Hiện tại, Trang là sinh viên năm cuối trường ĐHY. Còn Huy đã đi làm. Trang cũng đi gia sư, tự kiếm được tiền mua quần áo, ăn vặt và làm đẹp. Còn Huy đã học xong thạc sĩ, đang làm ở 1 công ty nước ngoài.

2 năm trước, Huy tốt nghiệp và đã gặp khá nhiều khó khăn. Chật vật xin việc không được, Huy đành chấp nhận cuộc sống vật vờ không công ăn việc làm, suốt một thời gian dài Huy tự khép mình lại. Thua kém bạn bè, cộng thêm cảm giác trở thành gánh nặng cho bố mẹ, khiến Huy nhiều lần muốn bỏ nhà đi. Đời không như là mơ, vẫn biết là thế nhưng quả thực nó phũ hơn tưởng tượng. Sau đó Huy xin làm tư vấn bất động sản và tiếp tục học lên cao học. Không biết là do may mắn hay do biết sử dụng google để thông tin của mình luôn trên top, mà Huy khá thành công trong lĩnh vực này. Mỗi lần hoàn thành 1 hợp đồng, Huy lại có 1 số tiền kha khá. Một tháng cũng có thể kiếm được vài chục triệu, số tiền mà nhân viên văn phòng nhiều người có mơ cũng không bao giờ đạt được.

Hiện tại, Huy vẫn làm cả bất động sản vì không muốn phải bỏ qua nguồn thu nhập lớn như thế.

Huy đưa tay kéo chiếc cà vạt, thuận tay vứt xuống ghế. Lúc tan sở, Huy đến rủ Trang đi ăn luôn nên vẫn mặc trang phục gò bó nơi công sở. Đi với Trang thì thoải mái là được, không cần lịch sự đến thế.

Trang tíu tít kể cho Huy nghe về em học sinh mà Trang đang làm gia sư, kể là dạo này em ấy đang có mưu đồ tỏ tình với Trang. Huy cười với vẻ không thoải mái lắm:

-Cậu cảm thấy thế nào?

Trang vẫn hồn nhiên ăn lẩu mà không nhận ra đôi mắt của Huy đầy nét buồn hoang hoải:

-Thế nào là thế nào? Em ấy bé bỏng như vậy. Tớ không muốn phải đi tù vì lừa gạt trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên đâu.

Huy buông đũa, đưa lon bia lên miệng uống rồi đặt xuống:

-Ngay cả khi em ấy thật lòng.

Hiếm khi thấy giọng Huy nghiêm túc như vậy, Trang vội vã nhìn lên. Dường như Trang bị chìm sâu vào đôi mắt buồn thăm thẳm ấy. Đôi mắt ấy không phải nhìn Trang, không phải nhìn vào hiện tại, mà nhìn vào thứ gì đó xa xôi diệu vợi, không thể nào với tới. Đó là ký ức.

Ngày ấy, có 1 cậu học sinh cấp 3 cũng đã theo đuổi cô giáo trong trường.

Tự nhiên Trang cảm thấy ngột ngạt quá.

-Sao mình không yêu nhau nhỉ. Huy với Trang thành 1 đôi không phải là rất đẹp sao?

Nghe câu nói ấy của Huy, Trang càng có cảm giác buồn sâu sắc.

-Không biết cậu có vào FB của cô Hiền hay không. Nhưng cô sắp lấy chồng rồi. Cậu cũng nên quên đi thôi. Quên đi thôi? Hình như đã quên từ lâu rồi mà.

Nói là quên chỉ là dối mình dối người. Huy đã từ bỏ, nhưng thật ra chưa bao giờ quên đoạn ký ức ấy.

Ngày 20/11, Huy đặt 1 bông hồng đỏ tươi trong ngăn bàn cô Hiền.

Ngày 14/2, Huy đặt 1 bông hồng tím, tự tay làm thủ công, đặt trong ngăn bàn cô Hiền, kèm lời nhắn:

If I could change the alphabet, I would put U and I together!

Ngày 8/3, Huy đặt 1 bông hồng xanh được làm thủ công đặt trong ngăn bàn cô Hiền.

Ngày chia tay tuổi học trò, Huy cầm quyển lưu bút tìm cô Hiền khắp nơi. Đến khi gặp được, Huy mừng đến nỗi nói năng cũng không được lưu loát.

-Đây là lưu bút của em... Cô hãy đọc trang cuối cùng và cho em 1 câu trả lời... Cô là người cuối cùng cầm nó.

Cô Hiền thận trọng đưa tay nhận quyển lưu bút được kẹp 1 bông hồng trắng, trên gương mặt xinh đẹp đặt ra rất nhiều dấu hỏi. Huy đưa xong thì bỏ về lớp.

Em muốn kể cho chị nghe 1 câu chuyện, về 1 người bạn trên mạng của em có nick name Melt the snow. Trong tưởng tượng của em, cô ấy rất đẹp, đẹp cả nội tâm và hình thức. Đối với tình bạn mạng, lẽ ra người ta không nên hi vọng nhiều. Bởi vì những thông tin qua mạng không đáng tin. Thêm nữa tính cách trên mạng và tính cách ngoài đời có thể khác nhau hoàn toàn. Vậy mà em vẫn ôm ấp tình cảm đó, nhiều lần cố gắng gặp gỡ cô ấy. Có điều cô ấy lúc nào cũng trốn tránh, và rồi cô ấy biến mất như bong bóng xà phòng.

Rồi 1 ngày nọ em nhận ra cô ấy. Hiện diện rất gần, nhưng khoảng cách giữa em và cô ấy thì rất xa. Cô ấy còn hoàn hảo hơn cả trong tưởng tượng của em. Em đã nghĩ rằng sẽ không để mất cô ấy 1 lần nữa, bằng mọi cách giữ cô ấy lại. Rất nhiều lần em muốn nói với cô ấy rằng, hãy đợi em em sẽ trở thành người đàn ông mà cô ấy mong muốn. Em sẽ thi HV Quân Y, để trở thành bác sĩ quân y. Hi vọng rằng cô ấy nhận lời và chờ đợi em.

Liệu cô ấy có thể nhận lời và chờ đợi em không?

From:

Like_a_rose.

Bức thư ấy Huy viết một lèo, không nghĩ nhiều, cũng không đắn đo nhiều, cũng không đọc lại, bởi vì sợ rằng nếu đọc lại, Huy sẽ không đủ dũng cảm đưa cho đối phương đọc mà xé đi.

Sau 1 tuần thấp thỏm chờ đợi, Huy nhận lại quyển lưu bút và lời chúc của cô Hiền: “Chúc Huy thi đỗ!” Huy hồi hộp không dám mở lưu bút ra ngay. Vài ngày sau mới có dũng khí lật ra.

Có điều khi mở lưu bút ra, Huy như bị rơi xuống vực. Ở trang mà Huy viết dành riêng cho cô Hiền, không có lấy 1 dòng chữ trả lời, chỉ có 1 bông hồng vàng đã được ép khô. Huy vội vàng gấp lại, thần thờ ngồi tựa lưng vào ghế.

Phải chăng là thất bại đến sớm? Hoặc là cô Hiền không phải Melt the snow? Hoặc là cô Hiền chờ đợi 1 lời tỏ tình trực tiếp? Huy quyết định sẽ thử lại 1 lần nữa sau khi thi đỗ Quân Y.

Huy thi 2 trường, khối B là HV Quân Y, còn khối A là ĐH Ngoại Thương.

Kết quả là Huy trượt Quân Y. Không còn chút tự tin nào để đối mặt với cô Hiền. Huy chết chìm trong cảm giác tự ti, chán nản. Huy buông tay. Huy xóa số điện thoại, không add FB và cố gắng chôn sâu ký ức ấy. Thỉnh thoảng Huy nghe được tin tức về cô Hiền, cô vẫn chưa có ai. Không hiểu sao Huy lại nhói lòng đến vậy. Nếu như cô yên ấm bên 1 người nào đó, Huy sẽ yên tâm từ bỏ chứ không day dứt thế này. Không hiểu cô Hiền vẫn đang tìm kiếm, hay đang chờ đợi ai?

Cuối cùng thì cô ấy cũng sắp lên xe hoa.

Ăn lẩu xong, Huy đưa Trang đến 1 quán cà phê. Sau 1 tuần làm việc phải nói là Huy gần như kiệt sức. Huy của hiện tại không nghĩ gì khác cả ngoài việc kiếm tiền. Huy muốn kiếm được nhiều tiền, mua 1 căn nhà lớn và 1 chiếc xe đẹp. Đây là mục tiêu gần nhất và tối thiểu mà Huy cần có. Thỉnh thoảng Huy đến rủ Trang đi chơi để hít thở không khí trong lành. Hôm nay Huy cảm thấy bức bối và muốn hát. Lúc này chỉ có hát lên mới cảm thấy nhẹ nhõm được.

Trang ngồi dưới, mở điện thoại lướt FB còn Huy lên hát.

Bài hát mà Huy chọn là: Like a rose.

Tiếng nhạc và tiếng hát cất lên khiến cho ai nấy đều ngỡ ngàng. Huy hát tiếng Anh rất chuẩn, cộng thêm giọng hát khá tuyệt vời, khiến ọi người trong quán đều im lặng lắng nghe. Có điều tại sao Like a rose được hát bởi Huy lại buồn đến vậy. Buồn đến ám ảnh.

Đến lúc Huy về chỗ, Trang vẫn không thể cười với Huy như mọi khi. Cả 2 đều ngồi tựa vào ghế như những con người từng trải, đầy mệt mỏi trước sóng gió cuộc đời. Trang đưa cho Huy điện thoại.

-Quá khứ là thứ không thể thay đổi, cũng không thể chạm tay tới, chỉ bằng chúc phúc cho người ta, còn bản thân mình phải tiến về phía trước mới được. Trang không thích những thằng con trai ủy mị.

Trên màn hình điện thoại của Trang là FB của cô Hiền. Cover photo đã đổi thành ảnh cưới. Quả thực cô Hiền trong bộ váy cưới nhìn càng lộng lẫy hơn. Nhìn cô không già đi chút nào cả. Thậm chí Huy còn cảm giác cô nhỏ bé hơn ngày nào. Có lẽ bởi vì bây giờ Huy đã trưởng thành rồi. Nhìn cô thế này mà đã 30 31 tuổi rồi sao? Thời gian quả là 1 sự phũ phàng.Nếu là quen biết ở thời điểm hiện tại, Huy đủ tự tin để giữ người con gái ấy. Có điều, Huy của ngày xưa còn non nớt quá.

Trên FB cô Hiền share bài hát Melt the snow kèm 1 lời tâm sự:

Năm đó, tôi yêu 1 người, yêu đơn phương và đã đau khổ bao nhiêu. Anh xuất hiện xoa dịu nỗi đau ấy. Anh tặng tôi bài hát Melt the snow. Tôi thậm chí còn không biết bài hát này là lời của tôi hay của anh nữa. Chúng tôi đều là kẻ đứng bên lề tình yêu. Rồi anh đi du học, chúng tôi xa nhau. Tôi vẫn chỉ coi anh là bạn, tự mình đứng lên dù không có anh bên cạnh.

Tôi tham gia forum để kết bạn ảo. Có lẽ khi nặc danh, con người ta dễ trải lòng hơn. Tôi quen Like a rose. Tôi đã nghĩ đó là 1 cô bạn gái rất tốt. Tôi với bạn ấy tâm sự mọi chuyện trên trời dưới đất. Có thể nói tôi đã xem cô ấy như tri kỷ. Có điều đối với tôi, bạn ảo chỉ là bạn ảo, tôi sẽ giữ cho nó mãi mãi chỉ là tình bạn ảo, để giữ nguyên thứ cảm xúc tinh khiết đó. Hình như từ lúc kết bạn với cô ấy, nỗi buồn của tôi, nỗi cô đơn của tôi vơi đi 1 nửa. Tôi không muốn mất cô ấy, muốn duy trì tình bạn ảo ấy cho đến khi không thể duy trì được nữa. Rồi cô ấy đòi gặp tôi, rất nhiều lần đòi gặp. Tôi không thể gặp, vì tôi đã nói dối về nhân thân của mình. Tôi nhiều tuổi hơn cô bạn đó rất nhiều.Tôi tự ti, tôi sợ phải đối mặt.

Vậy mà 1 ngày nọ tôi với cô bạn ấy lại có duyên gặp mặt. Tôi là 1 người trưởng thành, nhưng tâm hồn lại tin vào những thứ phi thực tế. Tôi đã nghĩ rất kỹ về chuyện đó và tin rằng chúng tôi có duyên trở thành tri kỷ.

Và rồi cô ấy ra đi, sau khi lấy đi của tôi 1 lời hứa. Tôi đã nghĩ rằng nếu có thể làm lại, tôi sẽ chủ động hơn trong chuyện tình cảm của mình, chứ không phải là cứ mãi khóc thầm. Vậy mà tôi vẫn không làm được. Tôi vẫn chỉ biết chờ đợi. Tôi ở hiện tại đã không thể giữ lời hứa của mình với cô ấy được nữa.

Anh về nước, thành đạt về mọi mặt. Đúng là mẫu đàn ông mà nhiều cô gái mơ ước. Nhưng quan trọng hơn là anh vẫn đối xử với tôi như trước đây. Anh vẫn yêu tôi mà không cần đáp lại. Tôi quá may mắn khi đã được anh yêu. Tôi không còn ở cái tuổi mộng mơ, không còn có thể do dự được nữa. Anh là bến đỗ vững chắc nhất cuộc đời tôi. Cảm ơn tình yêu của anh, chúng tôi sẽ cầm tay nhau đi nốt quãng đường còn lại.

Together.. forever...

Tạm biệt người bạn của tôi, Like a rose. Nếu có thể, mong bạn sẽ chúc phúc cho tôi.

Huy đặt điện thoại xuống bàn, bỏ ra ngoài hút thuốc. Huy vẫn thường như vậy bởi Trang không ngửi được mùi thuốc lá, Huy không bao giờ hút trước mặt Trang.

Huy đã có được 1 nửa đáp án, người con gái ấy chính là người con gái trên mạng mà Huy thầm thương trộm nhớ. Có điều Huy đã buông tay cô ấy từ lâu rồi. Buông tay trong sự hồ nghi.

Lúc về nhà,Huy lôi cuốn lưu bút đã cất sâu dưới đáy tủ gỗ ra. Có lẽ là để tưởng niệm 1 tình yêu đầu đời vụng dại. Huy lật lại trang giấy mà Huy đã viết cho cô Hiền. 6 năm rồi Huy chưa 1 lần mở ra đọc lại.Huy thần thờ chạm vào bông hoa hồng vàng được cô Hiền gắn vào 6 năm trước. Tại sao nhìn nó lại xác xơ đến vậy? Như 1 tình yêu tàn úa...

Sờ vào trang giấy, Huy phát hiện trên giấy có vết bút viết ghì. Huy bỏ ra ánh đèn soi kỹ thì đọc được nét viết chì trên trang giấy. Nét chữ rất đẹp, đẹp như dáng vẻ mảnh mai xinh xắn khắc sâu trong ký ức Huy:

When I'm with you, everyday new flowers bloom.

Nếu như Like a rose là 1 người yêu tuyệt vời như khi là 1 người bạn, thì cuộc đời này có lẽ không mong chờ điều gì hơn thế. Chỉ cần là tri kỷ, thì đâu nhất thiết phải là bác sĩ Quân Y mới được.

Hãy thi trường nào Huy thực sự yêu thích nhé!

Chờ... chỉ đơn giản là chờ thôi...

Huy cảm thấy khó thở, tức ngực. Không biết từ lúc nào nước mắt lã chã rơi xuống ướt nhèm cả mặt, thấm dẫm cả trang lưu bút. Đã muộn quá rồi, muộn quá để có thể quay đầu lại. Tình yêu đầu đời đã kết thúc thật rồi. Kết thúc ngay cả khi chưa được bắt đầu...

Chapter 12: Chúng ta hẹn hò đi

Trang với Hiền vẫn giữ thói quen như hồi trung học, thỉnh thoảng rủ nhau hẹn hò. Có lúc Hiền đến mấy quán cà phê ở Tôn Thất Tùng, có lúc Trang đến quán chè trong hẻm ở ĐH Hà Nội. Gặp gỡ là thời gian cả 2 đều thấy được trải lòng. Nhưng kể từ lúc Hiền đi làm, Trang cũng bận rộn thực tập trong bệnh viện, cả 2 ít thời gian gặp gỡ hơn. Thường thì đi ăn uống rồi tranh thủ đi mua sắm. Trang của hiện tại đã không còn bảo thủ như trước. Khiêu thủy mỹ của Trang ngày càng tiến bộ.

Sau 1 hồi tám chuyện trên trời dưới đất, Trang cười:

-Chúng ta hẹn hò đi. Chắc là rất đẹp đôi đấy Hiền à.

Hiền cười khúc khích. Hiền hồi tưởng lại chuyện của mấy năm trước.

Mùa hè năm ấy trôi qua, học sinh lớp 12 của năm ấy đều bận rộn thi cử, tình cảm dẫu có đắng cay hạnh phúc thì cũng phải gác hết sang một bên. Hiền cũng tạm phải quên đi mối tình đầu của mình để lo học hành thi cử. Vả lại, đối với Hiền lúc đó, có muốn làm gì thì cũng đã quá muộn rồi. Dẫu sao thì người được chọn cũng là bạn thân của Hiền, cũng không cần phải tiếc. Có điều Hiền không biết phải làm thế nào để có thể đối mặt và chấp nhận. Hiền vui đầu vào bài vở.

Cũng không khó để vượt qua được ngưỡng cửa đại học. Trang đỗ ĐH Y, còn Hiền học ĐH Hà Nội. Như một thói quen khó bỏ, Hiền vẫn dõi theo con đường của Tuấn. Cứ ngỡ Tuấn sẽ học ĐH Luật, không ngờ Tuấn lại học ĐH KHTN. Có đợt trường Tuấn tổ chức giải bóng đá, Hiền cũng đi xem. Hải học cùng lớp A2 với Hiền, giờ lại học cùng Tuấn nên Hiền lại biết thêm được nhiều thông tin về Tuấn. Hiền công khai đi cổ vũ bóng đá, với danh nghĩa là cổ vũ cho Hải. Nhưng thực chất Hiền đi cổ vũ cho Tuấn. Cuối trận, Hải tụ tập nhậu nhẹt cùng lớp, còn Hiền đi về.

Lúc ra lấy xe thì chạm mặt Tuấn. Hiền vẫn như ngày nào, giữ biểu cảm tự nhiên nhất, khách sáo nhất, mỉm cười, khẽ gật đầu chào Tuấn. Chưa kịp dứt xe đi khỏi thì Hiền nghe được giọng nói của Tuấn, vừa gần lại vừa xa, khoảng cách thì gần kề mà lại có cảm giác xa lạ đến vậy.

-Chúng ta hẹn hò đi.

Hiền bị shock. Đó liệu có phải là 1 lời tỏ tình? Vì lý do gì mà Tuấn đề nghị như vậy? Mấy tháng trước, Tuấn còn xuất hiện trước mặt Hiền để tặng hoa cho Trang cơ mà. Hiền bối rối quay ngang quay ngửa xem còn có cô gái nào đứng gần đó không. Nhưng không, chung quanh toàn là bọn con trai người ngợm lấm lem, dáng vẻ lệch thếch vì trận bóng vừa qua. Tuấn vẫn nổi bật hơn hẳn họ, dù mồ hôi nhỏ đầy trên trán và cổ, Tuấn vẫn có nét an nhiên, đàng hoàng, những giọt mồ hôi chỉ làm tăng thêm vẻ manly của Tuấn. Hoặc giả trong mắt Hiền thì Tuấn lúc nào cũng đẹp. Không để Hiền kịp hỏi lại, Tuấn nói thêm:

-Hiền. Làm bạn gái tôi nhé, cho đến khi cậu cảm thấy chán.

Hiền ngạc nhiên đến mức 1 lúc sau mới có thể hỏi lại:

-Làm bạn gái? Có phải cậu đang đùa?

Khóe miệng Tuấn nhếch lên 1 chút, định hình 1 nụ cười đầy tự tin:

-Suốt 1 năm trời, cậu thường xuyên qua lớp tôi tìm Hải. Thậm chí không có Hải ở lớp cậu cũng qua. Suốt trận bóng, cậu đi cổ vũ cho Hải nhưng không buồn nhìn Hải, cậu chỉ nhìn tôi. Cậu nghĩ tôi ngu đến mức không hiểu chuyện gì đang diễn ra sao?

Hiên cảm thấy chột dạ. Tuấn có cần thẳng thắn đến vậy không.

-Chuyện đó đâu có ảnh hưởng gì đến kinh tế của cậu.

-Thế cậu định chơi trò tình yêu thâm kín đến khi nào? Đối với tôi mà nói thì tình yêu thâm kín không có tí giá trị nào cả.

-...

-Ngày mai 9h sáng đợi tôi ở cổng trường cậu nhé.

Nói xong Tuấn phóng xe đi. Hiên chỉ biết ngơ ngác nhìn theo. Không lẽ tình yêu của Hiên đã làm Tuấn cảm động và muốn đáp lại?

Sáng hôm sau, Hiên ăn vận chỉnh chu đợi Tuấn ở cổng trường. Hiên đến sớm 30 phút, hồi hộp chờ đợi. Hiên sẽ đón Tuấn bằng diện mạo xinh đẹp, bằng nụ cười hoàn hảo nhất. Có điều Hiên cứ đợi, cứ đợi đến chùn chân mỗi gối vẫn không thấy bóng dáng Tuấn đâu. Đến 12h trưa Tuấn mới xuất hiện, không có lấy 1 lời xin lỗi. Hiên mệt đến nỗi không thể nào cười nổi. Hiên có cảm giác mình vừa rơi xuống vực, nhưng vẫn bền gan tiến tới. Hiên nhất định không chịu buông tay Tuấn ra. Nếu như Tuấn chưa thể yêu Hiên thì hãy để Hiên yêu Tuấn. Hiên sẽ đường đường chính chính chinh phục Tuấn.

Có điều thời gian ở bên Tuấn, nỗi buồn cứ tích tụ, tích tụ từng chút một, khiến cho nhiều lúc Hiên cảm giác mình đã rơi xuống hố sâu tuyệt vọng. Các ngày lễ, 20/10, Noel, Valentine, 8/3 và ngay cả sinh nhật Hiên, Tuấn cũng quên. Không chúc mừng, không rủ đi chơi, không tặng quà, không gì cả. Vẫn là Hiên đơn phương chu đáo, ngày lễ nào cũng chuẩn bị quà cho Tuấn. Nếu so với trước kia thì hoàn cảnh như thế này vẫn tốt hơn. Trước kia Hiên có muốn tặng Tuấn thứ gì cũng không dám tặng. Vậy thì hãy cứ để Hiên bày tỏ cho hết tình yêu đơn phương thâm kín suốt những năm tháng học trò ấy.

Năm cuối đại học - 3 năm sau khi hẹn hò với Tuấn, cảm giác của Hiên vẫn không khác gì xuất phát điểm, 3 năm trời mà chưa 1 lần được quan tâm.

Hải ngồi đối diện với Hiên, cần mẫn khuấy cốc cà phê. Hiên thân với Hải kể từ khi lên đại học. Hải cũng biết Hiên thân với Hải chỉ là để dò hỏi về Tuấn, nhưng vẫn cam lòng chấp nhận. Chỉ để thân với Hiên, Hải sẵn sàng chiều theo sở thích của Hiên, kể cả sở thích đó là Tuấn.

Từ hồi cấp 3, Hải đã ấn tượng với 2 cô bạn cùng lớp là Trang và Hiên. Trang có sức học ngang ngửa Hải, còn Hiên khiến Hải để ý bởi tiếng cười khúc khích, tiếng cười có âm điệu rất đáng yêu, âm thanh lạnh lạnh nhưng lại rất êm tai, rất nữ tính. Dĩ nhiên điều đó vẫn chưa đủ để Hải quan tâm đến Hiên. Thời điểm Hiên trở thành bạn gái của Tuấn cũng là thời điểm Hải nhận ra tình cảm của mình. Mỗi lần Hiên phải chịu khổ, Hiên nhăn nhu chịu đựng là mỗi lần Hải như bị dao khứa vào tim. Yêu 1 người vì người đó yêu 1 người khác quá nhiều. Hải thuộc dạng người ngu si đó.

Hiên đến tìm Tuấn nhưng không gặp. Hải bất đắc dĩ trở thành kẻ thế thân, mời Hiên đi uống nước ở cổng trường.

Hải nhìn cây kem đang mút dở trên tay Hiên mà bật cười:

-Chắc là có hàng tá con trai muốn được làm cây kem ấy.

Hiên cười khúc khích, mí mắt híp lại nhìn càng đáng yêu:

-Thôi đi. Người ta còn chưa mất nụ hôn đầu. Tưởng muốn là được à.

Hải tròn mắt nhìn Hiên. Hiên đã hẹn hò với Tuấn 3 năm trời, mà vẫn chưa có nụ hôn đầu hay sao. Hải cười:

-Chẳng lẽ Hiên với Tuấn chỉ là tình đồng chí thôi à?

Hiên đưa cây kem lên mút vội, trả lời qua quýt:

-Có lẽ Hiên còn chưa đủ hấp dẫn.

Không đủ hấp dẫn? Hải cười cay đắng. Không đủ hấp dẫn mà lại khiến Hải đơn phương từng ấy năm, yêu mà chẳng cần được đáp lại. Hải đột ngột đứng dậy, chống tay xuống bàn, cúi xuống hôn Hiên. Hiên bị bất ngờ, nhất thời ngồi đơ ra. Cho đến khi Hải ngồi xuống, Hiên mới đứng phắt dậy:

-Cậu... không thể làm thế.

-Tại sao không? Tôi yêu cậu.

-Cậu điên rồi. Ai cũng có thể nói câu đó, trừ cậu.

-Tôi là đàn ông, không phải gay. Tại sao không được yêu cậu? Đến cả thằng gay như Tuấn còn có quyền cơ mà.

Hiên vung tay tát mạnh đến nỗi vết ngón tay hằn lên má Hải:

-Cậu không được nói vậy về Tuấn.

Hải vẫn điềm nhiên ngồi khuấy cà phê:

-Yêu ai là quyền của tớ. Cậu không can thiệp được đâu.

Hiên nhìn vết ngón tay vẫn hằn đỏ trên mặt Hải, nhất thời cảm thấy có lỗi:

-Cậu là người đã giúp tớ rất nhiều, tớ không muốn lợi dụng tình cảm của cậu. Cậu thừa biết tớ lấp lửng để cho nhiều vệ tinh theo tớ, cũng chỉ là để khiến Tuấn phải ghen tuông. Nếu cậu cũng muốn giống như họ thì tùy cậu.

Hải mỉm cười. Thật ra Hải cũng lợi dụng tình cảm của Hiên mà. Vì Tuấn nên Hiên mới thân thiết với Hải, vì Tuấn nên Hải mới trở nên quan trọng.

Hiên cầm lấy chiếc cặp chéo, bước vội ra cửa. Hiên không bao giờ muốn mất 1 người bạn như Hải. Ra đến cửa thì Hiên chạm mặt Tuấn. Hiên bối rối, lo sợ, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào mắt Tuấn. Vừa lúc, Hải cũng xuất hiện sau lưng Hiên:

-Nếu không có tình cảm thì đừng ràng buộc Hiên nữa. Tao mới là người có thể mang lại hạnh phúc cho Hiên.

Tuấn cười nhạt, quay lưng bước ra ngoài:

-Hoa thơm ong bướm có quyền dặt dìu. Nếu thích thì cứ theo đuổi cô ấy.

Hiên lèo đèo chạy theo Tuấn. Mấy năm rồi đều là như vậy. Hiên luôn phải đuổi theo, phải níu kéo tình cảm này. Lúc nào Tuấn cũng như 1 bức tường khó gần gũi, khó xâm phạm. Ở thời điểm này Tuấn càng giống 1 tảng đá nặng nề. Cảm giác như lúc nào Hiên cũng phải vươn tay ra với theo bóng dáng người phía trước.

Hiên kéo tay Tuấn lại, thở hổn hển:

-Xin lỗi, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Tuấn đứng lại, không nói 1 lời nào, tâm thế bình thản như nước hồ thu. Bỗng nhiên Hiên cảm thấy đổ vỡ. Tuấn không hề ghen 1 chút nào cả, cũng có nghĩa là trong tim Tuấn không có Hiên. Thật ra Hiên cũng quen rồi. Trước giờ đều hiểu rõ tình cảm của Hiên là đơn phương. Thế mà vẫn cảm thấy đau thắt.

Liệu có phải ngay từ khi bắt đầu, tình cảm của Hiên đã là vô ích?

Bất chợt Tuấn quay lại, nhanh như cắt, Tuấn túm lấy tay Hiên, tay còn lại luồn vào sau gáy. Tuấn hôn Hiên, 1 nụ hôn đầy nộ khí. Hiên đi từ ngạc nhiên đến khó thở vì thiếu dưỡng khí, Hiên đẩy Tuấn ra nhưng không được.

Vốn dĩ Tuấn đề xuất với Hiên chuyện hẹn hò chẳng phải do cảm động trước tình yêu của Hiên. Tuấn chỉ muốn Hiên chấm dứt việc làm ngu ngốc ấy đi. Tuấn để Hiên tận mắt chứng kiến hình ảnh chàng hoàng tử trong mơ mà Hiên tự vẽ ra, thực tế không tồn tại. Chính tay Tuấn sẽ bóp nát hình ảnh đẹp đẽ ấy, để Hiên phải tỉnh ngộ. Thế mà Hiên vẫn vui vẻ chấp nhận, chịu đựng tất cả, hi sinh 1 chiều. Đã 3 năm trôi qua mà Hiên chưa 1 lần giao động. Nhiều lần Tuấn có ý định giải phóng cho Hiên vì Tuấn hiểu tuổi thanh xuân của con gái trôi qua nhanh lắm, Tuấn không nỡ để Hiên phí hoài thời gian tuổi trẻ vì mình. Nhưng rút cuộc

lại không đành lòng đẩy Hiên đi. Tuấn nhận ra Hiên mỏng manh nhưng mạnh mẽ. Nhiều lúc khiến Tuấn muốn ôm chặt vào lòng. Với Tuấn, Hiên dần dần trở thành 1 thói quen khó bỏ, như hơi thở vậy. Nếu đã vậy, Tuấn quyết định sẽ đối xử với Hiên như 1 người yêu thực thụ. Ấy thế mà lại chứng kiến Hải hôn Hiên. Tuấn giận điên người nhưng vẫn cố tỏ ra lãnh đạm. Giận Hải 1 thì Tuấn giận Hiên 2. Tại sao Hiên lại gần gũi Hải đến mức ấy. Thậm chí có lúc Tuấn cảm giác Hiên gần gũi Hải hơn cả với mình. Vì giận Hiên nên Tuấn không lao vào đánh Hải. Nếu làm thế Tuấn sẽ giống như thằng ngốc, đâm mình vào trò chơi tình ái của Hiên, giống như 1 quân cờ không hơn không kém.

Tuấn buông Hiên ra, cười nhạt:

-Nếu muốn hôn thì lúc nào cũng được, cần gì phải chạy đến tìm thằng đó.

Hiên lùi lại, giữ khoảng cách an toàn. Hiên biết rất rõ Tuấn là con người ngạo mạn, thô lỗ. Nhưng tại sao những lời nói của Tuấn lại khiến Hiên đỏ mặt đến vậy. Tuấn nghĩ Hiên là hạng người nào? Thiếu thốn đến mức phải đi tìm người để giải quyết hay sao? Hiên đứng nhìn Tuấn, ánh mắt để mờ mịt:

-Đối với Tuấn Hiên là gì? Sức chịu đựng của con người có hạn. Gia náo đứt dây. Hiên mệt mỏi lắm rồi, không đủ sức chạy theo Tuấn nữa. Mình chia tay đi.

Tuấn đứng như trời trồng. Nhất thời không biết phải làm sao. Có nằm mơ Tuấn cũng không ngờ mình bị đá. Đây chính là điều Tuấn đã mong chờ suốt mấy năm qua cơ mà. Tại sao lại cảm thấy có thứ gì đó vừa tan vỡ.

Hiên quay lưng bỏ đi.

Hiên là người, không phải thánh mẫu. Mấy năm qua Hiên đã chịu bao nhiêu tủi thân. Khóc 1 mình, cười 1 mình, trách Tuấn, nhưng đến khi được gặp lại cảm thấy mãn nguyện, chấp nhận chờ đợi, chấp nhận cho đi 1 chiều.

Bạn và người yêu? Một người thì trắng trợn cướp đi nụ hôn đầu của Hiên, dù chỉ là 1 cái chạm môi, còn 1 người thì xem Hiên như chỗ để trút giận. Hiên có cảm giác bị phản bội. Hiên đã tưởng tượng nụ hôn đầu của Hiên phải là ở 1 nơi lãng mạn, cùng những lời nói âu yếm ngọt ngào. Ấy vậy mà...

Đi được vài bước thì Hiên đột ngột quay lại. Hiên không cam tâm. Hiên tiến về phía Tuấn, nhanh như cắt, Hiên luồn ngón tay vào ngón tay Tuấn, đẩy Tuấn ép sát vào tường rồi kiễng lên hôn.

Tuấn bị bất ngờ, cố tình buông thả bản thân để xem Hiên làm gì. Hiên hôn Tuấn say đắm, nụ hôn như biểu đạt tất cả tình cảm chồng chất xưa nay. Đúng là Hiên đã phải chịu nhiều cực khổ. Sau nụ hôn, Tuấn định vòng tay ôm chặt lấy Hiên thì Hiên đã buông ra và lùi lại.

-Xem như chúng ta hết nợ. Có thể đường ai nấy đi được rồi.

Hiên quay lưng bước vội. Vẫn là bước chân của đứa con gái mảnh mai có vỏ. Nhanh và nhẹ như 1 làn gió.

Hiên mỉm cười mà nước mắt cứ lăn chã tuôn rơi. Đến cuối cùng Hiên vẫn phải thừa nhận Hiên không đủ sức, Hiên không thể làm cho Tuấn yêu Hiên. Tình yêu phải đến từ 2 phía mới là tình yêu. Cố gắng cũng đủ rồi, chỉ bằng giải thoát cho người ta.

Đã 2 năm trôi qua, Hiên đã đi làm, còn Trang thì vẫn đi học. Hiên đã hi vọng Tuấn sẽ níu kéo Hiên. Nhưng đó chỉ là 1 giấc mộng hão huyền. Tuấn lúc nào chẳng có back up, có hàng tá cô gái luôn ở trạng thái sẵn sàng nhảy vào thế chỗ Hiên. Thì chẳng có lý do gì để Tuấn chạy theo níu kéo Hiên cả. Thực tế vẫn là thực tế. Bây giờ Tuấn ra sao Hiên cũng không rõ. Hiên sợ nếu tiếp tục dõi theo Tuấn, Hiên sẽ không thể buông tay. Với lại, nếu phải nghe rằng Tuấn đang hẹn hò với 1 cô nàng nào đó, Hiên sẽ không chịu được. Chỉ bằng bịt tai bịt mắt lại.

Trang với Hiên vui vẻ đi khắp các sạp quần áo thương hiệu. Dĩ nhiên chỉ dám mua hàng sale. Ở những trung tâm thương mại lớn như thế này, giá tag đều là giá trên trời. Hiên đi làm nhưng mức lương cũng chỉ đủ tiêu thôi. Nghĩ lại thì hồi đi học vẫn giàu có hơn vì được bố mẹ chu cấp cho đầy đủ.

Chọn xong 2 bộ váy khá đẹp, Hiên với Trang vui vẻ ra quầy thu ngân. Nói thực là cả 2 đều phải cắn răng bỏ tiền ra mua vì thích quá. Sau khi máy tính vào mã vạch, thu ngân vui vẻ nói:

-Đơn hàng đã được trả tiền. Cảm ơn quý khách.

Trang với Hiền ngơ ngác nhìn nhau. Ai trả tiền mới được chứ? Hiền vội vàng cầm túi đồ rồi chạy ra cửa, nhìn quanh quất. Nhìn xong 1 hồi, Hiền thất vọng quay lại chỗ Trang. Hiền không hi vọng người trả tiền là Hải, nhưng Hiền chỉ nghĩ được đó là Hải thôi.

Thôi kệ. Hiền cười tươi rói:

-Chúng ta cứ nhận đi. Lòng tốt của người khác mà từ chối thì cũng điên khùng lắm.

2 cô gái vui vẻ cùng nhau ra khỏi trung tâm thương mại, vừa đi vừa cười nói, khiến cho nhiều người cảm thấy khó chịu, cũng có người cảm thấy ghen tị. Ra đến cổng trung tâm thương mại thì Trang đứng như trời trồng vì nhận ra 1 người con trai quen lắm, rất quen, vừa chui vào taxi. Đó là người con trai có mái tóc bông bênh, rẽ 2 mái thương hiệu Đan Trường của những năm 90. Người đó chính là người đã khiến Trang thay đổi như ngày hôm nay.

Kỷ niệm của thời niên thiếu 1 lúc ừa về.

Chapter 13: Hot boy của hiện tại

Chàng trai có mái tóc chôm chôm giờ chiếc gậy chọc xuống bàn. Viên bi cái chạm vào viên bi số 1 rồi cũng lúc viên bi 1 2 3 5 chui xuống lỗ, đồng thời vài viên bi khác chạm bằng.

Chàng trai có mái tóc bồ đôi đứng cạnh đó, tay khoanh lại, an nhiên theo dõi. Đây vốn là trò chơi mà cậu rất giỏi, nhưng mà người chơi cùng cậu cũng chưa từng thua kém.

Cậu vỗ tay tán thưởng:

-6 năm rồi mà kỹ năng của mày vẫn không giảm sút tí nào Tuấn nhỉ?

Tuấn tiếp tục cúi người xuống, giờ gậy trước viên bi cái và nhắm viên bi số 4:

-Lần này về có đi nữa không?

Tú chống gậy xuống sàn, nhìn chăm chú vào bàn bi a:

-Có chứ. Về đám cưới ông anh thôi. Sau này chắc định cư luôn ở Đức.

Tuấn gậy 1 đường điệu nghệ, viên bi cái nhảy qua vài viên bi, nhưng trước khi chạm viên bi 4 viên bi cái lại chạm phải viên bi 10. Tuấn chống gậy xuống sàn, nhường lượt chơi cho Tú. Con đường mà Tú định đi Tuấn cũng chẳng bao giờ có ý kiến gì. Có phải phụ nữ đâu mà ủy mị với suốt suốt.

Bố mẹ Tuấn lúc nào cũng đặt kỳ vọng rất cao ở Tuấn. Năm Tuấn học lớp 1, mỗi lần về đến nhà là mẹ Tuấn đều hỏi: “Hôm nay có bài kiểm tra không? Con được mấy điểm? Ai điểm cao nhất lớp?” Có lúc thì Tuấn tự hào trả lời: “Con được điểm cao nhất lớp.”, có lúc thì lại run rẩy: “Điểm cao nhất lớp là Hoàng Ngọc Tú”. Khoảng nửa năm như thế, mẹ Tuấn cũng bắt đầu quan tâm hỏi han: “Bé đó xinh không con trai?”. Tuấn không lưỡng lự mà trả lời ngay: “Con chưa từng gặp ai xinh đến thế.” Vậy là mẹ Tuấn bắt đầu ấp ủ âm mưu. Mỗi lần chuẩn bị cơm trưa cho Tuấn thì đều chuẩn bị 2 phần ăn tráng miệng và bảo: “Con nhớ chia sẻ với bạn Tú nhé. Sau này mẹ muốn Tú sẽ là cô dâu của con” Từ đó trở đi, mẹ Tuấn cũng không còn gương mặt khó đăm đăm khi biết điểm của con trai mình kém Tú nữa. Đàng nào thì sau này cũng là người một nhà cả. Mẹ Tuấn cười đầy bí hiểm. Đến cuối năm lớp 1, mẹ Tuấn bảo Tuấn rủ bạn đến nhà chơi. Lúc Tú đến chơi, mẹ Tuấn nhìn Tú với ánh mắt sáng rực. Lúc ấy nhìn Tú đáng yêu như 1 thiên thần. Thiếu kiềm chế là mẹ Tuấn đã lao đến ôm hôn thắm thiết rồi. Nhưng đến lúc Tú đi vệ sinh thì mẹ Tuấn mới sáng mắt ra. Thật không ngờ đó lại là 1 bé trai. Ý đồ chọn con dâu cho con trai không thành, nhưng mẹ Tuấn vẫn cảm thấy yêu mến Tú. Đến lúc Tú đi về, mẹ Tuấn ngó ý đưa về thì Tú chỉ sang nhà bên cạnh: “Nhà cháu bên kia”, càng khiến mẹ Tú bất ngờ hơn. Thì ra là hàng xóm láng giềng. Từ đấy trở đi 2 gia đình trở nên thân thiết, mẹ Tuấn cũng xem Tú như con cháu trong nhà. Có điều từ đó mẹ Tuấn càng nghiêm khắc hơn, đòi hỏi Tuấn không được thua kém Tú. Mỗi lần điểm của Tuấn thua Tú là Tuấn bị phạt.

Nhiều năm như thế. Đến khi hết cấp 1, Tuấn lò dò đến bên giường ngủ của mẹ bảo:

-Mẹ ơi. Sau này Tú sẽ là cô dâu của con. Vì thế, nếu có thua kém Tú thì mẹ cũng đừng phạt con nữa.

Mẹ Tuấn giật mình chạy lại ôm lấy Tuấn:

-Không được đâu con trai. Bố mẹ chỉ có mỗi mình con. Nếu như con có anh em trai thì bố mẹ sẽ không tiếc mà trao con cho Tú.

Lúc ấy Tuấn còn chưa hiểu gì về điều mẹ nói. Sau này khi đã lớn, Tuấn mới ý thức được rõ ràng. Có điều Tuấn vẫn cảm thấy trong lòng còn nhiều điều mơ hồ. Lại ở điểm, mỗi lần bị bọn con gái trong trường gán ghép, Tuấn lại không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn cảm thấy vui. Trong khi đó, Tú tỏ ra cực kỳ khó chịu. Có đợt Tú bị 1 học sinh nam theo đuổi, Tú suy sụp, sợ hãi đến mức suýt đổ bệnh. Tuấn cũng chẳng có khó khăn gì trong việc cắt cái đuôi ấy. Sau khi tự tìm hiểu, Tuấn được biết học sinh đó là người đồng tính chứ không phải nhầm Tú là con gái. Lúc ấy Tú suy nhược tinh thần, Tuấn đưa đến bệnh viện của gia đình khám chữa. Và dĩ nhiên là có nhờ nhân viên ở bệnh viện sửa đổi giới tính thành Nữ. Sau đó đưa kết quả xét nghiệm cho nam sinh đó xem và khẳng định Tú là bạn gái của cậu, nếu còn tiếp tục làm phiền thì sẽ kiện ra tòa vì tội quấy rối. Đã là đồng tính thì đối với con gái không còn cảm giác gì nữa. Từ đó nam sinh đó buông tha cho Tú.

Có điều Tuấn cũng hiểu rõ, Tú không bao giờ thích 1 thằng con trai, cũng có nghĩa là không bao giờ thích Tuấn. Thật ra Tuấn cũng đâu có thích con trai. Tuấn hiểu rất rõ bản thân mình không phải đồng tính, nhưng đối với Tú, cậu lại ôm 1 tình cảm mơ hồ, đến chính bản thân cậu cũng không hiểu nổi. Vậy thì cứ đợi cho đến khi đủ trưởng thành, đủ lớn để hiểu rõ bản thân mình đã.

Tú đi du học, còn Tuấn thì Tự Nhiên — khoa công nghệ sinh học. Tuấn không đi du học bằng tiền của gia đình. Tuấn tự ý quyết định trường sẽ thi, tự ý quyết định nghề sẽ theo. Cũng chỉ vì gia đình Tuấn đặt lên vai cậu quá nhiều gánh nặng, lúc nào cũng đòi hỏi cậu phải tự lập, phải giỏi giang, phải đứng trên người khác, nên vô tình biến cậu thành 1 đứa trẻ không cần phụ thuộc.

Ban đầu Tuấn định theo khối a, nhưng sau khi đến lớp luyện thi sinh với Trang, Tuấn đã bị lôi cuốn bởi những bài tập, bởi phong cách tự tin của Trang khi giải bài tập di chuyển. Thế là Tuấn quyết định theo khối b. Công nghệ sinh học đúng là 1 ngành học không tồi. Trong thời gian học đại học, Tuấn là chọn sẵn inh con đường làm nghiên cứu và mở công ty được phẩm.

Tuấn cũng không ngờ người thay đổi tình cảm lại là Tuấn. Người khiến cho Tuấn lưu tâm nhất trong thời gian Tú đi du học lại là Hiên.

Sau đại học, Tuấn làm nghiên cứu sinh ở Pháp 2 năm. Thành tựu cậu đạt được cũng không phải là tồi. 24 tuổi, là chủ 1 công ty được phẩm đang trên đà phát triển, có bằng thạc sĩ và vài cái nghiên cứu khoa học đang được đánh giá cao.

Càng ở trên cao thì càng cô độc. Trước đây Tuấn nghĩ con gái theo đuổi mình chỉ vì yêu cái vỏ bọc đẹp đẽ hoàn toàn do ông trời ban tặng: gia đình có tiền có quyền, gương mặt đẹp - hình thể đẹp. Chung quy lại cũng chỉ vì mong cầu lợi ích cho bản thân. Nhưng Hiên lại có thể chịu đựng tất cả, không cần Tuấn phải đáp lại. Dần dần, Tuấn cảm thấy mình như viên đá đã bị dòng nước mềm mại bào mòn. Thời gian Tuấn nghiên cứu ở Pháp, rất thường xuyên nhớ đến Hiên.

Tuấn tựa lưng vào cột, lật tờ báo thời trang, hỏi vu vơ:

-Có người yêu ở Đức rồi à?

Tú đặt gậy lên bàn bìa a, cúi người, bắt đầu nhắm mục tiêu.

-À ừ. Về khoản này thì chắc tao hơn mày Tuấn ạ. Suốt mấy năm mày chặt vật yêu được mỗi Hiên a2 để rồi bị đá. Còn tao đã từng yêu 2 lần rồi.

Tú gẩy viên bi trên bàn 1 cách điệu nghệ rồi tiếp tục:

-Lúc này gặp Trang a2 đi mua sắm với Hiên. Trang giờ khác lắm. Đẹp hẳn ra nhưng nhìn xa lạ hẳn. Hồi đó thấy Trang a2 gửi thư tình. Không cho người ta chút cơ hội nào sao?

-Gặp Hiên ở trung tâm thương mại nào?... Gì cơ? Thư tình?

-Hôm ấy là thi cuối kỳ môn văn.

Tuấn ngồi xuống ghế, bật lon bia, đưa lên miệng uống:

-Thư tình ấy hả? Là của Hiên.

Tú đẩy nhẹ chiếc gậy vào mục tiêu, có điều câu nói của Tuấn vừa phát ra khiến Tú chộc lệch ra ngoài. Tú chộc trượt.

- Sao cơ?

- Nói ra cũng thật xấu hổ, nhưng đợt đó tán cái Trang mãi không được. Lần đầu tiên ném mìn thất bại.

Trong chốc lát, cảm giác nuối tiếc phủ ngập tâm hồn Tú. Cảm thấy như là mình đã vô tình đánh mất điều gì đó.

Thật ra cũng có mất gì đâu nào. Nhiều năm xa cách như thế, giả sử ngày ấy có tình cảm, có ràng buộc, cũng không có gì có thể đảm bảo là tình cảm ấy còn tồn tại đến bây giờ.

Có điều, tại sao lại cảm thấy xót xa đến vậy? Sau bao nhiêu năm, cứ tưởng mọi kỷ niệm đã ngủ yên, giấc mơ của quá khứ đã bị lãng quên hoàn toàn. Bỗng nhiên thứ cảm xúc cũ bỗng dưng sống dậy, khiến lồng ngực bí bách, khó chịu quá.

Tuấn đứng dậy đặt 2 tay trên bàn bi a, chăm chú quan sát vị trí các viên bi:

-Chơi gì mà kém thế? Thế mà cũng chộc trượt được.

Tuấn cầm tờ báo thời trang quảng về phía Tú, và cầm gậy lên bắt đầu lượt của mình. Tú đưa tay đón lấy tờ báo, cười:

-Dạo này quan tâm đến thời trang nữ cơ à? Hay định mua tặng cô nào?

-Đọc đi, có mặt người quen đấy.

Tú cầm tờ báo trên tay có đoạn trả lời phỏng vấn của diễn viên Thu Thủy, hiện đang là người mẫu cho các hãng thời trang nổi tiếng thế giới được gia công tại Việt Nam. Là Kiều Thu Thủy lớp Anh. Nghĩ lại thì Thủy theo nghiệp diễn viên và người mẫu rất thích hợp.

“Có thể nói trong làng người mẫu Việt hiện nay, chị là gương mặt nhiều triển vọng nhất. Chắc chắn chị có không ít vệ tinh. Chị có thể chia sẻ với chúng tôi về mẫu người yêu lý tưởng của chị được không?”

“Tôi cảm thấy bản thân mình cũng bình thường thôi. Tôi có chút ít tài năng, chút ít nhan sắc nên đối với ý chung nhân tôi cũng không đặt quá nhiều tiêu chuẩn. Vậy mà tôi cũng đã từng thất bại rồi. Nghĩ lại thì rất có thể anh ấy thích đàn ông chứ không thích phụ nữ nên đã từ chối tôi. Có điều bây giờ chúng tôi đều đã trưởng thành, đối với giới tính của mình nhận thức tương đối rõ ràng. Nếu anh ấy nhận ra anh ấy cần 1 người phụ nữ bên cạnh thì tôi vẫn sẵn sàng dành tình cảm của mình cho anh ấy.”

“Ồ. Vậy mối tình của chị bắt đầu từ lúc chị còn đi học à? Chị có thể tiết lộ thêm về đối phương được không?”

“Đúng vậy, từ hồi tôi còn học cấp 3. Người đó hiện tại đang đi du học. Tôi theo nghề người mẫu, làm đại diện cho nhiều hãng thời trang thương hiệu quốc tế cũng là để gây ấn tượng với anh ấy. Ai ngờ tôi lại gặt hái được nhiều thành công đến thế.”

Tú vút tờ báo xuống ghế, cầm gậy đặt lên bàn bi a, cười nhạt:

-Mục tiêu mới của mày à Tuấn?

Tú có chỉ số cảm xúc rất cao, Tú thừa biết không phải là Tuấn đang để ý Thủy, chỉ là muốn trêu chọc Tuấn thôi. Giọng điệu của Thủy nghe có vẻ khiêm tốn nhưng đầy vẻ bỡn cợt Tú. Biết thừa Tú rất ghét bị coi là con gái, bị xem như thằng gay, vậy mà công khai bỡn cợt Tú theo cách này. Có lẽ Thủy hận Tú không ít.

Tuấn cầm lấy tờ báo thời trang tiếp tục lật mở, hỏi vu vơ:

-Người mà em ấy thầm thương trộm nhớ là ai nhỉ? Liệu có phải mày không Tú?

-Ai thèm quan tâm.

Tú nhắm mục tiêu rồi chọc 1 gậy, và lại chọc trượt lần nữa. Không hiểu tại sao này giờ Tú không thể tập trung chơi được. Tú quăng gậy xuống sàn:

-Chán quá. Không chơi nữa.

Tú biết chắc chắn 1 điều là Tú cần gặp lại 1 người vì lời hứa năm xưa vẫn chưa thực hiện, và cả 1 lời xin lỗi vẫn chưa được nói ra.

Chapter 14: Kỷ niệm bỏ quên

Tú cầm trên tay bản báo cáo về lịch sinh hoạt của Trang. Các ngày trong tuần đều lên giảng đường vào buổi sáng. Buổi chiều đi thực tập ở bệnh viện còn buổi tối đi gia sư. Tối thứ 6 đi ăn với Huy. Sáng thứ 7 lên thư viện, chiều thứ 7 đi chơi với Hiên. Chủ nhật về với gia đình.

Ngày nào cũng như ngày nào, tháng nào cũng như tháng nào, y lịch mà làm. Quả là con người làm việc có quy tắc.

6 năm rồi chưa có bạn trai.

Tú đứng cạnh cửa sổ, tay đút túi quần, đắm chiêu nhìn xuống đường. Thỉnh thoảng khóe miệng lại nhếch lên 1 chút định hình 1 nụ cười.

Trường Y đúng là ngôi trường đốt cháy tuổi thanh xuân. Học hết 6 năm mới có cái bằng đại học. Bù lại, sinh viên trường Y lại có được kiến thức cơ bản để chăm sóc bản thân. Trang lại là 1 sinh viên giỏi nên dĩ nhiên là biết cách làm cho bản thân ngày càng khỏe mạnh, nhiều sức sống, ngoại hình cũng đẹp lên đáng kể.

Trên bàn của Tú là tấm ảnh hồi đó Tú chụp Trang. Vốn định giữ làm kỷ niệm của riêng mình, nhưng Tú còn nợ Trang lời hứa là sẽ tặng Trang tấm ảnh. Gửi bưu điện thì đơn giản, nhưng Tú cũng muốn đối mặt đàng hoàng. Đối với Trang, Tú vẫn cảm thấy còn điều gì đó chưa toàn vẹn.

Nếu đúng lịch thì hôm nay Trang sẽ đến cà phê sách, trùng hợp làm sao đó lại là tài sản của gia đình Tú. Cà phê sách ở tầng cao nhất, các tầng khác đều kinh doanh 1 mặt hàng khác nhau. Tầng 13 được chọn để đặt camera giám sát.

Đợi 1 lúc thì Tú cũng nhận được điện thoại của ban quản lý báo là 2 cô gái Tú đang chờ đã xuất hiện. Dĩ nhiên Tú đã có kế hoạch cho chuyện này.

6 năm rồi, Trang vẫn đều đặn đến cà phê sách. Không phải vô tình mà là cố ý. Trang biết rõ đó là của gia đình Tú, nhưng Trang vẫn đến. Để làm gì ư? Để níu kéo 1 hi vọng mong manh, đó là để Tú thấy được Trang đang thay đổi từng ngày. Trang cũng biết rõ là Tú đã đi du học. Nhưng du học thì cũng phải có lúc về nhà nghỉ ngơi.

Trang muốn để Tú phải nuối tiếc. Có điều dần dần Trang lại hiểu ra, dù có cố gắng thế nào thì sự nổi bật của mình cũng không thể bằng Tú. Tú vốn dĩ là hoàng tử ngay từ trong trứng.

Giả sử không có duyên gặp, giả sử Tú không biết đến sự thay đổi của Trang thì cũng không sao. Trang vẫn đến nơi đó như 1 thói quen. Chỉ để cảm thấy kỷ niệm cũ vẫn còn vương vất quanh mình.

Lúc trước, Trang hận đến mức quyết tâm từ bỏ, quyết tâm thay đổi, nhưng lại nhận ra trong lòng mình có điều gì đó còn chưa thể quên. Đến khi gặp Tú ở trung tâm thương mại, Trang lại nhận ra mình chẳng hề hận Tú như mình đã tưởng. Tú như 1 làn gió, đến rồi đi, đi rồi vẫn để cho người ta mong ngóng, dù cho đó là gió độc.

Hiên ngồi đối diện với Trang. Trang đọc manga còn Hiên đọc sách. Hiên đọc đủ thứ sách kỹ năng sống, kỹ năng giao tiếp, còn Trang thì không thể bỏ manga. Hiên có làn da mịn màng, ứng hồng nên rất hợp với màu hồng nhạt. Có lúc Trang cũng phải nhìn Hiên không chớp mắt. Vậy mà chuyện của Hiên với Tuấn cũng không đi đến đâu.

Trang đang chọn truyện thì 1 người đàn ông cũng lại gần Trang chọn truyện. Nhìn anh ấy khá đẹp trai, lời cuốn nhất ở nét đàng hoàng đỉnh đặc của đàn ông trưởng thành. Nhìn anh ấy rất quen. Anh ấy chọn 1 bộ truyện đang hot rồi qua chỗ thu ngân.

-Anh mượn bộ này 1 thời gian.

Nhân viên trông hàng mỉm cười thân thiện:

-Dạ.

Anh ấy không trả tiền mà nghiêm nhiên tiến về phía 1 cô gái đang đứng cạnh chiếc đàn piano. Cô ấy nổi bật nhất quán chỉ với trang phục màu xanh nhạt, túi xách xanh nhạt và đôi dép cao gót xanh nhạt, mái tóc đen và làn da trắng bóc. Hầu hết mọi người đều để mắt theo dõi cặp đôi vừa đến. Khi người cô gái ấy quay mặt lại, Trang mới nhìn ra đó chính là cô giáo của mình hồi cấp 3. Quả thực cô ngày càng xinh đẹp. 30 tuổi mà vẫn đầy nét tươi trẻ của tuổi thanh xuân, nhưng khí chất tỏa ra lại là của người trưởng thành. Đến lúc này Trang mới nhớ ra người đàn ông ấy chính là người đàn ông chụp ảnh cưới cùng cô Hiền. Quả thực họ rất đẹp đôi. Trên ảnh đã đẹp đôi, ngoài đời lại càng đẹp đôi hơn. Trang cảm thấy lồng ngực bí bách khó chịu. Một nỗi buồn không tên cứ khiến lòng day dứt mãi. Huy và tình yêu của ngày ấy không còn chút hi vọng nào nữa rồi. Trang cảm thấy như chính mình thất tình vậy. Trang định đến chào hỏi cô giáo cũ nhưng khi kịp định thần cô đã cùng vị hôn phu rời quán.

Một lúc sau, tiếng piano vang lên khiến tâm hồn Trang dịu lại. Là bản nhạc Juliette. Tiếng nhạc vang lên như có mưa mát lạnh, như âm hưởng từ xa xôi vọng về, tưởng chừng như trước mắt Trang là 1 chàng trai mặc chiếc áo sơ mi cổ dựng trắng muốt ngồi cạnh cửa sổ, say sưa thả mình theo từng điệu nhạc, mỗi ngón tay lướt trên bàn phím piano điệu nghệ như người nghệ sĩ đang nhẩy múa, ngoài vườn tí tách mưa rơi. Đẹp tựa như 1 hoàng tử trong mơ. Một góc ký ức của Trang vẫn còn hình bóng ấy, hình bóng đẹp dịu dàng, đầy hư ảo, hình bóng cậu bạn lên hát bài đêm trăng tình yêu, tự hát và tự đệm guitar. Đến khi bản nhạc kết thúc, trong quán chỉ còn nghe thấy tiếng vỗ tay tán thưởng. Trang cũng hướng ánh mắt đến vị trí đặt piano và người chơi đàn. Lúc này, hình ảnh người thanh niên ngồi cạnh chiếc piano mới khiến tim Trang đập loạn. Anh ta mặc áo sơ mi tím thẫm, quần thô, và điểm đặc biệt nhất ở anh ta là mái tóc. Trang phải cố trấn an mình, rằng chỉ là người giống người. Trang không muốn bản thân hi vọng để rồi lại thất vọng. Người này không thể nào là Tú. Mà giả sử là Tú thì Trang cũng không biết nên đối mặt như thế nào.

Người thanh niên đứng dậy, quay lại, nở 1 nụ cười hoàn hảo chào tất cả mọi người trong quán rồi bước ra khỏi quán. Trong khoảnh khắc người đó quay mặt lại, Trang như người mộng du, tay chân trở nên thừa thãi. Gương mặt ấy không thể lẫn vào đâu được. Trong ký ức, ở hiện tại đều đẹp lạ lùng.

Cậu ấy ra khỏi quán mà không nhận ra bạn cũ. Là bởi vì Trang quá mờ nhạt, hay vì Trang đã thay đổi nhiều đến mức cậu ấy không thể nhận ra?

Nên làm gì trong hoàn cảnh này bây giờ?

Chợt 1 bàn tay nắm lấy tay Trang, lôi Trang đứng dậy:

-Chúng ta đi thôi.

-Đi đâu?

-Gặp người đó...gặp 1 cách tình cờ là được chứ gì.

Hiên quả đúng là tri kỷ. Có thể Hiểu được Trang dù Trang không nói. Trang với Hiên vội vàng ra quầy phục vụ thanh toán rồi chạy vội ra ngoài. Có điều khi ra đến cửa thì lại chẳng thấy đâu. Chỉ còn biết cười buồn.

Là gió thì mãi mãi cũng là gió. Đến rồi đi, có muốn nắm bắt cũng không có cách nào.

Vậy cách tốt nhất là hãy để ọi thứ đi qua...

Trang mỉm cười bảo Hiên:

-Bowling nhé. Người ta là hot boy. Chắc không cần chúng ta phải làm harem nữa đâu. Thừa lắm.

Hiên bĩu môi, chửi mắng:

-Hot boy cái cóc khô gì. Hot girl thì có.

Bầu không khí ấm đạm được làm nóng lên bởi tiếng cười của 2 cô gái.

Lúc buồn chỉ có ăn và vận động mới có thể làm cho tâm trạng cân bằng trở lại. Trang cùng Hiền xuống tầng 10 chơi bowling. Không ngờ lại gặp người quen. Là Huy. Huy đi cùng 1 chị lớn. Trang chạy lại phía Huy, kéo ống tay áo làm nũng:

-Thật là may quá. Có người trả tiền giúp rồi. Đang lo không biết lấy tiền đâu ra mà trả.

Huy cười tươi rói, nụ cười thoải mái, cả con người cũng thoải mái. Huy lúc nào cũng khiến Trang tin tưởng, yên tâm.

-Xoa thoải mái đi.

Đột nhiên Trang bị gỡ tay ra khỏi Huy, người phụ nữ đi cùng Huy vội vàng níu lấy tay Huy:

-2 em là bạn của Huy à? Cứ chơi thoải mái, chị mời.

Hiền nở 1 nụ cười xã giao chào người phụ nữ nọ. Còn Huy vội vàng gỡ tay chị ta ra. Cơ mà chị ta vẫn cố tình bám như sam. Huy gắt gỏng:

-Bạn em thì để em mời. Chúng ta đến đây để bàn chuyện làm ăn. Chị đừng làm những hành động kỳ quặc.

Người phụ nữ nọ rơm rớm nước mắt nhìn Huy:

-Sao em lại nổi nóng với chị?

Nói xong chị ta bỏ về.

Trang nhìn theo cho đến lúc chị ta đi khỏi rồi mới dám ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Lại lái may bay à? Huy với Trang đẹp đôi lắm mà. Đừng bỏ Trang tội lắm.

Huy cau mày cầm bowling liệng 1 đường:

-Đùa à. Đối tác thôi. Chị ấy tìm người môi giới bất động sản. Huy là người môi giới của chị ấy. Mua vài mảnh đất rồi đấy. Thừa tiền nhưng hình như tình duyên cũng không đến đâu.

Trang đẩy vai Huy cười giòn giã:

-Đại gia à. Kinh vậy. Mà nhìn chị ấy cũng có nhan sắc. Giọng nói lại còn nhẹ nhàng thánh thót. Vớ bỏ rồi Huy ơi.

Huy giận dữ túm lấy vai Trang, nhìn thẳng vào mắt Trang. Hành động thì đầy phần nộ nhưng ánh mắt lại vô cùng khó hiểu. Trong chốc lát Trang cảm thấy như mình chìm đắm vào 1 thế giới khác, 1 thế giới Trang chưa bao giờ nhận ra. Đó là 1 ánh mắt dịu dàng mà chân thành quá đỗi. 2 người cứ đứng như vậy, nhìn thẳng vào mắt nhau, cảm tưởng như sắp trao cho nhau nụ hôn đầu đời. Đó chính xác là tư thế của 2 người đang yêu nhau.

Hiền thấy vậy liền kéo áo Trang:

-Này..này...Mọi người đang nhìn kìa.

Đến lúc này Huy mới vội vàng buông Trang ra.

-Thôi 2 cậu chơi tiếp đi. Tổ về trước đây. Hết bao nhiêu cứ cầm thẻ này mà thanh toán.

Trang cầm thẻ ATM trong tay và bóng dáng Huy đi khỏi. Thật lòng mà nói Trang rất muốn Huy tìm được hạnh phúc của đời mình. Nếu người đó là Trang, có lẽ Trang cũng sẽ không từ chối.

Chapter 15: Anh hùng cứu mỹ nhân

Hiền ngắm nghía trái bowling đang xoay tròn trên tay mình, nhưng tâm trạng thì lại không đặt ở trái bowling.

-Cứ mãi ảo tưởng hình bóng xa xôi làm gì. Chẳng phải người ở trước mắt mới là hiện tại hay sao. Cả cậu và Huy đều ngốc. Con người phải sống với thực tế chứ không phải những giấc mơ. Không chừng xuống dưới kia Huy sẽ gặp cô Hiền...

Hiên chưa nói hết Trang đã vội vàng chạy đi. Hiên nói đúng, nếu để Huy đối mặt, có lẽ Huy sẽ bị shock. Chạy được vài trăm mét, Trang đã cảm thấy đôi chân mình không nghe lời, quai dép cửa vào chân đỏ ửng, Trang cúi xuống tháo dép cao gót rách trên tay, và cứ thế chạy bằng chân đất.

Hiên cầm bowling liệng 1 đường điệu nghệ rồi tự cười mình.

Con người phải sống với thực tế chứ không phải những giấc mơ.

Vậy nhưng bản thân Hiên cứ mãi đắm chìm trong giấc mơ thời niên thiếu. Đắm chìm đến mức không bao giờ muốn tỉnh, mặc dù giấc mơ ấy đầy nước mắt. Cuối cùng thì Hiên cũng phải tỉnh giấc, cũng phải nhận ra rằng có với tay nịt kéo thì cũng chỉ chạm thấy hư không.

Đang đắm chiêu suy nghĩ thì Hiên nhận được điện thoại. Là điện thoại của sếp. Không hiểu ngày nghỉ anh ta còn gọi cho Hiên làm gì. Trong công ty, người mà Hiên không ưa nhất là sếp. Sếp rất gallant, rất đại gái nhưng cũng rất đáng sợ. Sếp hay có hành động quấy rối tình dục nhân viên, lúc thì giả vờ vô tình đụng chạm, lúc thì công khai vòng tay ôm nhân viên nữ. Cũng có mấy lần Hiên bị thả dê nhưng Hiên khéo léo tránh né. Hiên không ưa sếp nhưng lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào, dĩ nhiên chỉ là để xã giao, Hiên không muốn mất việc. Hiên bấm nút nghe:

-Dạ anh ạ.

-Em đang ở đâu? Đến Paradise hát với bọn anh đi. Anh cần em phụ giúp tiếp đối tác.

Paradise chẳng phải ở tầng 18 hay sao. Đúng là xui xẻo. Nếu Hiên nói dối là đang bận, ngộ nhỡ chạm mặt sếp hoặc người quen của sếp, thế nào cũng rắc rối to. Nhưng nếu đến đó, Hiên cũng chẳng thấy thoải mái chút nào. Còn đang lưỡng lự, Hiên đã nghe được sếp hỏi thúc:

-Đối tác cũng không có ai xa lạ đâu. Là anh Tùng bên công ty JVC và Hải bạn cũ của em đấy. Anh nghe Hải nói là có tình thân thiết với em.

JVC cái cóc khô gì. Toàn 1 lũ dê xồm cả. Đáng lẽ cái công ty ấy phải đổi thành JAV cho hợp với cái bản mặt dâm dê và ánh mắt khiến nhả của lão. Chắc suốt ngày xem JAV nên lão nhìn đâu cũng chỉ thấy miếng mồi ngon. Có điều nghe đến tên Hải, Hiên cũng cảm thấy yên tâm hơn phần nào. Chắc là đã đến lúc Hiên inh 1 cơ hội và cho người khác 1 cơ hội. Con người không nên chỉ bám víu mãi vào 1 giấc mơ hão huyền.

Hiên bấm thang máy lên tầng 18.

Cách đây 1 tuần, Tú tình cờ gặp Trang ở trung tâm thương mại. Ngay sau đó Tú lại biết được năm lớp 12 người Trang thích không phải Tuấn, Tú bắt đầu tìm mọi cách để tìm gặp Trang. Một ngày Tú lướt qua trung tâm thương mại ấy 3 lần, lướt qua ĐH Y 4 lần vào giờ đi học và giờ tan học. Có điều chẳng lần nào có duyên gặp mặt. Đến ngày thứ 5 thì Tú nản, Tú thuê người tìm hiểu lịch sinh hoạt của Trang. Và kết quả cũng sớm đến tay Tú. Đã vậy thì Tú sẽ xuất hiện ấn tượng hơn. Tú là con người cẩn thận nên dĩ nhiên Tú muốn dò xét thái độ của Trang.

Xem lại camera giám sát, Tú cũng biết lúc Tú ra khỏi cà phê sách, Trang đã chạy theo tìm Tú. Thế thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn Tú nghĩ nhiều. Có điều khi chứng kiến Huy với Trang ở khu chơi bowling, Tú cảm thấy giữa 2 người này có gì đó không bình thường. Sau đó còn thấy Trang chạy theo Huy. Bỗng nhiên Tú cảm thấy mất tự tin. Tại sao lại mất tự tin Tú cũng không hiểu. Tú đâu có xác định 1 mối quan hệ nghiêm túc. Chỉ là Tú muốn gặp lại Trang.

Nhưng trước hết Tú có 1 việc cần phải giải quyết, sau đó mới đến chuyện của mình.

Đang xem mấy đoạn bằng video thì nhân viên phục vụ mở cửa phòng, vừa lúc ấy Tuấn cũng bước vào trong. Nãy giờ Tú xem video nhưng tâm sự lại để ở tận đầu đầu. Tuấn ngồi phịch xuống ghế, với lon bia bật mở nắp rồi đưa cho Tú 1 lon:

-Sao thế? Gọi tao đến gấp có chuyện gì? Nếu chỉ đến để nhậu thì không cần gấp thế chứ.

Tú cầm lon bia đặt xuống bàn, bắt đầu nghiêm túc quan sát màn hình camera giám sát:

-Có nhận ra ai kia không?

Tuấn thờ ơ nhìn vào màn hình camera rồi lạnh lùng quay đi chỗ khác:

-Thằng Hải lớp A2. Tao đến đây không phải để ngắm thằng khốn đó đâu Tú à.

Tú quăng điều khiển xuống salon, ngồi phịch xuống ghế:

-Người bên cạnh cơ mà.

Tuấn đưa lon bia lên miệng uống liền 1 hơi dài. Nhìn thấy Hải khiến Tuấn cực kỳ khó chịu, chỉ còn biết dùng bia làm dịu cơn giận trong lòng. Từ rất lâu rồi, Tuấn nhận ra mình cũng ích kỷ, nhỏ nhen. Tuấn thường xuyên ghen với Hải nhưng không biểu lộ ra ngoài.

-Không biết.

-Người bên cạnh là Thành, lão ấy cùng khóa học với anh Minh và chị Hiền. Hồi còn đi học đã bị ghét vì hay giở trò với học sinh nữ. Lão ấy bị chị Hiền tấn công lần rồi đấy.

Tuấn nhìn Tú bằng con mắt đầy dấu hỏi:

-Liên quan?

-Hắn là sếp của Hiền.

Đến lúc này Tuấn mới thực sự nghiêm túc chú ý vào vấn đề.

-Chẳng lẽ khuyên cô ấy nghỉ việc. Mà hiện tại cũng đâu có là gì của nhau.

Thỉnh thoảng Tú quay sang quan sát thái độ của Tuấn. Từ xưa đến nay Tú chưa từng thấy Tuấn quan tâm đến đứa con gái nào. Nếu là bình thường, Tuấn sẽ bảo: "Mặc kệ". Nhưng lần này thái độ của Tuấn khác hẳn. Tú mỉm cười tự tin:

-Lúc này đi qua khu ẩm thực để quan sát thị hiếu khách hàng và cách phục vụ của nhân viên, tình cờ nghe được kế hoạch mờ ám của lão với Hiền.

Tuấn im lặng lắng nghe. Thật ra không phải Tuấn không sốt ruột, mà Tuấn sợ ngắt lời Tú sẽ mất thêm thời gian để nghe đoạn tiếp theo.

Tú với tay cầm lon bia trên bàn, uống lấy hơi và cũng cố tình thử thách Tuấn. Uống xong lon bia, Tú đứng dậy với tay cầm chiếc điều khiển. Tuấn sốt ruột không chờ được cũng đứng dậy:

-Kế hoạch gì?

Tú bật màn hình chuyển sang camera quan sát khu paradise.

Trước mắt Tuấn là căn phòng karaoke có 3 người đàn ông và 1 cô gái. Hải trầm ngâm ngồi trên ghế, không nói gì, không hát, chỉ uống bia. Còn 2 người đàn ông kia đứng dậy, tiến về phía cô gái, ngồi xuống bên phải và bên trái cô gái, cố tình ngồi sát vào, và còn có cố tình đưa tay sờ chân cô gái. Cùng lúc, cô gái cũng đứng dậy, cầm micro hát tiếp. Đây là 1 cách né tránh nhẹ nhàng của Hiền. Có điều 2 tên yêu râu xanh vẫn chưa chịu lùi bước. 1 tên đã áp sát và cố tình ôm eo Hiền.

-Lúc này nghe loáng thoáng thì hình như họ định chơi some. Chúng ta đang ở tầng 13, còn họ ở tầng 18, phòng 1806.

Tuấn vội vàng chạy ra cửa. Không đủ kiên nhẫn đợi thang máy, Tuấn chạy thang bộ.

Tú ngồi trong phòng tiếp tục xem camera, khoe miệng thỉnh thoảng lại định hình 1 nụ cười đầy phấn khích. Không ngờ cũng có ngày Tuấn quan tâm người khác đến vậy. Từ trước đến giờ Tuấn chỉ luôn quan tâm đến Tú, thậm chí chăm sóc Tú không khác gì chăm sóc công chúa. Nhiều lúc khiến Tú phát bực. Bây giờ thì Tuấn đã thay đổi nhiều rồi.

Lúc mới bước vào phòng karaoke âm ỉ tiếng nhạc và âm u khói thuốc, Hiền cảm thấy khó chịu, nhưng vẫn tự tin bước vào, nở 1 nụ cười xã giao hoàn hảo, chào hỏi tất cả mọi người. Đã khá lâu rồi không gặp lại Hải, Hiền cũng rất muốn biết tình hình hiện tại của Hải. Nếu so với những người khác đã từng theo đuổi mình, Hiền vẫn cảm thấy Hải là người khác biệt nhất. Chơi với Hải khá thân nhưng ở 1 góc nào đó trong con người Hải Hiền vẫn chưa hiểu được. Chính sự bí ẩn ấy khiến Hiền tò mò muốn khám phá. Kể cả sự bí ẩn ấy là mặt tối trong nhân cách của Hải. Sếp của Hiền mời Hiền uống rượu liên tục nhưng Hiền chỉ nhấp

môi. Ai cũng vui vẻ, hòa đồng, chỉ có Hải là trầm ngâm ít nói. Đến lúc rượu đã ngấm, 2 gã đàn ông bắt đầu có những hành động đi quá giới hạn với Hiên. Lúc vòng tay ôm eo Hiên thì Hiên khéo léo đứng dậy rót nước lọc. Lúc định đưa tay sờ đùi Hiên thì Hiên đứng dậy cầm mic đứng hát.

Đến bây giờ thì lão sếp công khai ôm eo Hiên, rồi còn thì thầm vào tai Hiên những câu nói dơ bẩn:

-Ngoan nào. Em có muốn được tăng lương không?

Cùng lúc đó, hắn hôn vào cổ Hiên. Hiên nhanh nhẹn đưa tay chặn miệng hắn, đồng thời đánh mắt sang phía Hải, vẫn thấy cậu ta lạnh lùng ngồi 1 chỗ như đang thưởng thức trò vui.

Khốn kiếp thật. Chẳng lẽ cậu ta hận Hiên đến mức muốn Hiên bị lũ háo sắc này giở trò.

Hiên cắn môi tức giận, đồng thời túm lấy tay lão sếp, cúi người, thúc cùi chỏ vào bụng lão sếp rồi kéo tay, quật mạnh về phía trước. Đây chỉ là 1 đòn thế nhu đạo cơ bản nhưng đối với những kẻ không đề phòng thì nó cực kỳ hiệu quả. Lão sếp bị quật mạnh xuống sàn, mắt mở thao láo đầy ngạc nhiên, còn miệng thì không ngừng rên rỉ vì đau. Có lẽ vì men rượu mà lão sếp của Hải cũng không biết sợ. Sau 1 thoáng bàng hoàng hắn vẫn can đảm lao tới. Hiên chẳng buồn nhìn, đưa chân lên đá mạnh 1 cái vào giữa ngã ba của lão, và bồi thêm 1 đá vào bụng lão. Chỉ trong chớp lát 2 gã đàn ông to xác đã bị hạ đo ván, lăn lộn dưới sàn. Hiên nhìn chúng bằng ánh mắt khinh bỉ:

-Nếu không có bản lĩnh tự bảo vệ bản thân thì đừng xinh đẹp. Các người hái nhảm hoa độc rồi.

Hải này giờ vẫn điềm tĩnh, thờ ơ ngồi nhìn với ánh mắt của kẻ ngoài cuộc, bây giờ mới đứng dậy đi ra phía cửa. Có điều Hiên bây giờ chỉ còn cảm giác khinh bỉ đối với Hải. 1 kẻ thậm chí còn không dám lên tiếng bảo vệ bạn cũ thì không đáng mặt nam nhi. Dù Hải có nói gì thì Hiên cũng không thèm nghe, tất cả đều là rác rưởi.

Hiên tiến về phía salon để cầm túi xách đi về, thì phát hiện cơ thể mình mất dần sức mạnh, đầu óc bắt đầu choáng váng. 2 gã đàn ông đang lăn lộn dưới sàn cũng bắt đầu ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ. Hiên hoang mang đưa mắt nhìn về phía Hải.

Hải đang đứng cạnh cửa, vịn chặt tay nắm cửa, ánh mắt u ám:

-Anh sẽ nhẹ nhàng với em. Anh hứa sẽ làm cho em cảm thấy thoải mái. Và dĩ nhiên sẽ chịu trách nhiệm với em.

Bình thường đến những chỗ như thế này Hiên rất thận trọng. Với rượu thì chỉ nhấp môi, nước lọc cũng chỉ uống chai mới do tự mình mở nắp. Nhưng lần này có Hải ở đây, Hiên đã nghĩ mình nên tin tưởng. Hiên không đề phòng với những thứ đồ ăn, thức uống mà Hải đưa cho. Không ngờ đã bị Hải bỏ thuốc mê.

Hiên từ từ ngã xuống salon. Trước mắt Hiên chỉ còn nhìn thấy hình ảnh mơ hồ: một người có gương mặt cân đối hoàn hảo, đầy nét nam tính và điểm nổi bật là mái tóc chôm chôm dựng ngược, đẩy mạnh cửa bước vào. Đến cuối cùng, khi nguy cấp nhất, Hiên lại chỉ biết bám víu vào giấc mơ thời niên thiếu. Khóe mắt Hiên rỉ ra 1 thứ nước âm ẩm, rồi Hiên không biết gì nữa. Chỉ là 1 giấc mơ thôi...

Đến lúc Hiên tỉnh giấc thì trời đã về khuya. Hiên không còn ở phòng karaoke ồn ào nữa mà là 1 căn phòng sang trọng, được trang trí bằng gam màu thanh nhã. Quan trọng hơn là Hiên không cảm thấy có điều gì khác lạ. Quần áo trên người vẫn nguyên và căn phòng rất gọn gàng. Có lẽ Hải chỉ muốn dọa Hiên chứ không có ý khác. Có lẽ Hải bình tĩnh là vì Hải đã bỏ thuốc mê mấy gã kia. Kết quả vẫn là Hiên an toàn thì không thể oán trách Hải được.

Hiên vén rèm cửa nhìn xuống đường. Đường phố vẫn sáng đèn nhưng bóng người chỉ còn lác đác. Chắc là đêm nay khuya về. Nghĩ lại khung cảnh trong quán và mấy gã đàn ông nồng nặc mùi rượu, Hiên vẫn còn cảm thấy ghê ghê. Trên quần áo Hiên vẫn còn mùi rượu, và cái cảm giác bàn tay bẩn thỉu của chúng chạm vào mình khiến Hiên muốn ói. Hiên vào nhà tắm xả nước rồi cởi bỏ quần áo. Hiên bước vào bồn tắm, nhắm mắt ngâm mình trong nước ấm.

Mất việc rồi. Tuần sau cũng có cần phải đi làm đâu. Thôi thì cứ hưởng thụ cái đã. Biết đâu sang công ty khác Hiên có thể gặp được bạch mã hoàng tử. Hiên chán ngấy lão sếp cặn bã từ lâu rồi. Lão quan hệ tốt với đối tác, nhưng chỉ thân thiết với những đối tác cặn bã như lão. Vậy nên những mối quan hệ quanh

Hiên toàn là những kẻ chẳng ra gì. Nếu làm việc cho người lãnh đạo đảng hoàng, lịch thiệp thì hiển nhiên mối quan hệ quanh Hiên cũng toàn là chính nhân quân tử. Chỉ nghĩ thôi Hiên cũng đã cảm thấy tương lai tươi sáng đang mở ra trước mắt.

Hiên tắm xong liền lấy khăn tắm lau khô người rồi bỏ quần áo vào bồn xả nước. Hiên giặt qua quần áo bằng sữa tắm rồi phơi tạm. Xong xuôi Hiên mở cửa bước ra ngoài tìm máy sấy tóc.

Vừa bước ra khỏi nhà tắm, Hiên như chết đuối người. Người xuất hiện trước mặt Hiên không phải Hải mà là Tuấn. Tuấn đang ngồi cạnh cửa sổ, trầm ngâm nhìn xuống đường phố lấp lánh ánh đèn. Vẫn là đôi mắt lạnh lùng, vẻ mặt thờ ơ, khiến bao nhiêu cô gái vừa yêu vừa hận. Hiên không thể nhầm được, bởi đã đắm chìm trong đó không biết bao nhiêu thời gian. Nhưng Hiên đã kiên quyết từ bỏ rồi, đứng lờn vờn trước mắt Hiên như ma ám nữa. Hiên đưa tay dụi mắt để xác minh đây chỉ là ảo ảnh. Có điều Tuấn đã đứng dậy đưa cho Hiên 1 chiếc váy.

-Em thay đồ đi rồi chúng ta cùng ăn khuya.

Hiên đưa tay cầm chiếc váy Tuấn đưa cho. Đúng là trên người Hiên giờ cũng chỉ có 1 mảnh khăn quần quanh người, nhưng có sao gì đâu, chẳng hử cái gì cả. Hiên buông chiếc váy xuống sàn lạnh lẽo ngồi xuống giường, và vẫn im lặng.

Lúc Hiên gặp nguy cấp, Tuấn đẩy cửa xông vào và không quên tấn cho Hải 1 trận. Hiển nhiên là Hải cũng không chịu thua. Cứ thế đánh cho đến khi phòng karaoke tan hoang và bảo vệ phải lên can thiệp. Xét về sức mạnh dĩ nhiên Tuấn trội hơn. Từ nhỏ Tuấn đã tự mình quyền bảo vệ Tú, nếu yếu đuối hơn Tú thì chẳng có mặt mũi nào. Tú lại chẳng phải 1 đứa con gái yếu đuối thích làm nũng. Tuấn thường xuyên tập thể hình và cả học võ. Về ngoài nam tính một phần cũng do tập luyện mới có. Nếu bảo vệ không can thiệp, khẳng định Tuấn sẽ đánh Hải lên bờ xuống ruộng, đánh cho bồ nổi ghen tuông mấy năm qua cứ để trong lòng mà không thể nói ra.

Sau đó Tuấn bế Hiên đến khu nghỉ ngơi của tòa nhà ở tầng 8 và thuê 1 phòng cho Hiên. Tuấn quay lại tầng 13 để gặp Tú. Tú cho Tuấn xem lại đoạn video đã ghi được khiến Tuấn tròn mắt ngạc nhiên. Hiên chưa bao giờ tỏ ra thô lỗ, cũng chưa bao giờ có hành động bạo lực nào nên ở trong mắt Tuấn Hiên chỉ là 1 cô gái yếu đuối. Không ngờ lại là 1 bông hồng gai. Về điểm này thì giống Tú. Tú từ nội dung đến hình thức đều thể hiện rõ ràng là 1 bông hồng đầy gai sắc nhọn. Còn Hiên những chiếc gai ấy chỉ khi cần mới để lộ ra ngoài. Tú nhìn vẻ mặt Tuấn thộn hết cả ra thì ôm bụng cười sằng sặc:

-Bây giờ mới biết gặp phải sư tử à. Không ngờ sở thích của thiếu gia họ Nguyễn lại là sư tử Hà Đông.

Nói đoạn Tú đứng dậy vỗ vai Tuấn bảo:

-Tao đã dặn nhân viên tắt camera phòng 808 rồi. Chúc đại thiếu gia vui vẻ!

Nói xong Tú rời khỏi tòa nhà.

Tuấn về phòng 808 lặng lẽ nhìn Hiên đang say ngủ. Bình thường chỉ có Hiên nhìn Tuấn chứ ít khi Tuấn công khai nhìn Hiên. Bây giờ mới phát hiện ra Hiên cũng là 1 cô gái sở hữu đầy đủ cái gọi là nhan sắc.

Có lẽ bởi từ nhỏ trong mắt Tuấn chỉ nhìn thấy 1 đứa bé quá xinh đẹp là Tú nên không còn thấy ai đẹp nữa. Dần dần trở thành thói quen, Tuấn chẳng buồn nhìn ai.

Có lẽ Tuấn đã khiến Hiên bị tổn thương quá nhiều, nhất thời Hiên vẫn chưa thể tha thứ cho Tuấn. Hiên im lặng khiến Tuấn lại càng day dứt. Tuấn cúi xuống nhặt chiếc váy đặt xuống giường, cạnh chỗ Hiên ngồi:

-Anh đợi ở sảnh. Lúc nào đói không chịu được nữa thì ra ngoài đi ăn với anh.

Tuấn định quay lưng bước ra ngoài thì bị Hiên túm lấy tay.

-Có 1 việc Hiên muốn làm lâu rồi.

Đôi tay Hiên mềm và mát như có sức mạnh sai khiến đối phương. Tuấn không nhấc chân bước tiếp được nữa. Tuấn đứng im chờ đợi. Tuấn sẵn sàng để Hiên ỉnh vài cái tát. Chỉ cần Hiên nhẹ lòng thì Tuấn cũng không còn day dứt.

Hiên đứng dậy luồn tay ra phía trước, ôm chặt lấy Tuấn.

Một thằng con trai trước 1 đứa con gái trên người chỉ có 1 tấm vải che thân, mái tóc buông xõa vẫn còn ướt, khắp cơ thể tỏa ra mùi sữa tắm nhẹ nhàng, dĩ nhiên là khó kiềm chế. Không ngờ Hiên không cho Tuấn ăn tát, không có nửa lời trách móc, mà lại ôm chặt thế này. Phần cơ thể của Hiên tiếp xúc với lưng Tuấn khiến Tuấn mất dần bình tĩnh, tim đập dữ dội. Tuấn định gỡ tay Hiên để bước ra ngoài, giữ ỳnh hình ảnh đáng hoàng của 1 chính nhân quân tử thì Hiên đã nhanh nhẹn di chuyển ra phía trước mặt Tuấn. Hiên nhẹ nhàng đưa tay luồn vào trong áo Tuấn, 1 tay ôm lấy phần eo, còn 1 tay vuốt ve phần ngực Tuấn. Tuấn thở gấp, mất dần kiểm soát. Hiên học những thứ này ở đâu ra? Ai cho Hiên những kinh nghiệm này? Tuấn giận nhưng hành động này khiến Tuấn bị kích thích, sắp không kiểm soát được bản thân. Tuấn cúi xuống, luồn tay vào tóc Hiên, hôn Hiên say đắm. Lúc thân dưới phản ứng thì bị Hiên đẩy ra.

-Hóa ra Tuấn cũng thích phụ nữ à... Phiên Tuấn đi ngay đi.

Tuấn im lặng đứng nhìn Hiên, đáy mắt đầy tia giận dữ. Hiên làm vậy để làm gì? Tuấn không phải trò chơi của Hiên. Và Tuấn cũng không ngờ Hiên dám chủ động làm thế với con trai. Trong đầu Tuấn chỉ còn lớn vồn 1 câu hỏi duy nhất, Hiên đã từng làm vậy với những ai? Chỉ cần thử thì sẽ biết ngay câu trả lời thôi mà.

Tuấn lạnh lùng tiến về phía Hiên như hổ vồ mồi. Tuấn nhắc bổng Hiên đặt lên giường, đồng thời cởi phăng áo của mình vứt xuống sàn. Hiên tròn mắt ngạc nhiên nhìn Tuấn. Con người lúc nào cũng thờ ơ lạnh lùng là thế, mà lại có lúc phần nộ thế kia. Hiên thoáng cảm thấy hoảng sợ, cảm giác như mình sắp bị phanh thây. Hiên chống tay toan đứng dậy bỏ chạy thì bị Tuấn dùng 1 tay ấn xuống giường. Tuấn ngồi phía trên người Hiên, khom lưng cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Hiên bảo:

-Đừng bao giờ đùa với hổ.

Lúc này Hiên bị rối loạn cảm xúc, lo sợ có, hồi hộp có, mong chờ có, và cả mong muốn thoát thân cũng có. Có điều Hiên đang đói, rất đói, đói đến mềm cả người, không đủ sức chống cự. Sau 1 giấc ngủ dài không có gì bổ bụng, thử hỏi có ai là không đói. Với lại ngay cả lúc no cũng chưa chắc Hiên đủ sức chống lại Tuấn. Đến lúc Tuấn cúi xuống hôn lấy hôn để lên môi, lên mặt, lên cổ Hiên và lần dần xuống dưới thì Hiên hoảng sợ thực sự. Hiên giãy dụa, quờ quạng tay cầu mạnh vào người Tuấn đến mức chảy cả máu. Hiên không định mất trinh cho 1 mối quan hệ không rõ ràng.

Đến lúc có cảm giác đau, Tuấn mới choàng tỉnh. Tuấn bình tĩnh trở lại, hơi thở đều đặn. Làm thế này Tuấn cũng có khác gì lũ cặn bã ban nãy đâu.

Tuấn đứng dậy, nhặt áo dưới sàn mặc lên người, khó khăn lắm mới có thể mở miệng nói 1 câu:

-Anh xin lỗi.

Hiên trở mình, úp mặt xuống ga trải giường, có lẽ là để che giấu mấy giọt nước mắt đang rơi ướt nhem cả mặt:

-Mấy năm nay Hiên đều muốn thử. Rất muốn thử nhưng chưa có đủ dũng khí. Không nói ra nhưng Hiên đã sớm nghi ngờ Tuấn đối với Tú có tình cảm. Nếu đúng là như thế Hiên cũng cam lòng rút lui. Nhưng ban nãy phản ứng của cơ thể Tuấn đã cho Hiên biết Tuấn không phải đồng tính. Thế cũng có nghĩa là Hiên không đủ hấp dẫn đối với Tuấn. Hiên chấp nhận rút lui rồi, sao còn đến đây làm gì. Tuấn không nợ Hiên gì cả. Vì thế phiên Tuấn đừng xuất hiện trước mắt Hiên nữa.

Tuấn lạnh lùng bước ra ngoài, đóng cửa:

-Nếu đói thì anh đợi ở sảnh.

4. Sau Mỗi CƠ Mưa, Cuối Chân Trời Là Cầu Vồng

Chapter 16: Có thứ tình cảm gọi là đuổi bắt

Trung bình, bạn sẽ mất một nửa số bạn bè trong vòng 7 năm và được thay thế bởi những người bạn mới. Vì thế các nhà nghiên cứu cho rằng tình bạn kéo dài hơn 7 năm sẽ là tình bạn mãi mãi.

Trang với Huy, Trang với Hiền đều đã vượt giới hạn 7 năm tình bạn. Trang chân trọng tình bạn ấy và muốn duy trì nó mãi mãi. Có điều chuyện xảy ra lại khiến tình bạn xoay chiều theo 1 hướng khác.

Hôm đó, Trang chạy đuổi theo Huy nhưng đã muộn. Huy tận mắt nhìn thấy chị Hiền chui vào chiếc xe Audi sang trọng cùng 1 người đàn ông. Huy chết lặng đứng nhìn. Trang chẳng có cách nào khác, đành lại gần đưa tay che mắt Huy.

-Nhắm mắt lại đi. Trang luôn ở bên Huy. Mãi mãi.

Phải rồi. Lúc Huy thi trượt ĐH Y, người ở bên cạnh Huy là Trang. Lúc Huy thất nghiệp, người an ủi Huy cũng là Trang. Lúc Huy tuyệt vọng trong mối tình đầu, người bên cạnh Huy không ai khác chính là Trang. Lúc Trang phát hiện ra mình chỉ là 1 trò chơi của Tú, người phát hiện ra Trang ngồi khóc là Huy. Lúc Trang cần thay đổi bản thân, người giúp đỡ Trang thay đổi cũng là Huy. Huy chưa từng chê bai Trang quê mùa, lời thô lỗ xấu xí. Ở cạnh Huy, Trang được là chính bản thân mình.

Để chuyển từ tình bạn sang tình yêu sẽ có 1 số khó khăn. Nhưng khi đã trở thành tình yêu rồi, nhất định sẽ là 1 tình yêu bền chặt.

Mặc dù không ai nói ra câu tỏ tình nhưng Trang với Huy có thể xem như bắt đầu hẹn hò. Vẫn là những thói quen cũ, thỉnh thoảng Huy đến đưa Trang đi chơi. Trang ngồi phía sau xe, khẽ vòng tay ôm lấy Huy. Có điều cả 2 vẫn chưa thể tiến tới 1 nụ hôn.

Thứ 6, Huy lại đến chở Trang đi chơi, 2 người vui vẻ ngồi ăn tối với nhau.

Đột nhiên ở đâu đó giai điệu piano vang lên. Vẫn là thứ giai điệu đẹp đẽ như phép màu, nó khiến cho Trang quay về hoài niệm. Tiếng piano như lời tâm sự của 1 chàng trai vừa thất bại trong tình yêu. Buồn bã, bi ai, nhưng không hề oán trách, cả trái tim và khối óc vẫn hướng về vùng trời mệnh mông trước mặt, để lại quá khứ ở sau lưng.

Một lát sau giai điệu ngừng, Trang tự cười ngốc nghếch. Tại sao mỗi lần nghe được phong cách chơi nhạc này, Trang lại chìm trong cảm xúc xưa cũ, cảm xúc của tuổi thanh xuân đã qua, mặc dù Trang là con người chỉ biết tiến về phía trước. Bỗng nhiên ai đó đặt 1 bông hồng xuống bàn. Trang vội vã ngẩng lên nhìn. Đó là chàng trai có mái tóc rẽ đôi, bông hồng phiêu diêu như hoàng tử, và cả ánh mắt trong vắt, bao la như cả đại dương. Trang như cảm thấy 1 lần nữa mình lại rơi vào trong đó, vùng vẫy cũng không có cách nào thoát ra.

Cậu ấy - ký ức xa xỉ nhất mà Trang có - lại đang xuất hiện ngay trước mắt Trang. Ngày ấy, Trang như lơ lửng bỗng nhiên được hoàng tử quan tâm. Ừ thì Trang có kiêu ngạo - kiêu ngạo đến mức tự mình cái quyền không cần ai theo đuổi, lạnh lùng và xua đuổi những người có ý với Trang. Nhưng chính bản thân Trang biết rất rõ mình khao khát được yêu thương. Chỉ cần người ấy xuất hiện, Trang sẽ đẹp lên để xứng đáng, để buộc chặt người ta. Nhưng rồi Trang nhận ra đó chỉ là màn sương mù giả dối. Trang lại trót rơi vào vực sâu không lối thoát - Trang thích người ta. Trang hận, nhưng rồi lại tha thứ. Trang tìm quên những ký ức buồn, và lưu giữ những hoài niệm đẹp. Trang hiểu rất rõ cậu ấy mãi mãi không thuộc về thế giới của Trang, chỉ có thể coi đó là 1 kỷ niệm đẹp đẽ trong đời.

Sau khi chấn tĩnh lại, Trang định tươi cười đáp lại như 1 người bạn cũ không có gì đặc biệt thì Huy đã cầm bông hồng trên bàn trả lại cho Tú:

-Trang giờ là bạn gái của tôi. Cảm phiền cậu giữ khoảng cách với cô ấy.

Đối với chuyện của Trang, người ân hận nhất là Huy. Ngày ấy Huy cố tình thỏa hiệp với Tú để được đi riêng với chị Hiền. Tú tiếp cận Trang với mục đích không rõ ràng, đáng lẽ Huy phải bảo vệ bạn mình, nhưng Huy lại trực tiếp bán đứng Trang. Mặc dù Huy cũng không ngờ Tú tiếp cận Trang chỉ là 1 trò chơi, nhưng Huy luôn cho rằng bản thân mình có lỗi. Nếu được làm lại, Huy không bao giờ để cho người khác làm tổn thương Trang. Ở hiện tại, Huy tự tin mình đủ chín chắn và tỉnh táo để bảo vệ Trang trước Tú. Huy rất muốn đứng dậy cho Tú vài đấm, nhưng điều đó cũng không còn cần thiết. Nhiều năm đã qua rồi, vết thương cũ cũng đã lành miệng, bơ đi mới là cách khiến cho Tú thêm nhục.

Tú chống tay xuống bàn, nhìn Huy đắm chiêu:

-Chị Hiền là 1 cô gái rất kín kẽ, hiếm khi công khai chuyện riêng lên mạng xã hội. Có lẽ chị ấy công khai chuyện xưa cũ là để vớt vát hi vọng cuối cùng - nhận được câu trả lời từ người bạn trai ấy.

Huy bị đánh trúng điểm yếu, thậm chí không thể nhìn thẳng vào mắt Tú, đành giả vờ không quan tâm lắm, quay sang gấp đồ ăn:

-Sao cậu lại nói với tôi về điều này.

Tú mỉm cười, nhưng trong ánh mắt hiện rõ 1 nỗi buồn thênh thênh.

-Tôi và cả anh trai tôi đều không muốn anh ấy cưới 1 người mà trái tim không thuộc về anh ấy. Nên có 1 phép thử cuối cùng.

Cả Trang và Huy đều ngạc nhiên quay sang nhìn Tú. Người đàn ông trong chiếc Audi sang trọng quả thật có nét giống Tú. Và Trang cũng nhớ ra tên facebook của chồng chưa cưới của cô Hiền: Hoàng Ngọc Minh. Thế ra họ là anh em. Huy cố nén 1 tiếng thở dài, điềm tĩnh nói:

-Nếu vậy thì cô ấy còn mơ ước gì nữa. Rõ ràng là 1 đối tượng mà nhiều người mơ ước cũng không được. Cô ấy cũng không cần phải hối hận đâu.

Tú cười mỉa mai:

-Cậu vẫn hèn nhất như ngày nào. Lúc trước cậu tự ti vì không có gì trong tay, bây giờ lại tự ti vì không bằng anh trai tôi. Thế thì cậu suốt đời chỉ ở phía sau mà buồn bã thôi.

Huy nổi giận đứng dậy túm áo Tú, nhìn Tú bằng ánh mắt căm hờn. Trang thoáng cảm thấy sợ hãi nhưng cố gắng không can thiệp. Không hiểu tại sao thứ mà Trang muốn bảo vệ nhất lại là bông hoa trên mặt bàn. Trang cầm lấy bông hoa đặt sang 1 chỗ an toàn hơn. Rồi bàn tay Huy cũng lỏng dần, Huy buông cổ áo Tú ra.

Tú này giờ vẫn rất tự tin, không tự vệ, cứ như biết trước mình sẽ không bị ăn đòn, khi bàn tay Huy buông ra cũng là lúc Tú hiểu rõ mình đã chiến thắng.

-Hôm nay là ngày cưới của họ, nếu cậu không đi thì sẽ không kịp nữa đâu.

Huy ngồi xuống, cố giữ nhịp tim ổn định nhưng không thể. Huy nhắm mắt lại, thờ ơ đều đặn:

-Xin lỗi Trang. Dù thất bại Huy cũng phải đi. Phải đối mặt với quá khứ dù chỉ 1 lần.

Huy đứng phắt dậy, toan bước đi thì Trang túm tay Huy lại. Đặt vào lòng bàn tay Huy 1 chiếc ô trắng muốt:

-Mưa lớn lắm. Cầm lấy. Nó sẽ tiếp sức cho Huy.

Huy cầm chiếc ô vội vã chạy đi.

6 năm đã trôi qua. Cái ngày mà Trang nghe được cuộc nói chuyện giữa Tuấn và Tú, Trang thậm chí còn không thèm nhìn mặt Tú, không thèm nói 1 câu. Bây giờ phải đối mặt như thế nào đây.

Tú nhìn theo bóng Huy đã đi khỏi, mỉm cười đắc ý:

-Thật là, vẫn dễ bị xỏ mũi như ngày nào. Nếu hôm nay là đám cưới của anh tôi, sao tôi có thể ở đây được cơ chứ.

Trang vốn dĩ định mỉm cười xã giao như chưa từng có chuyện gì xảy ra, coi như đã quên tất cả, xếp mọi chuyện vào quá khứ, để khẳng định bản thân mình đã quên Tú hoàn toàn, nhưng đến lúc này thì Trang không thể nào kiềm chế được nữa. Trang vung tay tát mạnh vào má Tú:

-Cậu...lúc nào cũng có thể coi người khác như trò chơi hay sao? Lúc nào cũng có thể mang tình cảm của người khác ra để đùa cợt hay sao?

Đánh người là Trang, nhưng khóc tức tưởi cũng là Trang. Trang cúi xuống khóc nức nở. Còn Tú lại 1 lần nữa cảm thấy tay chân thừa thãi. Tú đứng như tượng, căn môi cười ái ngại trước ánh mắt và lời dị nghị của những người đi ngang qua.

Đến khi Trang bình tĩnh trở lại, nín khóc, Tú mới cầm tay Trang lôi vào khu trượt băng. Tú thuê giày trượt, cúi xuống đi giày cho Trang và dẫn Trang vào sân. Tú dẫn Trang trượt vòng quanh sân, khiến Trang vừa sợ vừa hưng phấn. Trong chốc lát muộn phiền và mọi tâm sự u uất từ trước đến nay bay sạch. Đúng là ở cạnh Tú, Trang luôn có cảm giác phiêu lưu, nhưng lại rất an toàn vì được che chở. Trước cũng thế, đến bây giờ cũng thế.

Nếu có thể quên đi đoạn đối thoại ngày hôm ấy, thì đúng ra Trang phải cảm ơn Tú vì 1 giấc mơ, phải cảm ơn Tú vì đã có lúc Trang được Tú bảo vệ, được Tú cầm tay dắt qua những tổn thương đầu đời.

Quá khứ đã lùi xa rồi. Hiện tại chỉ có hình ảnh nam thanh nữ tú tay trong tay cùng với tiếng cười giòn giã mà thôi.

Rời khỏi sân trượt, Trang cùng Tú đứng trên sân thượng ngắm mưa và uống cà phê. Trời mưa lúc nào cũng khiến cho không gian trở nên ảm đạm và khiến lòng người cảm thấy cô đơn.

Tú đưa cho Trang 1 món quà nhỏ được gói ghém cẩn thận:

-6 năm trước đã hứa tặng cậu món quà này. Không ngờ 6 năm sau mới có thể tặng.

Trang hơi bất ngờ trước món quà Tú đưa cho Trang nhưng vẫn đưa tay đón nhận. 6 năm trước Trang đã nhận được 1 bó hoa và bộ trang phục mà Tú mua cho Trang. Trang vẫn giữ gìn cẩn thận chưa bao giờ bỏ ra mặc. Trang cũng rất muốn 1 lần được mặc nó đi chơi với Tú. Nhưng chắc là chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.

Thành phố đắm mình trong cơn mưa tầm tã. Bất giác Trang buột miệng hỏi:

-Không biết Huy thế nào rồi?

Không có thằng con trai nào vui vẻ khi đi với 1 người con gái mà người con gái đó lại nhớ đến 1 thằng con trai khác. Tú không vui nhưng Tú hiểu rõ người ở bên cạnh Trang từ trước đến giờ đều là Huy. Chia rẽ họ đúng là hơi ích kỷ, nhưng Tú không thể làm khác. Tú nhìn vào khoảng không gian mênh mông cùng những giọt mưa lạnh buốt, lặng lẽ đề nghị:

-Đám cưới của anh Minh và chị Hiền, Trang đến nhé.

Trang cảm thấy cổ họng mình đắng nghét. Đám cưới ấy là lẽ đương nhiên rồi. Có cô gái nào dám từ bỏ sự chắc chắn để theo đuổi 1 thứ tình cảm vu vơ đâu. Huy thất tình thì Trang cũng chẳng thế nào vui được. Trang cười buồn bã:

-Trang có thể đến với tư cách gì đây?

Tú quay mặt sang 1 hướng khác, đưa tay sang nắm lấy bàn tay đang lạnh cóng của Trang:

-Bạn gái của em trai.

Trang cũng quay sang 1 hướng khác mỉm cười ngốc nghếch. Quả thực là 1 giấc mơ ngọt ngào khiến người ta không muốn tỉnh.

Một lần nữa Trang lại buông thả mình vào giấc mơ xưa cũ.

Trang đứng ngắm mưa cùng Tú, rồi lại ngồi trò chuyện với Tú trên sân thượng không biết bao nhiêu thời gian. Đến lúc Trang hắt hơi liên tục thì 2 người mới cùng nhau đi xuống. Lúc vào thang máy, Tú đứng phía sau Trang, còn Trang đứng trước. Chỉ vì Trang muốn giấu cảm xúc của mình khi phải chính tay cắt đứt tất cả.

-Tú biết không? 6 năm nay Trang chưa từng có người yêu là vì Trang vẫn chờ đợi 1 người. Trang chờ đợi người ấy quên đi tình cũ, chờ đợi người ấy nhận ra người con gái hiện hữu bên cạnh cậu ấy mới là người thuộc về cậu ấy. Đã 6 năm rồi Trang chờ đợi Huy...

-Đừng nói nữa.

Tú vội vã ngắt lời Trang. 6 năm rồi Tú chưa từng có bạn gái, không phải Tú có vấn đề về giới tính, mà là vì ở Đức muốn tìm 1 cô bạn gái người Việt như ý thì không đơn giản. Hơn nữa Tú vẫn còn cảm thấy ám ảnh vì dáng đi lằm lũi của Trang hôm ấy. Tú vẫn chưa hết áy náy với Trang, nên rất sợ làm tổn thương những cô gái khác. Đến khi nào thực sự chắc chắn về tình cảm của mình, Tú mới có thể đáp lại người ta. Tú khoe với Tuấn rằng đã có 2 bạn gái, thật ra cũng là chém gió để không có cảm giác thua kém thằng bạn thân. Không ngờ câu trả lời của Trang lại hoàn toàn khác, nó khiến cho Tú tan nát lòng.

18 tuổi, Tú thất tình.

24 tuổi, Tú lại 1 lần nữa thất tình.

Trang đứng trước, nhìn hình ảnh phản chiếu của Tú trên tấm cửa kim loại sáng trắng. Tú ngẩng lên rồi lại quay sang hướng khác. Thoáng thấy ánh mắt Tú đỏ hoe.

Ra khỏi thang máy, Tú vội vã bước đi. Đi được 1 đoạn Tú dừng lại, dặn dò nhân viên lễ tân, rồi lại vội vã bước đi. Tú bước ra khỏi tòa nhà và lằm lũi bước đi dưới trời mưa tầm tã.

Lát sau nhân viên lễ tân bước đến đưa cho Trang 1 chiếc ô trắng muốt rồi bảo:

-Quý khách vui lòng nhận quà tặng của chúng tôi.

Trang cầm chiếc ô trắng muốt trong tay, lặng lẽ nhìn chàng trai đi khỏi tầm mắt. Trang với Hiền thân với nhau, dù sở thích khác nhau nhưng lại có 1 điểm chung đó là sợ bị tổn thương. Trang không đủ tự tin nắm bắt, sợ tổn thương nên quyết buông bỏ.

Cậu là giấc mơ dịu ngọt của tôi, nhưng tôi thà chính tay bóp nát giấc mơ ấy, còn hơn là đứng nhìn cậu hay ai khác hủy hoại nó. Để không bị bỏ rơi, cách tốt nhất là chủ động bỏ rơi đối phương. Để không phải chịu đau khổ, cách tốt nhất là đừng bắt đầu.

Ở 1 không gian khác trời vẫn mưa như trút. Cậu con trai 24 tuổi đứng trước cổng nhà cô gái hàng giờ. 6 năm trước cậu cũng đã đến đây để đón cô gái. 6 năm trước cậu vẫn là 1 thằng nhóc vắt mũi chưa sạch. Cậu của hiện tại đã là đàn ông trưởng thành. Nhưng cậu vẫn không biết phải vào với tư cách gì. Ngôi nhà của cô gái im lìm, ngoài cổng cũng không dán chữ hỉ. Cậu cảm thấy nhẹ nhõm. Rõ ràng là bị xỏ mũi nhưng cậu cảm thấy thanh thản. Mưa lạnh nhưng ở trong lòng cậu thì ấm, hi vọng đang lớn dần lên. Đúng là người bạn ấy hiếm khi công khai chuyện riêng tư cho người khác biết. Vốn dĩ quen nhau qua forum, đã rất thân thiết, thân thiết như thể 2 người là tri kỷ, nhưng cô ấy chưa từng chia sẻ profile của mình, cũng hiếm khi nhắc đến chuyện tình cảm thầm kín của bản thân. Nhưng lại có thể chia sẻ chuyện tình cảm lên facebook trước khi kết hôn. Phỏng đoán của Tú không phải là không có cơ sở. Nói đúng hơn thì Tú quá thông minh, thông minh đến mức khiến cho người khác ghen ghét đố kỵ, đồng thời cũng nề phục. Chỉ là phỏng đoán cũng khiến cho Huy lại 1 lần nữa bán đứng bạn mình, để chạy theo giấc mơ thưở thiếu thời.

Chưa dứt dòng suy nghĩ, Huy đã thấy chị Hiền bước ra khỏi cửa, trên tay cầm chiếc ô xanh nhạt. Màu xanh là màu của hi vọng, cũng là màu tươi sáng làm cho khoảng không gian ảm đạm bên cạnh sáng bừng lên. Thình thoảng có đợt gió thổi qua, chị Hiền lại lúng túng cúi xuống đưa tay giữ váy. Huy nhìn không chớp mắt, thình thoảng lại bật cười, không biết đã làm rơi chiếc ô trắng muốt từ lúc nào. Huy nhanh nhẹn bước đến đối diện với người con gái từ trước đến nay luôn khiến Huy mất tự tin. Hiện tại đúng là Huy đã cao hơn hẳn, khoảng cách về tuổi tác cũng không giống như xưa.

Nhìn thấy Huy đội mưa lại gần mình, chị Hiền còn ngạc nhiên hơn nữa. Người bạn ngày xưa đã trưởng thành rồi, không còn là đứa học trò khiến bản thân mình mất tự tin khi tiếp xúc. Ngày ấy, có cố gắng thế nào cũng không đủ tự tin để làm bạn, huống chi là làm người yêu. Nhưng chính bản thân chị Hiền cũng không hiểu tại sao bản thân mình vẫn chờ đợi.

Quá khư không dám đối mặt nhưng hiện tại đã có thể đối mặt rồi. Làm rõ 1 lần cho xong để tương lai không cần hối hận. Chị Hiền giơ chiếc ô lên cao hơn, để che cho cả 2 người, nụ cười nở trên môi không phải nụ cười của niềm vui, cũng không phải nụ cười xã giao gượng ép, mà là nụ cười quyết định chấm dứt quá khứ mệt mỏi. Chị Hiền chìa tay ra phía trước, chờ đợi 1 cái bắt tay của tình bạn.

-6 năm trước cậu nói thích tôi, tôi cũng hiểu đó là bông bột của tuổi học trò, chuyện đó không cần nặng nề quá. Chúng ta vẫn là bạn phải không.

Dù có che thế nào thì 1 chiếc ô cũng không đủ chở che cho cả 2 người trưởng thành trước mưa to gió lớn. Huy xót xa nhìn cô gái nhỏ bé trong chiếc váy xanh nhạt, mái tóc dính bết vào mặt vì nước mưa, cơ thể của cô đã bắt đầu run lên vì rét. Huy vội vã cầm lấy tay cô gái lôi mạnh về phía mình, rồi ôm chặt vào lòng, khiến cho chiếc ô rơi xuống đất.

-6 năm trước anh nói thích em, 6 năm sau anh đã thay đổi, anh không còn thích em nữa, nhưng anh muốn nói anh yêu em.

Trời vẫn mưa tầm tã, cả 2 người đều ướt sũng. Thỉnh thoảng trên mặt có lẫn vài giọt nước âm ẩm, mẩn mẩn.

Cách đó không xa, chiếc Audi sang trọng quay đầu rồi từ từ lặn bánh.

Chapter 17: Con dâu tương lai

Hôm ấy, Hiền đói đến mức không thể sĩ diện được nữa. Hiền mò xuống sảnh đi ăn cùng Tuấn. Huyết áp tụt xuống tận gót chân khiến Hiền bước đi cũng nặng nhọc. Ban đầu Tuấn phải dìu Hiền, sau đấy thì Tuấn ngồi xuống công Hiền đi cho nhanh. Hiền ngả mình vào tấm lưng vững chãi của Tuấn, trong lòng chỉ còn cảm giác hạnh phúc vô bờ. Hạnh phúc bao nhiêu thì Hiền càng sợ bấy nhiêu. Hiền sợ đây chỉ là 1 giấc mơ, 1 ngày nào đó buộc phải tỉnh mộng.

Lúc ngồi ăn cùng Tuấn, tuy rằng Hiền rất đói nhưng vẫn phải kiềm chế, ăn uống thỏ thẻ duyên dáng. Tuấn nhìn cái cách Hiền ăn mà không khỏi buồn cười. Nếu như Hiền không còn tình cảm với Tuấn thì đâu cần giữ ý tứ như thế.

Tuấn đặt tấm card visit xuống mặt bàn bảo Hiền:

-Hiện tại anh đang cần 1 trợ lý. Xét về mọi mặt em có đầy đủ tố chất để đáp ứng vị trí này. Hi vọng em sẽ đến làm cho anh.

Hiền chỉ nhìn lướt qua tấm card visit rồi lại toàn tâm toàn ý chúm mũi vào đồng hồ ăn. Phải chăng Tuấn muốn chuộc lỗi vì những đau khổ đã gây ra cho Hiền nên muốn cho Hiền 1 công việc. Hiền im lặng không đáp ứng cũng chẳng chối từ.

Ăn uống xong xuôi Tuấn đưa Hiền về nhà. Nhà Hiền cũng gần nhà Tuấn nên có thể nói là tiện đường. Tối hôm ấy Hiền nghĩ rất nhiều, nhiều đến mức không chợp mắt được. Đến làm việc cho Tuấn không chừng Hiền vừa có 1 công việc tốt, lại vừa có thể có được trái tim Tuấn. Nhưng rồi Hiền lại sợ, chẳng phải lần này cũng giống như lần Tuấn đề nghị cùng Hiền hẹn hò hay sao. Rút cuộc thì những chuỗi ngày dài sau đó, Hiền chỉ là cái bóng chạy theo Tuấn, Tuấn còn chẳng buồn nhìn. Đến gần sáng Hiền mới quyết định là sẽ không đến làm cho Tuấn. Hiền chợp mắt và đi vào giấc ngủ chập chờn.

Chưa ngủ được bao lâu thì Hiền đã nghe tiếng mẹ gọi:

-Hiền, dậy đi có bạn tìm.

Hiền uể oải vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà.

Ra đến phòng khách, Hiền suýt chút nữa ngã ngửa vì người tìm cô không ai khác chính là Tuấn. Tuấn đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ với mẹ Hiền.

Hiền vui vẻ ngồi xuống tiếp khách bằng nụ cười xã giao hoàn hảo:

-Cậu không phải đi làm sao? Còn có thời gian đến đây chơi với tớ nữa sao?

Tuấn quay sang cười 1 cái với mẹ Hiền rồi lại quay sang bảo Hiền:

-Anh đến đón em đi làm mà. Chẳng phải tối hôm qua em đã đồng ý rồi hay sao?

Hiền cười nhạt:

-Đồng ý gì cơ?

Ngay lập tức mẹ Hiền đưa tay nhéo mũi Hiền:

-Còn không mau chuẩn bị đi làm. Bạn con đợi gần nửa tiếng đồng hồ rồi đấy.

Hiên phụng phịu về phòng thay đồ. Lần đầu tiên Hiên bị bán đứng, và là bị bán đứng bởi chính mẹ mình. Cũng phải thôi. Với giao diện như thế kia thì làm gì có người phụ nữ nào từ chối nổi cậu ta.

Công ty của Tuấn chưa phải là công ty lớn, bề thế nhưng môi trường làm việc có vẻ chuyên nghiệp và cũng thân thiện. Nếu phải so với công ty cũ thì công ty mới này tốt hơn nhiều. Vả lại, nếu ở nhà chơi dài 1 thời gian đợi việc, thế nào Hiên cũng bị mẹ ca cho nghe vài bài ca vọng cổ. Hiên không ngại ngần đưa bút ký hợp đồng.

Sau khi xong việc với phòng nhân sự, Hiên được đưa đến phòng giám đốc. Tuấn đang chăm chú xem giấy tờ. Cái cách cậu ta chăm chú làm việc khiến Hiên không thể rời mắt khỏi. Bình thường đã đẹp, trong công việc khí chất tỏa ra từ cậu ta lại càng khiến cậu ta đẹp hơn. Đẹp đến nghẹt thở.

Chợt Tuấn ngẩng lên, cười, lúc nào chẳng vậy, 1 nụ cười đẹp đến chết người, đầy tự tin và kiêu hãnh.

Hiên ấp úng:

-Thời gian tới có lẽ phải phiền cậu hướng dẫn cho quen việc.

Khóe miệng Tuấn nhếch lên 1 chút, định hình 1 nụ cười. Công việc của Tuấn trong thời gian tới có lẽ là chỉnh đốn lại thái độ của Hiên. Tuấn đứng dậy, ôm 1 đồng giấy tờ đặt xuống bàn Hiên rồi nói:

-Anh là sếp của em, chắc em cũng phải thay đổi cách xưng hô thôi, xưng hô như cũ người khác sẽ coi thường anh mất.

Hiên đứng như trời trồng, phản đối yếu ớt:

-Nhưng...

Tuấn không đợi cho Hiên nói hết, vui vẻ bảo:

-Em lại đây, anh sẽ nói sơ qua về công việc của em. Sau này nhất định em sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của anh.

Ở đây hình như có gì đấy không đúng cho lắm. Chẳng có sếp nào bê giấy tờ giúp nhân viên cả. Trong môi trường làm việc, Tuấn thực sự thân thiện đến vậy sao? Hiên ngồi xuống bên cạnh Tuấn. Mùi nước xả vải và mùi đàn ông từ cơ thể Tuấn khiến Hiên thực sự mất tập trung. Có phải là do khoảng cách quá gần không. Hiên vội vàng kéo ghế lùi ra 1 chút.

Tuấn thấy buồn cười trước biểu hiện của Hiên, chẳng giống cô gái tung cước hạ gục 1 lúc 2 gã đàn ông gì cả.

Sau khi hướng dẫn sơ qua về công việc Hiên cần làm, Tuấn bảo:

-Em cứ xem tiếp đi, có gì không hiểu cứ hỏi anh.

-Ừ -Hiên gật đầu, nhoẻn cười.

Tuấn chau mày bỏ về chỗ ngồi:

-Đối với cấp trên, em cần gọi anh xưng em, đáp dạ vâng. Anh nghĩ em đủ thông minh để hiểu điều này.

Hiên ngậm cục tức trong họng nhưng cũng chẳng sao. Hiên quen ứng xử hoàn hảo với mọi mối quan hệ rồi mà. Có điều tại sao đối với Tuấn, Hiên vừa muốn lại vừa không muốn.

Ngồi xem giấy tờ được 1 lúc thì Hiên không chống chọi nổi với cơn buồn ngủ nữa. Hiên gục xuống bàn ngủ ngon lành. Trong giấc mơ Hiên thấy có ai đó cúi xuống hôn vào tóc của cô, 1 nụ hôn quá đỗi dịu dàng.

Kể từ hôm ấy, hôm nào Tuấn cũng đến đưa Hiên đi làm, và hôm nào cũng đưa cô về đến tận nhà. Ở công ty thì chẳng lúc nào Tuấn để Hiên làm việc nặng, thái độ thì lúc nào cũng ân cần. Đối với nhân viên khác, thái độ của Tuấn khác hẳn, Tuấn nghiêm khắc, yêu cầu cao và lúc nào cũng giữ 1 khoảng cách nhất định, không gần quá cũng không xa quá. Hiên vẫn là không hiểu được tại sao Tuấn lại thay đổi cách đối xử với Hiên. Thậm chí có nhiều lần Tuấn còn muốn đưa Hiên về nhà chơi nhưng Hiên khéo léo từ chối. Nếu là trước đây, Hiên sẽ cảm thấy hạnh phúc và may mắn lắm. Nhưng ở hiện tại Hiên sợ tổn thương đến mức lúc

nào cũng giữ 1 khoảng cách nhất định với Tuấn, Hiền không muốn mình tiếp lún quá sâu. Có điều Hiền vẫn bị Tuấn đưa về nhà.

Hôm ấy ngày nghỉ, Tuấn đến đón Hiền đi làm vì công việc đang cần hoàn thành gấp. Hiền cũng nghe lời. Ai ngờ đi được nửa đường Tuấn nói để quên giấy tờ, nên vội vàng vòng xe quay về nhà. Tuấn bảo Hiền lên phòng tìm cùng mình, ai ngờ bố mẹ Tuấn đều có mặt ở nhà và hình như đang đợi khách đến chơi. Hiền chẳng có cách nào khác ngoài cách cố gắng ứng xử hoàn hảo, mặc dù biết rõ vừa bị úp sọt. Bố mẹ Tuấn vui vẻ nói chuyện với Hiền vừa nhìn nhau rồi tùm tùm cười. Xét về ngoại hình, tuy không phải xinh đẹp nổi bật nhưng Hiền cũng được gọi là xinh. Về cách nói chuyện thì gia giáo, lễ phép. Về kiến thức thì cũng được gọi là hiểu biết. Pháp luật và y học không phải là chuyên ngành của Hiền nhưng Hiền vẫn có 1 chút kiến thức cơ bản để tiếp chuyện bố mẹ Tuấn. Buổi trưa bố mẹ Tuấn còn giữ Hiền ở lại ăn cơm. Dĩ nhiên Hiền cũng không ngồi 1 chỗ mà đợi người ta bưng cơm lên cho ăn. Hiền xông xáo xuống bếp chuẩn bị cơm nước cùng mẹ Tuấn. Biết mẹ Tuấn bị dị ứng mì chính nên Hiền không ỉ chính vào canh. Lúc dọn cơm, Hiền cẩn thận đặt những món ít đường về phía bố Tuấn vì ông bị đái tháo đường type 1, cẩn thận mức 1 tô canh lớn đặt lên mặt bàn rồi bỏ thêm mì chính, đặt 1 tô canh không mì chính về phía mẹ Tuấn. Còn Tuấn, Hiền biết Tuấn không thích ăn cay, Hiền chấm miếng thịt vào bát mắm đầy ớt rồi gấp cho Tuấn, gấp kèm cả 1 miếng ớt to cay xè. Bữa cơm diễn ra suôn sẻ, bố mẹ Tuấn đều hết sức ưng ý cô con dâu tương lai. Con dâu tương lai là do Tuấn nói, chứ Hiền đến chơi đâu phải với tư cách là con dâu tương lai.

Đến lúc đưa Hiền về, Tuấn tỏ ra vui vẻ hơn thường ngày. Thỉnh thoảng còn nhìn ra ngoài cửa kính xe rồi tùm tùm cười. Hiền thì vẻ mặt lạnh tanh. Lạ thật. Rõ ràng là bị cho ăn cay xè mà vẫn vui vẻ được đến thế sao. Đúng là bất thường.

-Vốn dĩ tiêu chuẩn tìm con dâu của mẹ anh là: chỉ cần anh đưa 1 cô gái về nhà là được, nhưng không ngờ em lại hợp bố mẹ anh đến thế. Nếu em không lấy anh, chắc là bố mẹ anh từ anh mất thôi.

(Note: Tiêu chuẩn của mẹ Tuấn đơn giản như vậy là gì mẹ Tuấn chỉ cần Tuấn là trai thẳng, đường đường yêu 1 cô gái là được rồi, miễn sao đừng đưa Tú về ra mắt là được :D .)

Hiền đắm chiều nhìn về phía trước, như nhìn về 1 quá khứ xa xôi:

-Anh biết tại sao không? Từ 15 tuổi, em đã tìm hiểu tất cả thói quen, sở thích, tính cách của anh và của mọi người trong gia đình anh. Thậm chí còn thuộc lòng hơn cả bài học trên lớp nữa kìa. Biết làm thế nào được, ngày ấy em thích anh mà.

Nụ cười trên môi Tuấn vụt tắt. 15 tuổi, đối với người khác giới, Tuấn chỉ có 1 cách ứng xử duy nhất, đó là vút thư tình vào sọt rác mà không do dự. Vậy mà lúc 15 tuổi, lại có người con gái dành quá nhiều tình cảm cho cậu, nhiều đến mức quan tâm đến cả những mối quan hệ bên cạnh cậu. Thậm chí rất nhiều năm sau đó, người con gái ấy vẫn còn dành tình cảm cho cậu. Tiếc là cậu đã không nhận ra điều đó, cứ thần nhiên làm cho cô ấy tổn thương. Chiếc xe đi chậm lại rồi tấp vào lề đường. Hiền mỉm cười bảo Tuấn:

-Anh cũng không cần phải áy náy làm gì. Còn 1 đoạn nữa là đến nhà em rồi, để em xuống đi bộ 1 lúc được không?

Ánh mắt Hiền chạm phải ánh mắt của Tuấn, khiến Hiền cảm thấy mình sắp bị thiêu đốt. Hiền chưa kịp quay sang hướng khác tránh né thì khóe miệng đã bị đôi môi nồng nàn của Tuấn khóa chặt. Ban đầu Hiền chống cự, nhưng sau đó Hiền gần như buông thả mình theo Tuấn, có cảm giác như muốn hòa tan vào với Tuấn.

Đến lúc Hiền thôi chống cự, Tuấn mới ngừng hôn Hiền.

-Từ bây giờ anh sẽ chăm sóc em.

Được yêu thương chẳng có ai là không thích cả, nhất là được yêu bởi người mà bản thân đã đơn phương theo đuổi nhiều năm. Hiền cũng không đủ sắt đá để từ chối, Hiền cười toe toét.

-Từ bây giờ em sẽ trả thù anh, như lúc nãy ấy, cho đến khi anh sợ em thì thôi.

Tuấn cúi xuống tiếp tục hôn Hiền say đắm:

-Không sao. Anh chịu được.

15 tuổi, Hiền đơn phương ái mộ Tuấn.

18 tuổi, Hiền đơn phương thích Tuấn.

24 tuổi, là tình yêu.

Chapter 18: Hoa hồng nở muộn

Nếu như có câu chuyện nào mà nữ chính cũng không tìm được nam chính, thì chắc đó là câu chuyện của Trang.

Huy cuối cùng đã chạm tới giấc mơ cũ, ngay cả Hiền cũng vậy. Chỉ có Trang, không biết đâu mới là giấc mơ của mình. Cùng 1 lúc Trang gần như đã mất đi 2 người bạn, Trang mừng cho họ nhưng cũng thấy buồn cho bản thân mình. Thời gian của họ, mối quan tâm của họ không còn ưu tiên cho Trang nữa.

Trang cũng đã tốt nghiệp ĐH Y, vinh dự theo học bác sĩ nội trú. Lịch học và làm việc cứ cuốn Trang đi, cũng không có thời gian mà buồn. Bác sĩ có gương mặt lạnh lùng, đi qua đi lại như tàu điện ngầm, đó là ấn tượng của người khác nhìn vào Trang. Chỉ có những người tiếp xúc mới biết Trang cũng khá thân thiện.

Học sinh của Trang cũng đã đỗ đại học. Trước khi thi đại học, Trang đến gia sư, khi giao bài tập cho cậu ấy làm, cậu ấy làm rất nhanh và đưa vở lại cho Trang. Trang chưa từng phải phiền não vì học sinh của mình bởi cậu ấy rất thông minh. Có điều bên dưới bài giải là dòng chữ viết rất đẹp: I love you, lần đầu tiên khiến Trang phiền não. Đã từng chứng kiến tình cảm của Huy với cô giáo cũ, nên Trang không thể lạnh lùng đáp lại. Trang bối rối 1 lúc, định khéo léo từ chối nhưng lại sợ ảnh hưởng đến chuyện thi cử của cậu ta, rút cuộc đành trả lời bằng 1 nụ cười và sự im lặng.

Càng về sau Trang càng có nhiều cơ hội để tiếp xúc với những người xuất sắc, những người khiến Trang phải ngưỡng mộ, luôn luôn cảm thấy vị thế của mình là ở dưới. Dần dần mẫu người mà Trang hướng đến là những người đàn ông thành đạt, không thể nào là cậu học trò ít tuổi hơn. Có điều ở những người đàn ông thành đạt ấy, Trang lại không thể tìm thấy cảm xúc lãng mạn nhẹ nhàng.

Ở hiện tại Trang khá hài lòng với thành quả mình đã đạt được. Đúng là chiếc áo blouse trắng rất hợp với Trang, thậm chí có bệnh nhân còn nhìn Trang không chớp mắt, có bệnh nhân lại chỉ dám lên nhìn Trang. Đến bây giờ Trang mới biết bản thân mình cũng khá xinh đẹp. Hoặc giả tâm huyết với nghề, thao tác nhẹ nhàng và thái độ mềm mỏng đã khiến Trang trở thành 1 người hoàn mỹ trong mắt bệnh nhân.

Để có thể trở thành 1 bác sĩ tốt quả thực không đơn giản. Stress, mệt mỏi và thậm chí cả cảm giác sợ hãi. Ban đầu nhìn thấy thương tích, bệnh tật của người khác không quen, đêm ngủ Trang còn gặp ác mộng. Dần dần cũng có thể tự tin đối diện.

Mới nghỉ ngơi được 1 lúc thì lại đến ca làm. Trang vội vã đến phòng trực khám bệnh. Hôm nay bác sĩ chính nghỉ ốm nên Trang phải khám chính, dĩ nhiên trách nhiệm cũng nặng nề hơn. Bước vào phòng Trang giật mình vì có 1 thanh niên đang ngồi đợi, người ấy quen đến mức Trang phải bước ra cửa nhìn lại số phòng lần nữa. Xác nhận là không nhầm lẫn gì, Trang mới ung dung bước vào, ngồi xuống ghế và thản nhiên hỏi:

-Bệnh nhân Nguyễn Anh Tuấn, cậu có thể mô tả về triệu chứng bệnh cậu mắc phải không?

Trang nhanh nhẹn lật mở tờ giấy khám bệnh đang đặt trên bàn, thấy dòng chữ “hô hấp khó khăn về đêm”.

Tuấn vẫn ngồi ghế đợi, chăm chú nhìn Trang. Quả thực màu áo blouse hợp với Trang đến nỗi khiến Trang như biến thành 1 người khác. Sức hút này, sự tự tin này vừa lạ vừa quen. Nó làm Tuấn nhớ lại hình ảnh tự tin của cô học trò lập dị mỗi lần lên bảng giải bài tập. Lúc ấy Tuấn thực sự đã bị cuốn hút, mặc dù lúc ấy Trang không đẹp như bây giờ. Cũng bởi bị cuốn hút mà định hướng nghề nghiệp của Tuấn đã thay đổi. Chính cô bạn này cũng đã khiến Tuấn 1 lần trong đời nếm vị đắng. Từ 1 thằng con trai chỉ biết vút thư tình của con gái vào sọt rác, đã biến thành 1 thằng con trai bị từ chối ngay cả khi chưa bắt đầu. Ở hiện tại cô ấy đẹp thật, có điều khí chất tỏa ra lại lạnh lùng quá. Nghe xong câu Trang hỏi, trầm ngâm hồi tưởng 1 lúc, Tuấn mới buột miệng trả lời:

-Cậu lạnh lùng thật đấy.

Trang rời mắt khỏi tờ giấy nhìn sang phía cậu bạn cũ. Thoáng cảm thấy bất ngờ vì câu nói của cậu ta. Thật ra thì hồi xưa có là bạn nhưng không thân, Trang cũng đâu có lý do gì để tay bắt mặt mừng. Hiện tại cậu

ấy lại đang là bệnh nhân, có lẽ cần phải nhẹ nhàng hơn. Vả lại, gia đình cậu ấy cũng có bệnh viện, nhưng lại đến tận đây khám, có thể là tự ti vì bệnh tật, không muốn người trong gia đình biết. Khó thở về đêm, rất có thể là bệnh hen phế quản. Xưa nay trong mắt người khác cậu ấy là 1 chàng trai toàn diện. Khiếm khuyết này thật sự không nhỏ. Trang lấy ống nghe tim phổi ra đeo vào tai rồi nhẹ nhàng bảo:

-Cậu qua đây ngồi để tớ đo hô hấp.

Tuấn lại gần Trang ngồi xuống ghế rồi tự kéo áo lên. Trang đặt ống nghe lên lưng và ngực Tuấn, thoáng chốc cảm thấy lúng túng. Đã khám cho rất nhiều bệnh nhân, cũng chẳng lạ lẫm gì với cơ thể người khác giới, vậy mà khi di chuyển ống nghe và chăm chú nhìn vào cơ thể Tuấn lại khiến Trang ngượng ngùng. Hiếm khi gặp được 1 cơ thể đẹp đến thế. Sau bao nhiêu năm, cậu ấy vẫn có thể giữ được hình thể đẹp của hot boy ngày nào. Thậm chí khi trưởng thành rồi còn cân đối, cứng cáp hơn nhiều. Bất giác Trang mỉm cười nghĩ đến Hiên. Thảo nào mà Hiên không thể chối bỏ tình cũ, đến cuối cùng vẫn đắm đuối vào. Cơ thể và nhịp thở này đâu phải của người có bệnh.

Nghe xong nhịp thở, Trang bắt đầu ân cần hỏi han:

-Cậu có thường xuyên khó thở không? Và khó thở vào thời gian nào? Có phải tầm nửa đêm về sáng không? Có phải ngồi dậy để thở không? Khi đi qua môi trường ô nhiễm cơ thể cậu có cảm thấy gì khác không? Cậu bị như vậy bao lâu rồi?

Nghe mấy câu hỏi dồn của Trang, Tuấn cảm thấy buồn cười, chỉ trả lời gọn gọn 1 câu:

-Chỉ bị tối hôm qua, như có ai đó đè nặng, muốn dậy khỏi giường mà cảm thấy bản thân bất lực.

Ồ, cái này thì ai mà chả biết là bóng đè. Trang có cảm giác mình bị xỏ mũi, mất công lo lắng này giờ, bèn lạnh lùng trả lời:

-Sức khỏe của cậu tốt, ban đêm đi ngủ tốt nhất là đừng mặc gì thì sẽ không gặp hiện tượng này. Cậu có thể về được rồi.

Tuấn kéo áo xuống, nhất định không chịu rời khỏi ghế.

-Bạn cũ gặp lại chẳng lẽ không có gì để nói?

Trang hơi bất ngờ trước tình cảnh này. Hot boy lạnh lùng của ngày xưa đến đây chỉ để nói chuyện với Trang hay sao? Trang mỉm cười:

-Nhưng tớ đang trong giờ làm việc. Muốn tâm sự chắc phải để lúc khác rồi.

Tuấn đứng dậy, chỉnh lại trang phục rồi nói 1 câu chẳng liên quan:

-Ngày mai Tú bay sang Đức.

Trang cảm thấy có chút nhói buốt trong lòng nhưng vẫn lạnh nhạt đáp:

-Ừ. Tớ với Tú liên quan lắm sao?

Nếu là trước đây, chắc chắn Tuấn sẽ cảm thấy nao núng trước thái độ cứng rắn của Trang. Nhưng ở hiện tại, Tuấn đã biết rõ thông tin được xác nhận từ Hiên, nên Tuấn tự tin không trả lời câu hỏi của Trang. Tuấn chuyển chủ đề:

-Có điều này tớ vẫn thắc mắc cho đến tận bây giờ, ngày ấy tớ có cơ hội nào không? Vẫn không tin được là đã bị từ chối.

Trang ngẩng lên nhìn Tuấn, gương mặt nghiêng nghiêng, nhìn từ dưới lên, càng trở nên tuấn mỹ. Câu hỏi này Trang cũng không có câu trả lời. Chỉ cảm thấy may mắn vì đã sớm nhận ra tình cảm của Hiên dành cho Tuấn.

Tuấn thấy Trang bỗng dưng chìm vào suy tư thì không còn tò mò muốn biết câu trả lời nữa. Tuấn bước ra cửa, lưỡng lự cầm tay nắm cửa rồi nói:

-Hôm nay đến đây cũng là muốn nói xin lỗi cậu. Chuyện của mấy năm trước hi vọng cậu không còn để bụng nữa.

Nói xong Tuấn vặn tay nắm cửa rồi bước ra ngoài.

Tuấn đi khỏi, Trang thần thờ ngồi tựa lưng vào ghế không gọi bệnh nhân tiếp theo. Quá khứ lúc nào cũng khiến Trang trở nên yếu đuối.

Sau 1 ngày học tập và làm việc mệt mỏi, Trang trở về nhà. Buổi tối luôn là thời gian thư giãn nhất trong ngày. Có 1 thứ Trang vẫn đặt trong ngăn bàn phòng ngủ, thỉnh thoảng mệt mỏi lại bỏ ra ngần ngừ nhìn ngắm, đấy là món quà Tú tặng Trang hôm ấy. Không thể phủ nhận rằng nó đã tiếp sức cho Trang.

Trang bỏ lại bông hoa hồng đỏ thắm, bỏ lại dưới mưa. Còn món quà được gói ghém đẹp mắt Trang cầm về, từ hôm ấy vẫn chưa mở ra xem. Đã quyết tâm dứt bỏ quá khứ thì không nên làm cho bản thân tiếc nuối nhiều hơn. Có điều không hiểu tại sao Trang vẫn không thể vứt nó đi, mà chính nó lại là thứ gọi lại nhiều kỷ niệm đẹp nhưng thiếu thời, khiến Trang quên đi mệt mỏi.

Trang mở nhạc không lời và quyết định đi ngủ sớm. Có điều Trang cứ trần trọc mãi không tài nào ngủ được. Đến gần sáng mới có thể chợp mắt.

Khi Trang thức dậy thì cũng sắp đến giờ làm, Trang vội vàng vệ sinh cá nhân rồi ngồi vào bàn trang điểm. Ngày mới lại đến với nhịp điệu gấp gáp, không cho Trang nhiều thời gian hoang phí. Trang trầm ngâm nhìn món quà trên bàn, có lẽ cũng nên bỏ nó đi thôi. Trang nhẹ nhàng xé lớp vỏ bọc hào nhoáng, cũng có đôi chút chờ đợi muốn biết bên trong là gì. Khi lớp vỏ bọc đẹp đẽ được mở ra, Trang nhìn món quà như kẻ mất hồn. Món quà là tấm ảnh đẹp đến sững sờ, là tấm ảnh đột đi Thiên Sơn Suối Ngà Tú đã lên chụp Trang. Trên ảnh còn hiển thị rõ ngày tháng chụp. Bỗng nhiên Trang có cảm giác 1 nỗi buồn xa xôi xâm chiếm tâm hồn. Tấm ảnh đã được chụp 6 năm rồi, vậy mà Tú vẫn nhớ lời hứa sẽ tặng Trang tấm ảnh này. Trang buồn bã đặt xuống bàn thì phát hiện phía sau tấm ảnh có dòng chữ được viết nắn nót, đẹp mềm mại mà vẫn rần rỏ.

Tớ thích cậu.

Tú, 18 tuổi.

Đến lúc này nước mắt cứ liên tục theo nhau rơi xuống má Trang không thể kìm lại được. Trang chỉ muốn gào lên:

Lời tớ đã nói hôm ấy là nói dối. Người mà tớ chờ đợi 6 năm nay vẫn là cậu, luôn luôn là cậu.

Trang lau nước mắt, vội vã chạy ra bắt taxi đến sân bay. Nếu là bình thường Trang sẽ cân đo đong đếm, đi xe bus sẽ kinh tế hơn nhiều, hoặc có thể nhờ Huy, Hiền hoặc bố mẹ đưa ra đó. Nhưng Trang lúc này không nghĩ nhiều được đến thế.

Chiếc điện thoại trên tay Trang cũng chỉ có tác dụng duy nhất là search giờ của mọi chuyến bay sang Đức vào ngày hôm nay.

Khi chiếc taxi dừng, Trang vội vàng trả tiền rồi chạy vào trong khu hành khách. Chạy tới chạy lui tìm kiếm mà Trang vẫn không thể tìm thấy 1 bóng người quen. Ít ra thì cũng phải nhìn thấy Tuấn hay anh trai của Tú chứ. Không lẽ chuyến bay đã cất cánh lâu rồi. Không buồn để ý ánh mắt tò mò của người khác đang nhìn mình, Trang hoang mang chạy khắp sân bay Nội Bài tìm kiếm.

Đến khi thấm mệt, Trang đứng ôm ngực thở hồng hộc. Đến lúc này cũng không ngăn được nước mắt lăn xả tuôn rơi.

Trang thất thểu đi về thì chạm mặt Tú. Trái ngược với Trang, trên môi Tú là nụ cười tươi rói. Tú vừa đi vừa cười nói với người bên cạnh, dĩ nhiên là Tuấn: “Việt Nam đúng là Việt Nam. Đáng lẽ phải đổi tên hãng máy bay thành Delay airline mới chuẩn.”

Tuấn nhìn thấy Trang trước, liền nở nụ cười nửa miệng quen thuộc, hất hàm ra hiệu cho Tú nhìn sang phía Trang:

-Chắc anh không còn việc ở đây nữa rồi. Chúc chú thượng lộ bình an.

Nói xong Tuấn bỏ về trước.

Trang xuất hiện trước mắt Tú không phải là 1 nữ bác sĩ tự tin, cũng không phải là 1 cô gái ăn mặc hợp thời.

Mặt mộc, quần áo ngủ, dép lê cộc lạch. Là hình ảnh của 1 cô gái thảm hại hơn cả bình thường.

Tú nhìn Trang bằng ánh mắt vừa dịu dàng vừa hiếu kỳ. Rõ ràng trước mắt Tú là 1 cô gái nguyên sơ, loli thôi nhưng không hiểu sao Tú cảm thấy niềm vui cứ âm ỉ trong lòng. Tú không kiềm chế được vừa nhìn vừa tủm tỉm cười. Sự xuất hiện bất ngờ của Trang khiến Tú hiểu được phần nào tình cảm trong lòng Trang. Tú ngẩng lên trời, quay sang phía khác nở 1 nụ cười tươi, rồi bước đến phía Trang, vòng đôi tay rần rỏ ôm Trang vào lòng.

Hà Nội - sân bay Nội Bài -

24 tuổi - lần đầu yêu....

5. Ngoại Truyện

Lời tác giả:

Mình viết xong Cô nàng lập dị thực sự cảm thấy còn chưa ưng ý lắm. Đơn giản là vì mình chưa tạo ra được tình cảm sâu sắc giữa nam chính và nữ chính. Tình cảm giữa 2 người còn rất mơ hồ. Cộng thêm nam chính, nữ chính chưa thực sự nổi bật. Có điều tình cảm học trò thì mơ hồ 1 chút cũng không sao nhỉ? ^^

Thật ra thì những sự kiện và tình cảm mình viết trong truyện không hoàn toàn là hư cấu. Vì rất nhiều tình tiết mình dựa vào chuyện có thật để viết ra. Truyện có thật của mình, bạn mình, người quen hoặc là được nghe kể.

Do được các bạn yêu mến ủng hộ nên mình sẽ viết thêm ngoại truyện. Mới viết được 1 chút ít nhưng vẫn muốn đăng vào hôm nay.

Chúc các bạn 1 valentine vui vẻ! ^^

Chap 1: Nữ chính nào mà chẳng có trai theo

Một năm sau,

Trang gấp tài liệu rời khỏi giảng đường. Ở hiện tại Trang khá bận rộn, vừa là giảng viên trường Y, vừa theo học bác sĩ nội trú, vừa làm việc ở bệnh viện, nên động tác và bước chân của cô lúc nào cũng nhanh nhẹn vội vã. Vừa ra khỏi giảng đường thì 1 bó hoa to sụ đập vào mặt cô. Chưa hết choáng, đối phương đã thò đầu ra cười toe toét khoe nguyên hàm răng vàng mới trồng:

-Tặng em.

Trang cười khở nhìn người đàn ông ở tuổi cha chú, khắp người đều toát ra mùi tiền:

-Nếu gặp vấn đề về sức khỏe thì anh nên tìm em ở bệnh viện.

Người đàn ông nọ cúi bó hoa vào tay Trang:

-Hôm nay là ngày phụ nữ Việt Nam, anh chỉ đến để tặng em bó hoa này với tất cả tình yêu và sự chân thành của anh.

Ông ta vừa nói, vừa rút trong túi ra 1 chiếc hộp nhỏ sang trọng. Trang đoán không nhầm thì trong đó chứa trang sức đắt tiền. Trang đưa tay nhận bó hoa rồi đẩy món quà về phía ông ta:

-Em nhận hoa là được rồi. Tình yêu và quà thì anh giữ lấy mà dùng. Cảm ơn anh.

Trang ôm bó hoa nhanh nhẩu bước đi. Vẫn không thể hiểu được tại sao mình lại bị lão ta đeo bám. Chuyện là tháng trước, lão được 2 người phụ nữ đưa đến bệnh viện. Một phụ nữ trung niên có nét đẹp sang trọng quý phái, người còn lại thì trẻ lắm, chắc đang là sinh viên, có nét đẹp kiểu hot girl đang thịnh hành. Người đàn ông thì mặt mũi méo xệch đau đớn, máu từ mồm không ngừng chảy ra. Trang nhìn cô gái trẻ bằng ánh mắt cảm thông, rồi hỏi:

-Sao bố em lại bị chảy máu nhiều như vậy?

Cả 3 người ngạc nhiên quay sang nhìn Trang rồi sau đó mỗi người lại tập trung vào việc của mình. Lúc ấy cô gái trẻ mới thanh minh, người đàn ông đó không phải ba mà là ộp pa, đồng thời nức nở kể lại chuyện người phụ nữ kia đánh ghen, giữa 2 người xảy ra ẩu đả, lão nhảy vào giữa diễn màn anh hùng can mỹ nhân. Thế là xơi luôn vài cái tát, gây hết cả hàm răng.

Trang nghe xong mà rùng mình ớn lạnh. Vợ đẹp thế kia chưa đủ hay sao mà còn cặp kè với đứa con gái bằng tuổi con mình. Dĩ nhiên bệnh nhân nào cũng là bệnh nhân. Trang không phân biệt đối xử nên vẫn tận tình chăm sóc. Ai ngờ sau đó, Trang lại bị lão theo đuổi như oan hồn. Trang cũng từng cẩn thận vào wc soi lại mình. Chân cô chưa đủ dài, mặt cũng chưa đủ đẹp. Nhìn đi nhìn lại cũng không có nét nào giống với gái bao. Thế mà lão vẫn cứ bám nhằng nhằng không tha.

Trang cầm bó hoa bước thoăn thoắt trên hành lang, thì nghe được tiếng bước chân dồn dập chạy theo mình và tiếng thở hổn hển của lão ta:

-Trang. Xin em đừng đối xử với anh như vậy. Xin em hãy nhớ lại đoạn thời gian mặn nồng lúc chúng ta ở bệnh viện.

Nghe được mấy câu này Trang chỉ muốn che mặt đi cho bớt nhục. Trang ngán ngẩm bước nhanh hơn nữa, ai dè đụng trúng 1 bó hoa khác. Trang dừng bước, ngẩng lên nhìn. Hết lão già lại đến trai trẻ mặt búng ra sữa. Nhưng nói thật là thỏa hiệp với cậu nhóc này còn dễ hơn. Cậu ta là Trần Phong Trường, học sinh cũ của cô, nên chắc chắn là dễ bảo hơn. Trang vội vàng bám vào tay cậu ta rồi quay lại nhìn người đàn ông nọ, cười ngọt ngào:

-Xin phép giới thiệu với anh, đây là bạn trai của em.

Người đàn ông nọ chết đứng như Từ Hải nhìn chằm chằm vào đối thủ. Một lúc sau mới lắp bắp nói:

-Tuy..tuy rằng trẻ hơn anh, nhưng anh đảm bảo với em là cậu ta không thể chăm sóc em chu đáo bằng anh được.

Vừa nói, lão ta vừa moi trong túi áo ra 1 xấp tiền đô và chiếc Vertu đắt tiền. Trang ôm tay cậu nhóc đi khỏi, không quên quay lại mỉm cười:

-Những thứ đó anh nên giữ lại để dưỡng già.

Đi khỏi tầm mắt lão ta, Trang mới buông tay cậu nhóc ra, thở phào nhẹ nhõm:

-Xong rồi. Cảm ơn em.

Cậu sinh viên cười nhe nguyên hàm răng trắng sáng ra:

-Không ngờ chị lại có đại gia chống lưng.

Trang quay sang lườm nguýt:

-Em thôi đi. Chị có chết già cũng không bao giờ dính líu đến lão ta.

Cậu sinh viên cầm bó hoa đưa ra trước mặt Trang, gãi đầu gãi tai cười:

-Tặng bạn gái.

Trang kiễng chân lên, cốc đầu cậu ta mắng nhẹ:

-Lúc này cờ bí dí tốt nên mới nhận em là bạn trai. Đừng có tưởng bở. Người yêu của chị em cũng biết rồi còn gì.

Cậu ta vẫn không nao núng, cười toe toét:

-Chị nghĩ xem, đàn ông có tuổi thọ ngắn hơn phụ nữ. Nếu chị yêu em thì sau này về già sẽ không phải sống 1 mình. Chung sống vài chục năm rồi cùng chết. Không phải là lãng mạn lắm sao.

Trang đưa tay cầm lấy bó hoa cậu ta đang chìa ra trước mặt mình:

-Bó hoa em tặng chị nhận. Nhưng những thứ khác thì không nhận được đâu. Bây giờ chị bạn phải đi rồi.

Trang cầm bó hoa trên tay, nhanh nhẩu bước đi. Thằng nhóc này nói nhẹ không nghe, chẳng nhẽ phải dùng biện pháp mạnh. Cũng tại cô, trước đây khi còn là gia sư cho nó, cô đã không thẳng thừng từ chối, để nó càng lún càng sâu. Bây giờ thì thành sinh viên của cô rồi, nó vẫn 1 mực không thay đổi mục tiêu. Thậm chí biết rõ cô đã có người yêu, và người yêu của cô là chàng trai ổn như thế nào, nó vẫn tự tin cạnh tranh. Đúng là tuổi trẻ ngông cuồng. Thật ra nói thằng nhóc này ngông cuồng thì cũng không đúng. Nó có rất nhiều tố chất có thể cạnh tranh được với Tú. Có điều nó sinh sau đẻ muộn, Trang chỉ có thể coi nó là em được thôi.

Thằng nhóc vẫn không chịu buông tha cho cô, vừa đi theo vừa nói:

-Em đã tìm hiểu đối thủ rồi. Thật không ngờ lại xinh như vậy. Tán chị khó, vậy em đổi sang tán anh ấy. Nếu tán được, chị sẽ không còn lựa chọn nào khác là em phải không nào?

Trang quay sang cười:

-Chị thách em đấy.

Đùa chứ. Đến Tuấn còn không bẻ cong được Tú thì nhóc là cái gì? Đừng có tự tin thái quá.

Đi được đoạn lại đụng trúng 1 bông hoa hồng đỏ. Bỗng nhiên Trang có cảm giác huyết áp bị tụt. Trang ngẩng lên nhìn đối phương.

Hôm ấy, Trang chạy ra sân bay với bộ dạng vô cùng mất mặt, thậm chí còn quên cả xin nghỉ làm, thế mà vẫn không giữ chân được cậu ấy. Cậu ấy chỉ đổi sang chuyến bay sau, tranh thủ 1 ít thời gian nói chuyện với Trang. Cậu ấy nói không thể không bay vì có cái hẹn rất quan trọng ở bên Đức. Trang không phản đối nhưng vẫn âm thầm giận dữ. Một năm đã trôi qua rồi, bây giờ cậu ấy mới thêm vác mặt về.

Tú chìa bông hoa hồng đỏ ra trước mặt Trang, cười nói:

-Tặng em yêu.

Trang giận thì giận, nhưng giận gì cũng nên đóng cửa bảo nhau. Trước mặt người ngoài phải tỏ ra đầm ấm. Trang cười tươi đưa tay đón nhận bông hồng:

-Anh đã về.

Xong xuôi, Tú quay sang nhìn cậu nhóc đang lảng nhảng theo Trang. Quả thực cũng hơi cảm thấy khó chịu. Nhìn nó toát lên vẻ thông minh lém lỉnh, gương mặt và dáng dấp cũng chẳng chê được ở điểm nào, ngay cả giọng nói cũng đạt chuẩn. Và hơn hết là lúc này nó dám tuyên bố sẽ chuyển sang tán cậu. Tú đưa tay ra phía trước chào hỏi:

-Chào nhóc. Anh là Tú, người yêu của Trang.

Thằng nhóc đưa tay ra bắt tay Tú, đúng chuẩn của 1 cái bắt tay lịch sự. Chắc hẳn nó cũng đã được nhìn nhiều đến thuộc lòng rồi, hoặc nó đã được giáo dục từ cả cái bắt tay. Nó cười tự tin:

-Chào anh. Em là Trần Phong Trường, người yêu tương lai của chị Trang.

Tú nhìn bản mặt đáng ghét của nó, cổ nén giận:

-Ồ. Trần Phong Chuồng, à không, Trần Phong Trường. Anh sẽ nhớ cái tên này.

Trang căng thẳng nhìn cả 2 người. Miệng họ cười nhưng mắt đấu mắt, tay bắt mà như đang đấu vật. Trang không muốn trở thành hot girl bất đắc dĩ đâu. Sau này còn mặt mũi nào mà nhìn sinh viên với đồng nghiệp trong trường nữa.

Trang cười cầu hòa, nhẹ nhàng gỡ tay họ ra, ôm lấy tay Tú kéo ra khỏi trường.

Chapter 2: Khi nữ cường gặp nam cường.

Trang đứng đợi Tú ở cổng trường. lát sau Tú dắt con SH trắng tinh lại gần. Trang cảm thấy hơi kỳ lạ. Khi Tú ở bên Đức, phương tiện đi lại của Tú đều là Camry. Sao về nước lại giản dị vậy? Hay là Tú thất bại trong công việc nên mới về nước tìm Trang?

Trang ngồi lên xe bám nhẹ vào áo Tú. Chiếc xe lao vút đi khiến Trang bị mất đà, đành phải ôm chặt lấy Tú. Chưa kịp tận hưởng cảm giác lãng mạn đã bị Tú mắng:

-Em ôm tay cậu ta như vậy không sợ anh ghen sao?

Suốt 1 năm trời xa cách, có người yêu mà như không có. Người giận phải là Trang mới phải. Yêu đương kiểu gì mà chẳng có tí lãng mạn nào cả thế này. Trang tỉnh bơ đáp:

-Anh cầm tay cậu ta lâu như vậy cũng có sợ em ghen đâu.

Tú chẳng sợ gì cả, sợ nhất là bị xem là con gái và gay. Tú bị đánh trúng điểm yếu, liền chuyển chủ đề:

-Chuyện này không giống nhau. Mà thôi. Bây giờ chúng ta về nhà anh nhé.

Dĩ nhiên Trang không chịu thỏa hiệp. Tú có thể bỏ Trang 1 năm trời vì công việc, thì Trang cũng không dễ dàng gì chịu làm cục cưng bé nhỏ ngoan ngoãn của Tú. Phải cho Tú nếm cảm giác bị người yêu xếp thứ 2 sau công việc. Trang thản nhiên trả lời:

-Buổi chiều em phải làm việc mà. Công việc quan trọng với anh thì nó cũng rất quan trọng đối với em.

Tú không phản đối, cũng không thuyết phục Trang đổi ý. Sau 1 thoáng im lặng, Tú bảo:

-Vậy anh sẽ đợi em đến hết giờ làm.

Tú đưa Trang đi ăn trưa xong rồi đưa Trang đến bệnh viện. Tú chọn 1 quán cà phê wifi ở cạnh bệnh viện ngồi đợi Trang. Thực lòng Trang cũng có cảm giác áy náy khi không ngọt ngào nũng nịu với Tú, mà lại cử hành Tú thế này. Nhưng thôi kệ.

Dạy còn từ thưở còn thơ.

Dạy chồng từ thưở nó chưa dạy mình.

Trang nhanh nhẩu bước vào phòng cấp cứu, thoáng giật mình khi thấy bệnh nhân đã chờ sẵn từ bao giờ. Làm nghề này đúng là chẳng có phút nào được thanh thoi cả. Trang lại gần giường bệnh. Người phụ nữ nằm đó đang thở khó nhọc. Môi thâm, ngón tay dùi trống, khoang ngực phình to,...Rất nhiều triệu chứng của bệnh suy tim. Y tá đứng cạnh giường vừa thu dọn thuốc men và dụng cụ y tế, vừa bảo Trang:

-Bệnh nhân lên cơn hen rất nguy kịch. Chị mới cho uống thuốc giãn phế quản để cắt cơn tạm thời.

Trang nhanh nhẩu dùng dụng cụ y tế khám sơ bộ, đều thấy triệu chứng của bệnh suy tim. Có thể bệnh nhân này bị hen lâu ngày đã biến chứng thành suy tim. Nhưng để có chuẩn đoán chính xác nhất thì cần đợi bệnh nhân qua cơn hen và khám nghiệm tổng quát.

Cùng lúc đó, 1 người đàn ông lao vào phòng cấp cứu, lăm lăm con dao gọt hoa quả trong tay. Trang thoáng lạnh người vì gương mặt hầm hầm giận dữ của hắn ta. Hắn tát y tá 1 bạt tai:

-Lũ chúng mày là lũ lang băm vô lương tâm. Chúng mày không có khả năng chữa bệnh, toàn vin có bệnh mãn tính để che đậy. Nếu vợ tao chết, tao sẽ đốt bệnh viện và giết hết chúng mày.

Trang vội vàng lấy điện thoại ra nhắn 1 tin nhắn ngắn gọn: "Có 1 tên điên làm loạn, phòng 103 khoa hô hấp." không lưỡng lự send ngay cho Tú. Không hiểu tại sao khi có cảm giác mình sẽ gặp nguy hiểm, người đầu tiên Trang nghĩ đến lại là Tú. Và Trang tin rằng Tú sẽ đủ thông minh để tháo gỡ chỉ với thông điệp ngắn gọn đó.

Tin nhắn vừa gửi đi cũng là lúc hắn ta lao tới, dí con dao gọt hoa quả vào ngang sườn Trang. Bệnh nhân, y tá, bác sĩ đều bắt đầu mất bình tĩnh. Trang nuốt khan. Cô hiểu rõ nếu không cẩn thận sẽ bị xiên ngay. Cô điềm tĩnh nhìn người bệnh đang nằm thoi thóp thở, gương mặt như thể đang ở tận cùng đau đớn. Chị ta thiếu dưỡng khí đến nỗi nước mắt cứ trào ra, miệng mở to cổ ngáp lấy không khí, thậm chí co quắp cả người để hít thở.

Nếu bỏ chạy hoặc phản ứng lại, nhất định tên điên kia sẽ đâm cho cô 1 nhát. Mặc dù sợ hãi nhưng Trang không phản ứng lại, mà càng cố tỏ ra điềm tĩnh:

-Anh đâm tôi thì cũng như đâm chính vợ mình thôi. Nếu tôi không chữa hoặc chữa chậm, vợ anh sẽ càng khổ sở hơn vì cơn hen hành hạ. Tốt nhất là anh bình tĩnh ra ngoài kia ngồi đợi.

Dĩ nhiên vài lời nói không đủ đối với 1 kẻ điên. Trang không tin vào mấy màn thông não thần công trong film truyện. Trang chỉ là đang cố trì hoãn.

3 phút trôi qua dài như 3 tiếng đồng hồ, Trang toát mồ hôi lạnh vì con dao dí ngang sườn. Người đàn ông nọ cũng phân vân suy nghĩ. Có điều càng phân vân suy nghĩ thì con dao dí càng mạnh hơn.

Ngay giây phút Trang có cảm giác con dao sắp đâm vào cơ thể mình thì một giọng nói thanh, vang nhưng khá âm phát ra từ ngoài cửa phòng bệnh:

-Vợ bị hen mà còn hút thuốc. Chính anh đã giết vợ mình thì đừng đổ lỗi cho người khác.

Ngay lập tức con dao rời khỏi sườn Trang, quay sang phía phát ra tiếng nói. Tú đứng giữa cửa phòng cấp cứu, 2 tay khoanh trước ngực, cặp lông mày khẽ nhíu lại. Tú mỉm cười nhẹ, nụ cười thách thức.

Kẻ nọ lên cơn điên, chạy ra phía Tú, đâm lầy đâm đẽ, vừa đâm vừa chửi:

-Câm ngay. Mày biết cái mẹ gì mà nói.

Thật ra Tú cũng chỉ chờ có vậy. Khiến kẻ nọ điên tiết lên, quay sang tấn công mình, Tú không ngần ngại đánh vào điểm yếu của hắn. Trên hành lang đều vứt khá nhiều mẫu thuốc lá hút dở, mùi thuốc vẫn còn nồng. Bệnh viện cấm hút thuốc. Cộng thêm ở đây là khoa hô hấp, chuyện cấm thuốc càng khắt khe. Lúc này ở ngoài sảnh Tú cũng nghe mọi người bàn tán có 1 kẻ hút thuốc lá, còn to tiếng với những người góp ý. Cộng thêm việc lúc này khi chơi trò cân não với Trang, hắn không ngừng lần sờ túi quần, động tác của 1 kẻ nghiện thuốc lá tìm đến điều thuốc để trấn an bản thân. Có thể khẳng định người này nghiện nặng, thậm chí biết rõ có hại cho vợ mình nhưng vẫn không thể bỏ. Đổ lỗi cho người khác cũng là 1 cách để che đậy, để bản thân đỡ day dứt. Tú cũng không định làm anh hùng trong phim hành động, lao vào tay bo với đối phương, hoặc bất ngờ phang vào gáy cho đối phương bất tỉnh. Ngộ nhỡ hắn không bất tỉnh, lại càng lên cơn điên, đâm loạn xạ thì không chừng Trang sẽ gặp nguy hiểm. Cách tốt nhất là để Trang ở vùng an toàn rồi mới xử lý tiếp.

Kẻ nọ lao về phía Tú, Trang thoát khỏi nguy hiểm, không ngờ bản thân càng mất bình tĩnh hơn. Trang loạng choạng, ngồi phịch xuống giường bệnh để tìm chỗ dựa.

Kẻ nọ lao đến chỗ Tú, đâm loạn xạ. Tú không mang theo vũ khí nên dĩ nhiên là chỉ có thể lùi lại. Có điều địa hình chật hẹp khiến Tú bị rạch trúng cánh tay. Chỉ chờ có thế, bảo vệ đứng sẵn ở hành lang cũng lao vào bắt giữ kẻ nọ.

Làm mỗi nhử để thu hút nguy hiểm về phía mình. Cách làm của Tú vẫn không khác ngày xưa, cái ngày Tú cởi áo cho Trang mặc, thu hút ánh nhìn của cả trường về phía mình. Trang chợt cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ họng. Trang lại gần phía Tú, định cởi áo ra xem vết thương, thì người bệnh lên cơn đau tim. Chắc lúc này chị ta chứng kiến cảnh chồng mình làm loạn, rồi bị bắt, tinh thần suy sụp nên phát bệnh. Tại sao lúc này lại bắt Trang phải chọn giữa người yêu và bệnh nhân? Dĩ nhiên Trang sẽ ưu tiên theo mức độ nghiêm trọng, chứ không phải mức độ yêu thương. Trong chốc lát Trang hiểu được rằng có những việc bắt buộc phải làm, mà phải đặt người mình yêu thương vào hàng đợi. Trang áy náy vì đã thâm giận đối Tú suốt 1 năm qua. Tú đặt tay lên vai Trang, nhìn thẳng vào mắt Trang bảo:

-Em làm việc đi. Anh đợi ở ngoài.

Trang cắn môi không đáp, quay vào cấp cứu bệnh nhân. Đồng thời cũng nhờ y tá ra sơ cứu vết thương cho Tú.

Sau bao nhiêu năm, cách Tú bảo vệ Trang không khác.

Chỉ có điều sau đó hành động của Tú cũng không khác.

7 năm trước Tú giúp đỡ Trang và sau đó đặt ngay điều kiện là 1 buổi hẹn.

Ở hiện tại, Tú cũng đã nghĩ ra cách khiến Trang không thể làm cường nữ trước mặt mình nữa. Tú mỉm cười bỏ ra ngoài.

(Note: Dĩ nhiên là Tú đang đau bỏ mía :v)

Chapter 3: Chui đầu vào gió

Trang rời khỏi phòng cấp cứu, tất tả đi tìm Tú. Lúc này cảm giác lo lắng và áy náy khiến cô không còn cảm thấy mệt mỏi nữa. Trang chạy ra đến sảnh mới tìm thấy Tú. Cô vội vàng lại gần, dịu dàng nâng cánh tay Tú lên xem xét:

-Em sẽ khám lại cho anh.

Tú lắc đầu:

-Không cần đâu. Y tá đã sơ cứu rồi. Có điều thời gian này sinh hoạt khá là bất tiện.

Có thật là không cần khám lại không? Trang chăm chú nhìn cánh tay bị băng bó của Tú. Bình thường chỉ cần cầm máu, rửa sạch vết thương, bôi thuốc và băng bó nhẹ nhàng là được. Đau đến nỗi phải dùng cả 1 đồng băng gạc to lù lù như bó bột khi bị gãy xương thế này. Bó kiểu này thì khó sinh hoạt là đúng rồi.

Trang còn chưa kịp phản đối thì Tú đã đứng dậy:

-Mình về nhà thôi.

Trang lưỡng lự, nửa muốn đi cùng Tú, nửa không muốn:

-Em... chưa chuẩn bị tâm lý ra mắt.

Tú quay sang nhìn Trang, cố giữ phong thái ung dung tự nhiên nhất, cố không để lộ ra cái đầu đầy toan tính:

-Ra mắt? Gia đình anh không còn ai ở Việt Nam cả. Người giúp việc cũng không có. Nếu em không lo cho anh thì ai lo bây giờ.

Trang bị dồn vào thế bí, đứng chôn chân suy nghĩ 1 hồi. Hiện tại việc giảng dạy, học tập, làm việc của Trang rất bận rộn. Làm gì có thời gian chăm sóc cho Tú. Nhưng mà Trang cũng không thể từ chối được. Lúc này Tú đã vì Trang mà đỡ nhát dao ấy, Trang không thể nào bỏ mặc Tú được. Trang gật đầu:

-Vây đợi em một lát. Em sẽ xin nghỉ mấy hôm.

Lát sau Tú với Trang ra bắt taxi rồi về nhà Tú. Trang có đề nghị chở Tú bằng xe máy nhưng Tú không nghe.

Về đến nhà Tú, Trang đứng chôn chân ngoài cửa mất 1 lúc. Xung quanh nhà là hàng rào trắng toát bao bọc lấy mảnh vườn khá rộng trồng rất nhiều loại hoa, quen có, lạ cũng có. Giữa khu vườn thơ mộng là căn nhà tuyệt đẹp, 4 mặt tầng 1 đều là kính. Đứng ở ngoài vườn có thể nhìn thấy toàn bộ nội thất sang trọng, ngăn nắp ở bên trong. Các tầng trên thì lại rất kín đáo, được che chắn bởi rèm cửa và gạch men cao cấp.

Một ngôi nhà như vậy mà chỉ để làm cảnh, không có ai ở. Trang thật lòng muốn tặng cho gia đình Tú 2 chữ biến thái.

Tú đặt ngón tay cái vào băng cảm ứng, ngay lập tức cánh cửa kính mở ra. Trang thận trọng bước vào trong nhà theo Tú. Đến lúc cả 2 cùng ngồi yên vị trên salon rồi, Trang mới quay sang hỏi:

-Em làm xước nhà anh liệu có phải đền không vậy?

Tú biết trong câu hỏi của Trang có hàm ý trêu chọc, nhà để ở chứ đâu phải để ngắm, không cần thiết phải làm theo lối kiến trúc này, nhưng Tú cũng không buồn cự nự lại. Hiếm khi có thời gian gần nhau thế này, tốt hơn là nên tranh thủ. Tú đưa cánh tay không bị thương lên vén mấy sợi tóc đang lòa xòa trên má Trang, nhìn Trang bằng ánh mắt dịu dàng nhất rồi nói:

-Dĩ nhiên là có. Đền bằng cuộc đời em là được rồi.

Tú từ từ ghé sát mặt lại gần Trang cùng ánh mắt triu mến như thôi miên, khiến Trang cảm thấy tay chân hoàn toàn thừa thãi, hai gò má nóng ran, tim đập mạnh. Bờ môi Tú, cơ thể Tú, hơi thở của Tú đang ở rất gần. Càng gần Trang lại càng cảm thấy gương mặt Tú đẹp một cách ma mị, đẹp không tìm nổi 1 tí vết. Trang không thể thoát ra khỏi sức hút này, đành từ từ nhắm mắt.

Đột nhiên, giai điệu bài hát Như một giấc mơ vang lên. Trang đứng phắt dậy, với túi xách moi ra chiếc iphone đang đổ chuông.

-A lô. Huy à.

Tú cảm thấy như mình vừa bị thụt chân xuống hố. Rất mất hứng. Không khí lãng mạn như vậy, cơ hội mười mươi như vậy mà còn để tuột mất.

Tú thuận tay với tờ báo đang ở trước mặt mở ra đọc để chữa ngại, rồi giả vờ như không có chuyện gì. Có điều trong bụng đang thầm chửi: “Thằng chó. Làm hụt mất nụ hôn đầu của bố mày.”

Tú tỏ vẻ chăm chú đọc báo, thật ra là cố tình nghe lén đoạn hội thoại giữa Trang và Huy.

-Hôm nay bị hành hung có sao không?

-Hành hung? Sao Huy biết?

-Báo mạng đang đưa tin rùm beng lên rồi. Youtube còn chình ỉnh cả đoạn video.

Trang quay sang nhìn Tú vẫn chỉ thấy vẻ điềm nhiên như không. Báo mạng, video. Trang không tin là không có Tú nhúng tay vào.

-À ừ. Trang không sao cả.

-Trang về nhà chưa?

-Trang đang ở nhà Tú. Vì Trang mà Tú bị thương, có lẽ thời gian tới phải làm ô sin không công rồi.

Phía bên Huy im lặng 1 lúc rồi tỏ ra nghiêm trọng:

-Huy nghĩ Trang ở đây còn nguy hiểm hơn. Con người của Tú cực kỳ khó đoán. Cần thận không bị ăn sạch lúc nào không hay đâu.

Trang suýt chút nữa thì phì cười, nhưng ngay lập tức kiềm chế được. Trang liếc mắt sang nhìn cánh tay bị bó như bó thương binh của Tú, tự tin bảo Huy:

-Huy yên tâm đi. Một tay thì không làm ăn được gì đâu.

Trang cúp máy, cất iphone vào túi xách. Huy nói đúng, Tú là con người rất khó đoán, nhưng Trang đã từng chứng kiến Tú từ chối Thủy, nên biết rất rõ Tú không phải là kẻ tiểu nhân cơ hội. Có điều Tú lại là con người rất biết lợi dụng điểm yếu trong tình cảm của người khác để điều khiển người ta theo ý mình. Huy cũng từng bị lợi dụng, hiển nhiên là càng nhìn Tú sẽ càng thấy ghét.

Một năm trước, Huy bỏ Trang ở lại để chạy đến nhà cô Hiền. Vốn dĩ chỉ là 1 canh bạc. Mà kết quả của 1 canh bạc thường là con bạc trắng tay. Huy cũng không ngoại lệ.

Nghe Huy kể thì sau hôm ấy, cô Hiền bị từ hôn, anh Minh từ hôn với lý do: “Sẽ định cư ở Đức để phát triển nên muốn từ hôn.” Đổ lỗi cho hoàn cảnh + tự nhận mình là kẻ chủ động phụ tình để cô Hiền không cảm thấy có lỗi, thật sự là quá vị tha. Những tưởng 1 người rút lui thì 2 người còn lại sẽ hạnh phúc. Ai ngờ cô Hiền lại tránh mặt Huy và nói: “Tôi để cho cậu ôm, là lỗi của tôi, không có cách nào giải thích với anh ấy, cũng không thể níu kéo anh ấy được. Nhưng tôi với cậu đã làm người ta tổn thương, thì cũng nên dừng lại suy ngẫm”. Huy không phản đối. Bởi Huy không muốn biến cô Hiền thành đề tài để dư luận đem ra mổ xẻ: vừa mới từ hôn đã cặp kè với trai trẻ, phụ tình, bắt cả 2 tay... Thế là suốt mấy tháng sau đó, Huy không thể gặp cô Hiền, dành mỗi ngày đều gửi hoa đến trường nơi cô công tác. Thỉnh thoảng cũng lén lút trồng cây si trước cổng trường, trước cửa nhà cô Hiền, chỉ để nhìn thấy cho đỡ nhớ rồi đi về. Khoảng nửa năm sau đó, vụ từ hôn lắng xuống, cô Hiền cũng cảm thấy mềm lòng, thì 2 người mới gặp nhau. Nhưng có gặp cũng chỉ với tư cách là bạn bè, hoặc hơn bạn bè 1 chút. Lúc nào Huy cũng yêu chiều cô Hiền như nữ vương. Một thằng ngốc làm gì cũng hời hợt, nhưng khi yêu thì lại là 1 tình yêu sâu đậm mù quáng.

Thời gian qua, Trang với Tú cũng liên lạc thường xuyên qua internet và điện thoại, nhưng không lúc nào Trang dám hỏi về anh Minh. Thật lòng mà nói, Trang thà để anh Minh đau khổ còn hơn thấy Huy đau khổ. Trang đứng hẳn về phía Huy mặc kệ là đúng hay sai.

Trang lặng lẽ ngồi xuống salon, dòng suy tư vẫn chưa dứt thì Tú hỏi:

-Thằng ngốc đó với chị Hiền đến đâu rồi?

Nghe âm điệu rất bình thường của Tú, Trang thoáng cảm thấy ngạc nhiên. Chẳng có ai lại đi chỉ đường cho hươu chạy, ủng hộ thằng khác giật mắt vị hôn thê của anh trai mình cả. Trang gặng hỏi:

-Có phải anh Minh đã hết yêu cô Hiền nên cố tình nhường cho Huy?

Tú rời mắt khỏi tờ báo, nghiêm túc nhìn Trang:

-Anh Minh lúc nào cũng yêu chị ấy, yêu rất nhiều là đằng khác.

-Vậy tại sao lại từ bỏ?

Tú im lặng 1 lúc rồi cũng bắt đầu kể:

-Hồi anh chị ấy học THPT, chị Hiền nổi tiếng trong trường vì học giỏi và nghịch ngợm. Nói nhiều, cười nhiều và kết giao với lũ con trai hư hỏng. Anh Minh không ưa chị ấy, thậm chí chỉ nhìn thấy thôi cũng thấy khó chịu. Một hôm, anh ấy đang thư thả dạo bước trên sân trường thì gặp một cô gái rất thu hút. Tóc búi củ tỏi, cổ cao, bờ vai thon thả. Định tiến lên phía trước làm quen thì nghe được giọng nói của đối phương, khiến anh ấy tụt hết cảm xúc, vì nhận ra giọng nói của chị Hiền. Chị ấy nói chuyện điện thoại với 1 người khác, giọng nói giọng cười hết sức hồn nhiên, biểu hiện 1 cô gái ồn ào vô tâm không có chiều sâu: “Anh với Ánh Tuyết cứ đi đi, ôi dào, không phải lo cho em đâu, bao giờ về mua quà là được rồi, nhớ mang nhiều đặc sản về cho em đấy, thế nhé”. Lúc anh ấy sắp bước qua chị ấy, vô tình đảo mắt nhìn sang, thấy nước mắt ướt nhèm cả mặt. Chính giây phút ấy, con tim anh ấy chậm mất 1 nhịp, và anh Minh đã thề sau này sẽ không để cho chị ấy phải khóc. Sau đó, anh ấy bắt đầu để ý mọi thứ liên quan đến chị Hiền, và còn biết người mà chị ấy nói chuyện điện thoại là người chị ấy đang yêu đơn phương. Hồi đó, ngày nào cũng thấy anh Minh viết thư tình rồi không dám gửi, lại quẳng vào sọt rác. Anh ấy cứ âm thầm yêu như thế nhiều năm. Cứ tưởng đã có được tình cảm của chị ấy và xây dựng 1 gia đình hạnh phúc, thì lại phát hiện ra chị ấy vẫn còn tâm sự đè nặng trong lòng. Anh ấy chấp nhận rút lui, tôn trọng con đường chị ấy đã chọn. Tuy nhiên, nếu thằng ngốc đó không thể mang lại hạnh phúc cho chị ấy, thì anh Minh sẽ quay về giành lại.

Trang chăm chú lắng nghe, nghĩ đến Huy, buột miệng lẩm bẩm:

-Thằng ngốc ấy e là còn lâu mới thoát nổi kiếp trai trinh.

Tú ngạc nhiên, nhìn Trang dò xét:

-Sao cơ?

Thật không ngờ lại bị Tú nghe thấy, không chừng lại đánh giá “gái trường Y”. Trang lúng túng, xua tay cười chữa ngại:

-Ý em là Huy ngốc lắm. Người ta nhường cho con đường rộng thênh thang như thế mà có ăn thua gì đâu. Nhất là lại thờ phụng người yêu như nữ vương thì ăn thua gì. Có khi chị ấy không đồng ý cho cầm tay cũng không dám cầm đâu.

Tú đặt tờ báo xuống bàn, nhìn Trang bằng cái nhìn quỵ quyết:

-Người ngồi cạnh em thực chất cũng rất muốn thoát kiếp trai trinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-lap-di>